

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Halkın isyanı karşısında hiçbir güç duramaz!

İhvan yönetimini yıkan muhteşem bir halk isyanı olmasına rağmen, olayları “ordu darbesi” olarak niteleyenler çoğunlukta. Oysa durum hiç de öyle değil. Mübarek nasıl halk isyanıyla alaşağı edildiyse, Mursi de halk isyanıyla alaşağı edildi.

Halkların direniş kardeşliği...

Halk hareketi başından itibaren teyit ettiği bir gerçeğe Lice olayı nezdinde bir kez daha işaret etti. Yeniden görüldü ki, kitleler arasına ekilen milliyetçi-şoven duyguların aşılmasında, halklar arasında kardeşlik bağlarının güçlendirilmesinde sosyal mücadeleden daha etkili bir yol yoktur. (s. 3)

Forumlar ve sosyalist propaganda

Mücadele birçok siyasal hareketin ufkunu aşan örnekler ve kitle hareketinin geleceği için önemli deneyimler yaratarak devam ediyor. (s. 4)

MİB MYK Temmuz Toplantısı

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Temmuz ayı toplantısını gerçekleştirdi. Toplantının değerlendirme ve sonuçları...(s. 14)

30 Haziran'da başlayan Mısır halkının ikinci isyan dalgası, dördüncü gününde, Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi ile Müslüman Kardeşler (İhvan) yönetimini yıktı. Tarihte eşi benzeri görülmemiş bir kitlesellikle alanlara çıkan Mısır halkı, “çözüm İslam'da” safatasını bir daha geri dönmek üzere tarihin çöplüne havale etti.

Dini inançlarına bağlılığı ile tanınan Mısır halkının önemli bir çoğunluğunun, dinci-gerici İhvan yönetimine karşı isyan etmesi, Ortadoğu'da yeni bir süreci başlatmış bulunuyor.

25 Ocak 2011'de patlak veren halk isyanı, 17 günde diktatör Hüsnü

Mübarek'ten sonra Mursi'nin de alaşağı edilmesi, büyük önem taşıyan tarihi bir olaydır. Ancak bu kadarı, isyan eden halk kesimlerinin temel sorunlarının çözüldüğü anlamına gelmiyor. Zira hem ordu hem muhalefet içinde yer alan partilerin bir kısmı burjuvazinin şu veya bu kesiminin temsilcileridir.

Mübarek'i alaşağı etmişti. İkinci isyan dalgası ise, İhvanı Mursi'yi ve dinci-gerici yönetimi dört günde alaşağı etti. Dört günde alanlara çıkanların sayısının 30 milyonu aştığı dikkate alınırsa, çok iddialı olan İhvan yönetiminin bu kadar kısa sürede çöküşünün ‘sırrı’ kolayca anlaşılır.

Tarihi bir önem taşıyan bu isyanın Ortadoğu ve çevresine etkisi büyük olacaktır. İhvan yönetiminin bir yıl gibi kısa bir sürede alaşağı edilmesi, “tek çıkış yolu” diye yutturulmak istenen “ılımlı İslam modeli”nin, artık halklar nezdinde “geçer akçe” olamayacağını kanıtıyor. (devamı s.2'de...)

Direnış iradesi galip geldi

Mursi ve İhvan yönetimine karşı alanları dolduran milyonlarca Mısırlı, taleplerinde kararlı olduklarını ve bu talepler gerçekleşene kadar alanları terk etmeyeceklerini, ilk günden ilan ettiler. 30 Haziran'da kararlılıklarını gösteren milyonların alanları doldurması, meselenin ciddiyetini gösterdi.

İhvan gibi belli bir kitle desteğı olan, bir yıl önce yapılan seçimlerde %50'den fazla oy alan, halkın dini inançlarını istismar etme konusunda uzman olan bir harekete meydan okumak, kolay bir şey değıl. Ancak işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar ile muhalif parti ve örgütler iddialarının arkasında durarak hem Mursi'yi alaşağı ettiler hem İhvacıları yönetimden uzaklaştırmayı başardılar.

Halk isyanının boyutunu anlamamış gibi görünen İhvanlı şefler, hem halkı aşağıladılar hem tehdit ettiler. Ancak kitleler, İhvacılar'ın bu tutumuna karşı daha da öfkelenildiler. Cihat çağrıları, kafir ilan etmeler, hareketin ABD tarafından kışkırtıldığı, sokaklara çıkanların Mübarek rejiminin uzantıları olduğu ilan edildi vb. Ancak tüm bu tehditlere rağmen, alanları dolduran milyonlar, her adımda kararlılıklarını ilan ederek, meydan okudular. Milyonların kararlı duruşu, ordunun da halkın taleplerini kabul etmesini sağladı. Dolayısıyla Müslüman Kardeşler yönetimini yıkan ordu değıl, halkın direnme iradesidir. Ordunun sınırlı rolü, ancak bu direnme iradesiyle bağı içinde ele alındığında yerli yerine oturtulabilir.

“Yol haritası”

halkın taleplerine göre hazırlandı

İhvan yönetimini yıkan muhteşem bir halk isyanı olmasına rağmen, olayları “ordu darbesi” olarak niteleyenler çoğunlukta. Bu iddia, Mursi ve İhvan şeflerine aittir. Batılı haber ajansları da bunu öne çıkarıyorlar. Oysa durum hiç de öyle değıl. Mübarek nasıl halk isyanıyla alaşağı edildiyse, Mursi de halk isyanıyla alaşağı edildi. Hem de Müslüman Kardeşler yönetimi ile birlikte.

Genelkurmay Başkanı ve Savunma Bakanı Abdulfettah el-Sisi tarafından ilan edilen yol haritası, isyan eden milyonların taleplerine göre hazırlandı. Nitekim el-Sisi'nin yol haritasını açıkladığı basın açıklamasına katılan (Hareket el Tamarrud) İsyen Hareketi temsilcisi de, kısa bir konuşma yaparak, ilan edilen yol haritasının taleplerine uygun olduğunu belirtti. Facebook sayfasında açıklamaya yayınlayan Mısır Komünist Partisi de, aynı yönde fikir beyan etti.

‘Yol haritası’nın öne çıkan bazı başlıkları şöyle: Anayasanın geçici olarak rafa kaldırılması, Anayasa Mahkemesi Başkanı'nın geçiş sürecinde Cumhurbaşkanlığı'na vekalet etmesi, Cumhurbaşkanlığı için erken seçimlere gidilmesi, farklı kesimlerin katılımıyla bir geçiş hükümetinin kurulması, halkın taleplerini gözeterek demokratik bir anayasanın hazırlanması, ulusal barışın sağlanması için komite oluşturulması, bu komitede yer alacak olanların, toplum nezdinde dürüst ve saygın kişilerden oluşması, gösterilerin barışçıl zeminde devam etmesinin sağlanması...

Tüm bunlar muhalif parti, örgüt ve platformların talepleri arasında yer alıyor. Nitekim İhvacılar ve onların yakın müttefikleri dışında, yol haritasına itiraz eden olmadı. Seçimlerde Mursi'yi destekleyen Selefî Nur Partisi de, istemeyerek de olsa, yol haritasına destek verdi. Zaten Mursi ve İhvan yönetiminin

karşıtları, ordunun yönetimi ele almasına karşı olduklarını her fırsatta beyan ediyorlar. Nitekim geçiş sürecinde ordunun belirgin bir rolü görünmüyor. Buna karşı ordunun oluşun durumu istismar etmek istemesi ihtimal dışı değıldir. Ancak halk isyanının vardığı boyut dikkate alındığında, bunun kolay olmayacağı da bir gerçek. Böylesi bir durumda, İhvan yönetimini yıkan milyonların orduya karşı alanlara inmesi hiç de sürpriz olmaz.

İhvan saflarında tedirginlik ve karmaşa

İlan edilen yol haritasını “askeri darbe” olarak niteleyen Mursi ve İhvan şefleri, halkın oylarıyla seçilmiş, meşru bir yönetimin ordu tarafından darbe ile yıkıldığını iddia ediyorlar. On milyonların isyanını yok saymaya çalışan İhvan şefleri, halkın çoğunluğu nezdinde gayr-ı meşru duruma düştüklerini kabul etmek istemiyorlar.

Mursi'nin azledilmesinden sonra birçok kentte şiddet olaylarına başvuran İhvacılar, cihattan, canları pahasına Mursi'yi savunmaktan, halk hareketini islam dinine karşıymış gibi lanse etmekten, açık savaş tehditlerine kadar uzanan tehditler savurmaktan geri durmadılar. Sokakları terk etmeyeceklerini ilan eden İhvan şefleri, Mısır'ı, kökten dincilerin orduyla savaştığı Cezayir'e çevirmekten de söz ediyorlar.

Nitekim son günlerde birçok şiddet olayı yaşandı ve bu tür olaylar halen de devam ediyor. Son haberlere göre ölü sayısı 20'ye, yaralı sayısı ise 800'e ulaştı. Bu arada İhvan şefleri, “Kana kan, dişe diş, kısasa kısas” türünden keskin ifadeler içeren birçok açıklama yaptılar. Tüm bunlar, dinci-gerici akımın iktidar için her yola başvurabileceğine işaret ediyor. Yine de İhvanlı şeflerin, kendilerinden olmayan herkesle çatışmayı göze almaları, en azında bu koşullarda kolay değıl. Şiddet olaylarının bir süre sonra durma ihtimali yüksek görünüyor.

Meşru olan sandık değıl halkın iradesidir

İsyen eden halkı şeytanlaştırma taktiğı izleyen İhvacılar, “Seçimleri biz kazandık. Meşru olan biziz. Mursi, Mısır'ın ilk seçilmiş başkanıdır. İstifa ederse ülke kaosa sürüklenir, iç savaş çıkar. Canımız pahasına da olsa Mursi'yi savunacağız” tezini işlediler. Buna göre halk bir kere oy vermeli, sonra evlerine çekilip uslu bir şekilde oturmalıdır.

Bu teraneler, başka yerde karşılık bulabilir, ama halkın isyan ettiği yerde hiçbir kıymet-i harbiyeleri olmaz. Geçen on yılda Latin Amerika'da isyan eden halklar, birçok seçilmiş devlet başkanı veya başbakanı kovdular. Zira her seçilen kişi, halka vaatlerde bulunuyor, ama işbaşına gelince, halk için değıl, kapitalist azınlıklar ve emperyalistler için çalışıyor. Doğal olarak halk da onları kovuyor - <https://rantey.org>

Şimdi Mısır'da yaşanan süreçte de, halkı aldatanlar meşruiyetlerini çoğunluk nezdinde yitiriyorlar. Bu olaylar bir kez daha gösterdi ki, eğer halk isyan etmişse, meşruiyet sandıkta değıl, sokakta kazanılır. Mursi, %50'den fazla oy alarak seçilmiş bir cumhurbaşkanı, ama seçildiğı andan itibaren dinci-gerici zihniyeti tüm topluma dayatan, devleti İhvanlaştırmaya odaklanan, neo liberal politikalar izleyen, ABD-İsrail ikilisine hizmet eden politikalar izliyor.

Hal böyleyken, “Mursi'yi seçtiniz, gidin dört yıl evinizde oturun, sonra hoşunuza gitmezse değıştirin” demek halkla alay etmek, onu aptal yerine koymaktan başka bir anlam taşımıyor. Nitekim bu söylemler, Mursi ve İhvacılara karşı zaten birikmiş olan öfkeyi daha da arttırmaktan başka bir işe yaramamıştır.

Sorunlar çözülmüş değıl mücadele devam ediyor

Mübarek'ten sonra Mursi'nin de alaşağı edilmesi, büyük önem taşıyan tarihi bir olaydır. Ancak bu kadarı, isyan eden halk kesimlerinin temel sorunlarının çözüldüğü anlamına gelmiyor. Zira hem ordu hem muhalefet içinde yer alan partilerin bir kısmı burjuvazinin şu veya bu kesiminin temsilcileridir.

İşçi sınıfı, emekçiler, gençler, yoksul köylüler gibi, talepleri bu düzenin içine sığmayan ve isyanın temel dinamikleri olan güçlerin, henüz devrimci siyasal önderlikleri şekillenememiştir. Toplumun bu en dinamik kesimleri, sokaklarda iradelerini dayatıyor, taleplerini bir şekilde kabul ettiriyorlar. Ancak iktidar paylaşımı olduğunda, yine daha örgütlü, siyasal programları hazır olan burjuva güçlerin etkisi ağır basıyor.

Görünen o ki, mücadelenin bir alanı bizzat egemenler arasında devam edecek. Bir tarafta ordu, bir tarafta liberal/ulusalcı partiler, öte yanda yönetimi kaptıran İhvacılar ve diğerk dinci partiler var. Tüm bu güçler iktidardan pay almak için birbiriyle didişmeye devam edecekler.

İsyanda özgüveni daha da artan, bilinç ve örgütlenme alanlarında kayda değer ilerlemeler sağlayan işçi ve emekçi kesimler ise, bu avantajlara rağmen, programı net olan devrimci bir önderlikten yoksun olmanın yarattığı sorunlarla karşı karşıya bulunuyorlar. Ancak bu halleriyle bile, artık hiçbir güç onları yok sayarak hareket edemeyecektir. Zira buna tevessül edenlerin, kendilerini tarihin çöplüğünde bulma ihtimalleri yüksek olacaktır.

İsyanın kazanımları, birikimleri ve yarattığı avantajlar, devrimci önderlik sorununun çözüme kavuşturulması için uygun iklimi de oluşturuyor. Bu da işçi sınıfının, emekçilerin ve müttefiklerinin kendi önderliğini yaratma şansının yüksek olduğuna işaret ediyor ki, bu halen yakıcı bir ihtiyaçtır.

Halkların direniş kardeşliği ve ortak mücadelesi kazandıracaktır!

Taksim Direnişi yürüyüş, fiili miting, mahalle forumları, halk meclisi girişimleri, duran adam eylemleri gibi çeşitli biçimler üzerinden sürüyor. Halk hareketi bu arada yaşanan her gelişmeye ve olaya da kendi cephesinden bir tutum oluşturuyor. Son olarak Lice'de karakol yapımını protesto eden kitleye askerlerin ateş açması ve Medeni Yıldırım isimli bir genci katletmeleriyle başlayan olaylar üzerinden bu yaşandı. Taksim Direnişi'nin bir parçası olarak alanlara çıkan kitleler, anında Lice'deki direnişi sahiplenen, kurşunlanan Kürt halkıyla dayanışmayı ifade eden devrimci bir tutum sergilediler. Beşiktaş, Kadıköy vb. forumlarda Lice'ye destek yürüyüşleri düzenlendi. Geçtiğimiz hafta sonu Taksim başta olmak üzere kitlelerin sokağa çıktığı neredeyse her yerde "Diren Lice seninleyiz!" şiarları yükseldi.

Taksim Direnişi şovenizmin panzehri!

31 Mayıs patlamasından bu yana sokakları tutan halk hareketinin bu tutumu yeni de değil. Hareket içinde etkinlik kurmaya çalışan ulusalcı-kemalist çevrelerin şoven tutumları tüm gayretlerine rağmen hiçbir zaman genelleşmedi. Kendiliğinden harekete geçen kitleler Taksim'de kader ortaklığının, kavga yoldaşlığının ve halkların kardeşleşmesinin en ileri örneklerini gerçekleştirip yaşattılar. Düzen cephesinin hareket içindeki şoven uzantılarının bazı yerlerdeki saldırı girişimlerini harekete mesafeli durmanın dayanağına dönüştürme meraklısı olanlar, bir başka deyimle Kürt hareketinin tüm umutlarını AKP'nin "çözüm" aldatmacasına bağlamış kesimleri ısrarla bu genel karakteri görmezden geliyorlar. Oysa hareket daha patlama aşamasından başlayarak Kürt hareketine karşı pozitif bir yaklaşım içindeydi.

Kürt hareketinin yaklaşık bir hafta boyunca süren ve saldırı halindeki AKP iktidarıyla arayı bozmamak amaçlı mesafeli duruşu bile bunda esasa dair bir değişim yaratmadı. Üstelik ulusalcı-kemalist çevrelerin aksi yöndeki gayretlerine rağmen... Hatta günler ilerledikçe örgütlü politik bilinci olmayan insanlar arasında "İstanbul-Ankara-İzmir'de böyle vahşet sergileyen kim bilir Kürt illerinde neler yapmıştır", "Kürt sorununda egemen medyayı veri alarak yanlış yapıyormuşuz" vb. türünden özeleştirel yaklaşımlar yaygınlaştı.

Sosyal mücadelenin birleştiriciliği

Bütün bu gelişmelerin tutum meselesinin ötesinde bir anlamı olduğu ortadadır. 31 Mayıs patlamasından bu yana süregelen halk hareketi başından itibaren teyit ettiği bir gerçeğe, Lice olayı nezdinde bir kez daha işaret etmiştir. Lice olayı sonrasında yeniden görülmüştür ki, kitleler arasına ekilen milliyetçi-şoven duyguların aşılmasında, halklar arasında kardeşlik bağlarının güçlendirilmesinde sosyal mücadeleden daha etkili bir yol yoktur. Hatırlanacağı gibi bunu Tekel direnişi de tüm açıklığı ile göstermiş, o dönem

topluma egemen olan şovenist linç atmosferini bir anda süpürüp bir yana atmıştı.

Halkların mücadele içindeki bu kardeşleşmesi aynı zamanda Kürt sorunundaki gerçek çözüm dinamiklerini ve dolayısıyla yolunu da göstermektedir. Bugün Kürt halkının tüm temel ulusal haklarının kazanılmasının, tüm uluslardan sınıf ve emekçi kitlelerin birleşik devrimci mücadelesiyle mümkün olduğunu bir yana bıraksak bile, dinci-gerici iktidarın, Kürt sorununda düzen içi bir çözümün muhatabı bile olamayacağı ispatlandı.

Aslında Gezi Parkı Direnişi ilk andan başlayarak toplumdaki bir dizi meseleye işçi ve emekçi kitleler nezdinde yeni bir ışık tuttu. Aynı zamanda neredeyse tüm toplumsal-siyasal kuvvetleri de eleştirel bir sınamadan geçirdi. Sözkonusu sorunların başında hiç şüphesiz Kürt sorunu gelmektedir. Bu çerçevede hem 2013'ün ilk günlerinden bu yana gündemi belirleyen "entegre çözüm süreci"nin ne ifade ettiği bir kez daha görüldü, hem de sürecin başlıca siyasi aktörleri olarak AKP iktidarı ile Kürt hareketinin verili gerçeklikleri.

AKP'nin maskeleri parçalandı

31 Mayıs patlaması, Kürt sorununda çözüm iradesi olarak lanse edilen dinci-gerici iktidarın "demokrasi" anlayışını boylu boyunca sokaklara serdi. Sadece Türkiye'deki halklar değil, neredeyse tüm dünya "muhafazakar-demokrat" maskesinin arkasında ne denli dehşet verici bir zorbalığın yattığını gördü. Keza dinci-gerici koalisyonun, dolayısıyla ilk elden temsil ettiği burjuva kesimlerin kitabında "demokrasi"nin, açgözlü bir despotizmden, kendinden olmayanı yok etme pervasızlığından ibaret olduğu görüldü. Din bezirganları iktidar gücünü, dolayısıyla siyasi ve ekonomik rant olanaklarını yitirmemek amacıyla her türlü yalanı, dalavereyi, aldatmacayı arsızca sahnelemekte tüm limitleri de altüst ettiler. Sokaklara dökülen milyonların meşru-haklı talepleri karşısında her türlü biçimsel kuralı en kaba şekilde çiğnediler. Ülkenin dört bir yanında sınırsız polis devleti zorbalığı hüküm sürdü. 2013 yılının ilk yarısında "çözüm" yalanına ortak olanların yardımıyla güçlendirilmeye çalışılan sahte demokrasi atmosferinin boğucu gaz bulutlarıyla kaplı olduğu ortaya çıktı.

Tüm bunlar Kürt sorununda "barış, çözüm ve demokrasi" diye kışkırtılan AKP'nin gerçek yüzünü gösterdi. Kürt halkının, kadınlarının ve gençlerinin 31 Mayıs'la başlayan halk hareketiyle çok daha güçlü bağlar kurması, direniş ateşini Kürt kentlerinde yükseltmesi her zamankinden daha yakıcı bir ihtiyaç haline gelmektedir. Kürt hareketini kapılmış olduğu tasfiyeci gidişattan alıkoyacak olan da budur.

dinci-gerici iktidarın gerçek niyetlerine bir kez daha ayna tuttu. Bir başka deyişle AKP'nin Kürt sorununda "çözüm" diye gündeme getirdiği politikanın, aslen elindeki gücü veya iktidar mevzilerini koruma, güvenceye alma hedefine odaklandığı yeniden teyit edilmiş oldu. Yaşananlar AKP ile kurulan masada sanıldığı gibi demokratikleşme namına en ufak bir demokratik kazanımın dahi olmadığını gösterdi. Başka türlü olması da mümkün değil zaten. Zira dinci gerici burjuva demokrasiden anladıkları, yalnızca ikiyüzlüce aldatmak ve iktidar aygıtlarını tümüyle ele geçirmek, tüm topluma da kendi deli gömleğini giydirmektir. Onlara göre eğer yeterli oyu almışsanız sizden olmayana her türlü baskı, dayatma ve zulüm revadır. Bu anlayış sandıkta yeterli bir çoğunluğa sahip olmayan Kürt halkının haklarına da haliyle aynı mantıkla yaklaşmaktadır. Bir ayı aşkındır süren Taksim Direnişi bunu tüm çıplaklığı ile gözler önüne serdi.

Kürt hareketinin Taksim hoşnutsuzluğu

Öte yandan Kürt hareketi ise Gezi Direnişi'nin AKP'ye dair gerçekleri en kör gözlerin bile görebileceği açıklıkta ortaya koymasından neredeyse rahatsızlık duyuyor. En baştan itibaren tasfiyeci niyetin tüm açıklığı ile ortaya konulması, dil ve üslupta alabildiğine aşağılama ve saldırganlık, Paris cinayetleri, 1. Lice saldırısı, Kandil bombardımanları, Roboski'nin aklanması, çekilme aşamasında yeni karakol yapımları, baraj inşaatları, yer yer topla saldırılar, 2. Lice saldırısı... Üstüne üstlük Tayyip Erdoğan çıkıp açık açık anadilde bir düzenleme yapmayacağız, seçim barajı olduğu gibi kalacak vs. diyor. Ama hiçbir AKP'yle görüşmelerin sürmesine endekslenmiş reformist Kürt hareketini oyalanma tutkusundan alıkoymuyor. AKP'yle görüşme masası neredeyse her şeyin başı ve sonu haline gelmiş durumda. Oysa İmralı görüşmeleri açıklandıktan ve Kürt hareketi tarafından sindirildikten sonra sık sık "AKP'den demokrasi beklemeyeceğiz, mücadele ederek kazanacağız" deniliyordu. Bunun gereği herhalde ülkede demokratik kazanımlara yol açacak militan bir mücadelenin etkin bir parçası olmalı. Aksi yöndeki tüm iddialara rağmen esasta bundan ısrarla uzak duruldu. İşin ilginç yanı, varlığını, bugüne kadarki tüm kazanımlarını devlete karşı yürütülmüş silahlı savaşıma ve illegal bir partiye borçlu olan yasal Kürt partisinin tanınmış simalarından Sırrı Sakık'ın Gezi Parkı Direnişi'nden rahatsızlığını dile getirirken, AKP'yi sandıkta seçilmiş olması argümanı ile savunmasıdır.

Bu tutum gelinen yerde Kürt halkının mevcut kazanımlarını dahi ciddi risklere atmaktadır. Kürt halkının, kadınlarının ve gençlerinin 31 Mayıs'la başlayan halk hareketiyle çok daha güçlü bağlar kurması, direniş ateşini Kürt kentlerinde yükseltmesi her zamankinden daha yakıcı bir ihtiyaç haline gelmektedir. Kürt hareketini kapılmış olduğu tasfiyeci gidişattan alıkoyacak olan da budur.

Forumlar ve sosyalizm propagandasının önemi

Taksim Direnişi ve park forumları geniş kitlelerde bir alternatif arayışına dönüşmüştür.

Sermaye hükümeti AKP'nin sosyal, siyasal, kültürel alanlarda hayata geçirdiği saldırıların yarattığı birikim kitlelerde öfke patlamasına neden oldu. 11 yıllık AKP gericiğine karşı gerçekleşmiş bir patlama gibi gözüken direnişin, kapitalist düzene ve sonuçlarına karşı olduğu tüm çıplaklığı ile ortadadır. Direnişin temel gücünü oluşturan gençlerin gelecek ve insanca yaşayacak bir dünya özelemleri bunun en önemli göstergelerinden biridir. Direniş alanlarının kolektif yaşam alanlarına dönüştürülmesi ise bunun pratikteki karşılığıdır. Taksim Direnişi ve park forumları geniş kitlelerde bir alternatif arayışına dönüşmüştür. Bugün kitlelerin tamamı bunu göremese dahi park forumları ve burada açığa çıkan pratik tek bir alternatif: "Sosyalizme" işaret etmektedir.

Kitlelerin öfkesini devrimin dinamiğine dönüştürmeliyiz!

Direnişe katılan kitlelerin öfkesinin düzeni aşma iradesine dönüşme dinamikleri fazlası ile mevcut. Taksim'de çadırların olduğu dönemde ve barikat savaşlarında bu fazlası ile görüldü. Fakat harekete önderlik edebilecek yeterliliğe sahip bir devrimci öznenin olmaması öfke patlamasının sınırlarını da çizmiş oldu. Bu sınırların belirlenmesinde reformist hareketlerin, sendikaların ve meslek odalarının fazlası ile payı var. Hareketin düzen karşıtı bir mecraya akmaya başladığı dönemlerde bu anlayışlar hareketin önünü kesmek için yoğun bir çaba sarf ettiler. Kitlelerin öfkesini düzen karşıtlığı üzerinden derinleştirmek yerine düzen sınırlarına çeken ve ehlileştirmeye çalışan bir pratik içerisine girdiler. Bunun pratikteki karşılığı ise direnişteki hatırı sayılır bir kitlenin dahi tepki göstermediği bayrak ve flama açmama tartışması oldu. Akabinde çadırların kaldırılması, temsili çadırlar kurulması tartışmaları ile tutumlarını derinleştirdiler. Bayrak tartışması ile kitlelerde geri bir bilincin "sivil toplumculuğun" açığa çıkmasında kısmen başarılı oldular. Fakat çadırların kaldırılması konusunda kitlelerin iradelerinin gerisine düşen pratikleri direnişçiler tarafından mahkûm edildi. Kitlelerin eğiliminin basıncı ile çadırları kaldırma girişimlerini alttan alta örmek zorunda kaldılar. Tam da

bu konuda sıkıştıkları ve ne yapacaklarını düşündükleri sırada devletin önce Taksim Meydanı'na sonrada Gezi Parkı'na gerçekleştirdiği saldırı bu geri anlayışlara biraz soluk aldırttı. Keza devletin Taksim Meydanı'na yaptığı saldırıdan sonra bir kısmı yavaş yavaş çadırlarını toplamaya bile başlamışlardı.

Devletin zorbalıkla Taksim'deki çadırları dağıtması direniş kararlılığını ortadan kaldırmadı. Parklara forumlar biçiminde yayılan direniş kararlılığı yeni mevziler kazanarak devam ediyor. Mücadele beklenmedik bir biçimde birçok siyasal hareketin ufkunu aşan örnekler ve kitle hareketinin geleceği için önemli deneyimler yaratarak devam ediyor. Bugün için sınırlılıkları olmakla beraber park forumları kitlelerin öz iradesinin yansıması olmuştur. Hareketin bu seyri fazlası ile önemsenmelidir. Taksim'de çadırların kaldırılmasını öneren bir dizi siyasal anlayış, bunların sendika ve odalardaki uzantıları, direnişin bu gidişine kendi cephelerinden şekil vermeye çalışmaktadırlar. Forumlarda açığa çıkan kapitalist sisteme alternatif arayışını parlamenterist, düzen içi bir mecraya çekmeye çalışıyorlar. Kitlelere alternatif olarak sandık gösteriliyor. Hareketi seçim hareketine dönüştürmeye çalışıyorlar. Bazı forumlarda yapılan tartışmalar ve alınan kararlar seçimleri alternatif görme anlayışını güçlendirmişe benziyor.

Hareketin tek alternatifi sosyalizmdir!

Taksim Direnişi ile ülke geneline yayılan hareketin önüne konulması gereken tek alternatif sosyalizm mücadelesini büyütmektir. Kitle hareketinin önünde set olan geri siyasal anlayışların yaydığı, sivil toplumcu, parlamenterist, örgüt düşmanı anlayışların karşısında devrimci örgüt ve sosyalizm mücadelesini alternatif haline getirme çabası önemlidir. Hareketin geleceği kitlelerin bu gerçeklikleri ne kadar gördüğüne bağlıdır. Aksi halde açığa çıkan bu enerji önemli bir dizi deneyimler bırakmakla beraber heba edilecektir.

Direnişin önemli bir sonucu olan forumlarda sosyalizm propagandası yaygınca ve tüm açıklığı ile yapılmalıdır. Denilmelidir ki en basit çevre sorunlarının gerçek ve kalıcı çözümü için dahi sosyalizm mücadelesi tek alternatifdir. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kapitalist barbarlık düzeni insanı doğayı ve tüm değerleri yok etmekten başka bir şey yapmaz. En basit bir doğa tahribatı ile insanın makinalaştırılması ve değersizleştirilmesi, ırkçılık, ötekileştirme... Kapitalist sistemde birbirinden bağımsız değildir. Kapitalizmin yarattığı sorunların herhangi birinin kesin çözümü için hepsinin ortadan kalkması gerekir. Çevre kirliliğinin önüne geçmek istiyorsak bu sistemin yarattığı hırs ve bencillikten kurtulmamız gerekir. Bunun için sistemin ideolojik hegemonyasını kırmak gerekir. Hepsini için ise emeğin sömürsüne dayalı sistemi kaldırmak, üretim araçlarını toplumsallaştırmak gerekir. Biz bu işi diyalektik bir bütünlük içerisinde yapmazsak Taksim'deki ağaçların sökülmesini engellemiş oluruz, fakat Karadeniz'de HES'lerle daha fazla çevre tahribatının yapılmasına seyirci kalmış oluruz. Sosyalizm mücadelesi kapitalizmin tüm sonuçlarını ortadan kaldıracak tek alternatif olarak karşımızda duruyor.

Forum meclisleri sosyalizm mücadelesinin mevzilerine dönüştürülmeli

Bugün forumlar önemli bir işlevi yerine getiriyorlar. Kitlelerin inisiyatif aldığı, söz, karar hakkına sahip olduğu merkezlere dönüşüyorlar. Bugünkü halleri ile bile önemli şeyler başardılar. Ortak akıl yürütme ve ortak eyleme geçme bilincinin mayalandığı merkezlere dönüştüler. Her forum kendi içinde farklı düzeylerde seyretse de birbirlerinden öğrenerek ve öğreterek ilerliyorlar.

Kitle hareketinin forum-meclisler biçiminde ilerleyen seyrinin en büyük eksikliklerinden birisi emekçi semtlerine yayılmamasıdır. İşçi ve emekçilerin bu forumlara katılımı illaki oluyor. Fakat kendi sınıfsal kimlik ve talepleri ile genel talepleri birleştirecek biçimde katılımı oldukça zayıf. Bunda sendikaların ve diğer sınıf örgütlerinin de payı fazlası ile var. Hareketin seyrini daha ileriye taşımak sınıfı üretimden gelen gücünü kullanması için örgütlemekten geçiyor. Forumların açığa çıkardığı doğrudan katılıma dayalı temsiliyet biçimlerini sınıfa taşımak bürokratik kastın parçalanmasını sağlayacaktır. Bu ise sınıfın genel kitle hareketi içinde inisiyatif alması ve mücadeleye devrimci temelde önderlik etmesinin olanaklarını arttıracaktır.

Bugün forumlar ağırlıklı olarak aydın ve yarı aydınların yaşadığı semtlerde daha ileri bir biçimde açığa çıkmaktadır. Sürekli olarak kendini üreten biçimler almaktadır. Emekçi semtlerinde meclislere dönüşen forumları oturtmak kendi içinde zorluklar taşımaktadır. Bunu başarabilmek için işçi ve emekçileri sınıfsal talepleri ekseninde mücadeleye çağıran bir hat oturtmak gerekir. Aksi durumda sınıfın sürece katılımı edilgen bir şekilde ve hükümet karşıtlığı sınırlarında kalacaktır.

Sınıf sürecin öznesi yapmalıyız

İşçi sınıfını sürecin öznesi yapmalıyız. Tarih bize göstermiştir ki, sınıfın öznesi olmadığı bir mücadele sınırlı kazanımlar elde etmenin ötesine geçmemiştir. İşçi sınıfı toplumun en devrimci sınıfıdır. Sınıfın devrimci enerjisini forum meclisleri ile bütünleştirmek giderek işçi ve emekçileri devrimci bir programla buralarda inisiyatifli hale getirmek sınıf devrimcilerinin en temel görevidir. Onun için emekçi semtlerinde ve sanayi havzalarında park forumları ile açığa çıkan meclisleri sınıfsal talepler ekseninde oluşturma ve geliştirme görevi ile yüz yüzeyiz.

Sermayenin başkentinde Haziran direnişi...

Deneyimlere yaslanarak devrim mücadelesini büyütelim!

Örgütsüzlük ve işçi sınıfının öncülüğünden yoksunluğun yanı sıra, günün koşulları üzerinden Ankara'da ortaya çıkan en önemli eksiklik, birleşik bir politik eksenden mahrum olunması gerçeğidir.

31 Mayıs'ta başlayan büyük halk hareketi bir ayını geride bıraktı. On yıllardır sermeye devletinin, hükümetleri eliyle toplumun geneline yönelttiği çok yönlü saldırılar karşısında biriken öfkenin patlaması olarak yaşanan büyük halk hareketi, birçok yönüyle değerlendirmeyi gerektiriyor. Yapılacak değerlendirmelerden çıkartılacak sonuçlarla birlikte, direnişi büyütme ve önümüzdeki mücadele dönemini güçlü bir zeminde örgütlemek temel bir öneme sahiptir.

Gezi Parkı'nda yakılan ateş, ülkenin geneline yayılarak, milyonların katıldığı bir direnişe dönüşerek haftalardır devam ediyor. Halk direnişinin ilk günlerinden itibaren öne çıkan illerden biri de Ankara'dır.

Başta Kızılay ve çevresi olmak üzere bu dönemde yüzbinlerce kişi Ankara'da sokaklara çıktı, günlerce süren militan çatışmalarla sokakları, "yasaklı meydanları" özgürleştirdi. İlk günlerde Başbakanlık binasına hapsettiği polisi çaresizlik içinde bırakan bir kararlılık gösterildi, ülke genelinde süren direnişte önemli bir irade ortaya konuldu. Ankara'daki eylemli süreç doğal ve beklenen bir olgu olarak ilk günlerdeki kitleselliğini kaybetse de farklı araçlar ve eylem biçimleriyle devam ediyor. Birçok noktada forumlar gerçekleştiriliyor, Sivas Katliamı'nın yıldönümünde olduğu gibi siyasal gündemler ekseninde eylemler etkinlikler örgütleniyor.

İşçi sınıfının devrimci öncülüğünün yakıcı ihtiyacı!

İlk günden itibaren AKP ve sermaye devletinin yıllardır uyguladığı saldırılara karşı bir muhtevaya kavuşan direniş "AKP karşıtlarının" sokaklara inmesini sağladı. "AKP karşıtlığı" ekseninde gelişen bu hareket toplumun çok farklı kesimlerinin katıldığı bir temelde gerçekleşti. Özellikle ilk haftalarda bu daha açık

gözlemlenebilen bir olgu olarak karşımıza çıktı. Toplumun farklı sınıf ve tabakalarından insanların katıldığı, aynı zamanda işçi ve emekçilerin, özelde de kadın ve gençlerin ön saflarda yer aldığı bir direniş olarak yaşandı. Hemen tüm illerde olduğu gibi Ankara'da da tablo buydu.

Gelinen aşamada zayıflayarak devam eden hareketin ilk günden itibaren yaşadığı en temel eksiklik, işçi sınıfının öncülüğünün olmamasıdır. Elbette direniş sürecinde işçi ve emekçilerin tek tek aktif olarak yer almaları gerçeğini ve önemini yadsımadan, işçi sınıfının bağımsız politik çizgisi ile hareketin öncülüğünü üstlenebilecek bir kapasiteden uzak oluşu direnişin en zayıf yanını oluşturmaktadır. Milyonlarca insanın sokaklara döküldüğü, örgütsüz ve kendiliğindenci bir hareketin ancak işçi sınıfının öncülüğünde yönünü bulabileceği, tarihsel ve güncel birçok örnek üzerinden bilinmektedir. Hala devam eden Haziran direnişinin gösterdiği temel sonuç budur.

Harekete birleşik bir eksen kazandırabilmek!

Örgütsüzlük ve işçi sınıfının öncülüğünden yoksunluğun yanı sıra, günün koşulları üzerinden Ankara'da ortaya çıkan en önemli eksiklik, birleşik bir politik eksenden mahrum olunması gerçeğidir. Yüzbinlerce insanı mümkün olduğu kadarıyla ortak bir eksende birleştirme, hareketin sınırları gözetilerek politik bir merkez oluşturma sorumluluğu, komünistlerin, kimi ilerici ve sol güçlerin bu yönlü çabaları sonucu kimi anlamlı adımlar atılsa da gereğince başarılamadı. Sol hareketin zayıflığı ve yüzbinlerin sokaklara çıkması gerçeği yapılabilecek müdahaleleri elbette sınırlıyor. Sol siyasal grupların ve toplumsal muhalefetin en geniş bileşenlerinin yan yana gelerek sürece birleşik bir temelde müdahale etme çabasında yetersiz kalması ihtimali ortadayken, sol hareketin yıllardır süregelen çarpık ve ufkü düzen

sınırlarını aşmayan bakışları, bunu tamamlayan dar grupçu, kendinden menkul bakış ve pratikleri sürecin başından beri direnişi zayıflatan, bölen, gücünü sınırlayan etmenlerin en önemlilerinden biri oldu.

Ankara'nın dört bir tarafında farklı farklı direniş mevzilerine birleşik bir karakter kazandırma çabası, kendiliğindenliğe, örgütsüzlüğe, dağınıklığa ve hedeften yoksunluğa etkin bir müdahaleyi zorunlu kılıyor. Böyle bir müdahale hareketin geleceği bakımından da temel bir öneme sahiptir. Geline yerde forumlara, kimi eylem-etkinliklere müdahale bakımından, birçok noktada oluşturulan meclislerin, komitelerin ve inisiyatiflerin ortak bir koordinasyon etrafında birleştirilebilmesi harekete yeni bir soluk kazandırabilmesi yönünden önemini halen korumaktadır.

AKP iktidarının ilk günlerden itibaren direnişi politik-moral planda etkisizleştirmek ve zayıflatmak için giriştiği kara propagandaya, fiili saldırılara, ilerici ve devrimci güçlere yönelik sistematik gözaltı/tutuklama terörüne ancak birleşik olarak yanıt verilebilir ve oluşturulmak istenen atmosfer böylece dağıtılabilir.

Harekete somut talepler ekseninde politik bir eksen kazandırabilmek!

Gelinen aşamada devam eden direnişe somut talepler ekseninde müdahale etmek, direnişin politik-moral kazanımlarını sınıf ve emekçilere taşıyabilmek temel bir öneme sahiptir. Biriken sosyal, siyasal ve kültürel hoşnutsuzluklar temelinde patlayan bu direnişi güçlendirmenin ve moral kazanımlarını koruyabilmenin yolu işçi ve emekçilerin somut talepleriyle bağını kurabilmekten ve bu talepler ekseninde bir mücadeleyi örgütlemekten geçmektedir. Mevcut hareketliliğin ve dört bir tarafta gerçekleştirilen forumların, ortaya anlamlı sonuçlar çıkarabilmesi ve giderek yerel örgütlere dönüşebilmesi somut talepler ve somut araçlar etrafında bir araya gelmeyi ve eylemsel bir hatta bütünleşmeyi zorunlu kılıyor.

Gezi Parkı üzerinden ortaya çıkan talepleri, mücadele dinamizmini ve giderek "AKP karşıtlığı" eksenine sıkışan hareketi ilerletebilmek ve daha güçlü bir örgütlülük yaratabilmek, sınıfa karşı sınıf duruşunu güçlendirmekten geçiyor. Bu da Haziran direnişinin coşkusunu, moral ve politik kazanımlarını başta fabrikalar, atölyeler olmak üzere işçi ve emekçilerin bulunduğu tüm yaşam alanlarına taşınmasını gerektiriyor.

Tarihsel bir dönemden geçiyoruz. Bu, başta komünistler olmak üzere, tüm ilerici ve devrimci güçlerin omuzlarına ağır sorumluluklar yüklüyor. Deneyimlerden öğrenerek ve devrim mücadelesini büyüterek ilerlemeyi gerektiriyor.

Ankara'dan komünistler

Sivas Katliamı protestolarının gösterdikleri

Temmuz anmalarında faşizme karşı mücadeleyi içeren ve Taksim’de başlayan ve ülkenin dört bir yanına yayılan isyan dalgasını sahiplenen yaklaşım öne çıktı.

Sivas katliamının üzerinden 20 yıl geçti. Katliama tepki gösteren binler yine meydanlara çıktı. Alevi örgütleri, ilerici ve devrimci güçler katliamın hesabını sormak ve katilleri koruyan sermaye düzenini protesto etmek için dört bir yanda eylemler gerçekleştirdi. Hakları ve geleceklerine sahip çıktıklarını, taleplerinde ısrarcı olduklarını gösterdiler.

Eylemlerin finali ve en kitlesel olanı Sivas’ta gerçekleştirildi. Alibaba Mahallesi’ndeki Cemevi önünde sabah saatlerinden itibaren şehir dışından gelenler toplanmaya başlarken alanda atılan sloganlarla katliam lanetlendi. “Sivas’ı unutma, unutturma!”, “Sivas’ın ışığı sönmeyecek!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları sıklıkla atıldı.

Bu yıl diğer yıllara göre Sivas Katliamı’nı protesto eylemine katılımda büyük bir artış vardı. Yaklaşık 15 bin işçi, emekçi ve genç sadece Sivas’taki mitingine katıldı. Binlerce emekçi ise çeşitli yerelerde gerçekleşen eylemlerde yerlerini aldı. Sivas katliamını protesto eylemlerinde büyük halk hareketinin politik rüzgarı esti. Taksim Direnişi tüm eylemlerde emekçiler tarafından selamlandı.

Sivas katliamını protesto eylemlerinde son dönemde tüm açıklığı ile ortaya çıkan AKP iktidarına yönelik tepki tavan yaptı. Taksim Direniş şehitleri ve Lice’de katledilen Medeni Yıldırım’ı sahiplenen şiarlar eylemlere katılan kitle tarafından sahiplenildi.

Ülkeye yayılan 2 Temmuz eylemleri ve eylemlerde ortaya çıkan tablo...

Bu yıl onlarca il ve ilçede Sivas Katliamı’nı lanetlemek ve şehitleri anmak için binlerce işçi ve emekçi alanlara çıktı. Eylemlere katılımın bu denli yüksek olmasını son dönemde ortaya çıkan toplumsal duyarlılıktan bağımsız olarak ele almak mümkün değildir. Yaygın ve kitlesel Sivas anmalarında büyük halk hareketinin yarattığı dinamizmin etkisi belirgindi.

Sivas katliamı anmalarında AKP iktidarının, özellikle de Tayyip Erdoğan’ın saldırganlaşmasına yönelik emekçilerin tepkisi öne çıktı. Bu tepkiyi örgütlemek için CHP ve İP büyük bir çaba içinde olmalarına rağmen protesto eylemlerine dönük politik etkileri sınırlı kaldı. İkilinin çabası yükselen toplumsal tepki ve öfkeyi düzen kanalları içinde tutmak ve AKP karşısında düzene ait bir seçenek olarak çıkmak hedefleriyle doğrudan bağlantılıydı.

2 Temmuz eylemlerinde AKP iktidarının yıkılabileceğine dair inanç belirgin olarak öne çıktı. Bu inancın mayalanmasında kısa bir süre önce ortaya çıkan büyük halk hareketi önemli rol oynadı. AKP iktidarının büyük halk hareketinden kaynaklı olarak yaşadığı büyük şokun etkisiyle baskı ve terörün dozunu artırması karşısında, Aleviler’in saflarında faşizme karşı büyük bir tepki ve mücadele eğilimi oluşturdu. 2 Temmuz anmalarında faşizme karşı mücadeleyi içeren ve Taksim’de başlayan ve ülkenin dört bir yanına yayılan isyan dalgasını sahiplenen yaklaşım öne çıktı. Eylemler Alevi emekçilerin ilerici-devrimci propaganda

ve ajitasyona daha fazla kulak verdiği gerçeğini doğruladı.

Alevi emekçileri Sivas Katliamı’nı protesto eylemlerinde AKP iktidarının baskı ve şiddetini boşa çıkarma konusunda tutum almışlardır. Aleviler büyük halk hareketinde militan bir tutum sergileyen devrimci harekete sahip çıkmışlardır. 2 Temmuz katliamını protesto eylemlerinde sadece Sivas şehitleri değil, büyük halk hareketi şehitlerini de sahiplenmişlerdir. Ethem Sarısülük bunun en önemli örneğidir.

Eylemler dinci parti iktidarının Alevi inancını istismar etme anlayışının iflasına da ışık tutmuştur. Zira “Alevi açılımı” sürecinde göz boyamaya çalışan AKP iktidarının inandırıcılığı kalmamıştır. Ortaya çıkan bu tabloda Aleviler’in oturduğu evlerin işaretlenmesi, Aleviler’in fişlenmesi, yaşamın tüm alanlarında Alevilere yönelik ayrımcılığın artması, Madımak katilleri ile ilgili davanın zamanaşımına uğratılması vb. saldırılar etkili olmuştur.

2 Temmuz eylemleri aynı zamanda Alevi inancına yönelik devletlilerin hakaretlerine verilen tepkinin ifadesidir. Zira AKP iktidarı şefi başta olmak üzere tüm devletliler cemevlerini “ucube” olarak tanımlamada ortaklaşmışlardır. Cemevleriyle ilgili fetva arayışına girmişler, cemevlerinin ibadethane olmadığını kanıtlamaya soyunmuşlardır. Yargıda bu gerici tutuma omuz vermiştir.

2 Temmuz eylemleri Alevilere yönelik ayrımcılığın yaygınlaştığı bir dönemde gerçekleşti. Özellikle AKP iktidarı döneminde Alevilere yönelik asimilasyoncu yaklaşımlar, Alevi emekçilerin Alevi inancını

azalmak bir yana daha da arttı. Bu durum Aleviler’in mücadele isteğini de önemli oranda harladı. Daha önce onbinlerce Alevi emekçinin katılımıyla gerçekleşen eylemler ve son 2 Temmuz eylemleri özelde dinci partiye genelde sermaye düzeninin zulmüne yönelik Aleviler’in tepkisinin dışı vurumudur.

AKP iktidarı Aleviler’in taleplerine kulaklarını tıkarken eğitimi gericileştirme yolunda 4+4+4 adımı attı. AİHM kararına rağmen zorunlu din dersi işkencesini sürdürdü. Eğitimi imam hatipleştirme yolunda dev adımlar attı. İlahiyat fakültelerinin sayısını 3 katına çıkardı. Kuran kurslarında yaş sınırını kaldırdı, bu nedenle Kuran kursları sayısı 12 bini aştı. Tüm bu saldırılar Aleviler’in mücadele isteğini tetikledi. 2 Temmuz eylemleri bu durumun kanıtı olarak kayıtlara geçti.

Sivas’ta katledilenleri yaşatmanın ve Alevilere yönelik asimilasyon saldırılarını boşa çıkarmanın yolu mücadeleyi daha da büyütmekten geçmektedir. 2 Temmuz eylemleri Alevi emekçilerin AKP’nin manevralarını boşa çıkarmak ve katillerden hesap sormak için önemli bir imkandır. Alevi emekçileri önümüzdeki günlerde de din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılması, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın dağıtılması, devletin dinsel kurumlara yaptığı her türlü yardıma son verilmesi, gerici kuyusu tarikat ve cemaatlerin dağıtılması, mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son verilmesini içeren talepleri doğrultusunda harekete geçmeli, eylemli mücadele ateşini daha da harlamalıdır.

Onbinler haykırdı: “unutMADIMAKlımda”

Sivas Katliamı’nın 20. yıldönümünde onbinler yine sokaklardaydı. Başta Alevi dernekleri olmak üzere ilerici, devrimci güçler 20. yılında katliamın hesabını sormak, katilleri koruyan düzeni protesto etmek için anma etkinlikleri, yürüyüşler düzenledi.

**İzmir’de binlerin çağrısı;
UnutMADIMAKlımda!**

Sivas Katliamı’nın 20. yıldönümünde onbinler yine sokaklardaydı. Başta Alevi dernekleri olmak üzere ilerici, devrimci güçler 20. yılında katliamın hesabını sormak, katilleri koruyan düzeni protesto etmek için anma etkinlikleri, yürüyüşler düzenledi. Tüm anmaların ortak özelliği Taksim Direnişi’yle büyüyen mücadelenin yansımasıydı. Anmalar yaşanan diğer cinayet ve katliamlara da öfkenin açığa çıktığı alanlara dönüştü. Direniş şehitleri ve Lice’de katledilen Medeni Yıldırım da unutulmadı.

20. yılında yine Madımak’ta

Alibaba Mahallesi’ndeki Cemevi önünde toplanıp kortej oluşturan kitle “Sivas’ı unutma unutturma!”, “Sivas’ın ışığı sönmeyecek!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganlarını sıklıkla attı.

Bu sene katılım geçmiş yıllara kıyasla büyük bir artış gösterdi. Yaklaşık 15 bin işçi, emekçi ve genç mitinge katıldı.

Miting kolunun en önünde Sivas şehitlerinin aileleri kortej oluştururken ardından Alevi örgütleri sıralandı. PSAKD şubeleri ve çeşitli köy derneklerinin kitlesel katıldığı mitingde Taksim Direnişi de selamlandı. Mamak ve Yenimahalle PSAKD şubesi kortejinde Ethem Sarısülük için sloganlar atıldı.

HDK bileşeni SDP, ESP, EMEP, Partizan birlikte yürüdü. Bu kolda SODAP ve TKP de yer aldı.

Devrimci Alevi Komitesi, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Mücadele Birliği Platformu ve ÖDP ise yolun sol kolunda sıralanarak yürüdüler. BDSP’li sınıf devrimcileri mitinge “Sivas’ın hesabını emekçiler soracak!” pankartı ve kızıl bayraklarla katıldı. Sınıf devrimcileri Sivas’ta katledilen sermaye devleti olduğunu konuşmalar ve sloganlarla sık sık vurguladı.

PSAKD’nin tüm şubeleri geçmiş yıllara göre daha

kitlesel katılım sağladı.

Miting programı şehit ailelerinin Madımak Otelı önüne geçmesinin ardından Sivas şehitleri şahsında yapılan saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşu bittiğinde kürsüye çıkan Tayfun Talipoğlu Madımak Katliamı’ndan 3 gün sonra otele geldiğini ve burada bulduğu kenarı yanmış kağıtdaki notu 20 yıldır sakladığını söyledi. 20 yıldır sakladığı notu Kemal Bülbül’e utanç müzesine konması için ilettili. Kitlenin coşkusunu arttıran bu açılışın ardından mitingin ilk konuşmasını PSAKD Genel Başkanı Kemal Bülbül gerçekleştirdi.

Bülbül, dönemin tüm yöneticilerinin yargılanması gerektiğini ifade etti. Çiller’in katliam açıklamalarını hatırlatan Bülbül, ardından Sivas Katliamı davasının zamanasımı sürecine değindi. Bülbül, “İnsanlığa karşı işlenen suçlarda zaman aşımı olmaz!” dedikten sonra bugünkü AKP hükümetinin Alevilere yönelik uygulamalarını eleştirdi. Bülbül, açılım yapmak isteyenler için Madımak’ı Utanç Müzesi yapmanın bir başlangıç olabileceğini ifade etti.

ABF Başkanı Selahattin Özer de söz aldı. “Onlardan özür de beklemiyoruz” diyen Özer, Alevi Çalıştay’ı ve 3. köprünün ismi tartışmalarına değindi. Özer, 3. köprü ismini pazarlık konusu etmeyeceklerini Yavuz Sultan Selim ismini kabul etmeyeceklerini söyledi.

Miting programının devamında AADF Başkanı Turgut Öker ve Tertip Komitesi Av. Şenel Saruhan, Türkiye Barolar Birliği Başkanı Av. Metin Feyzioğlu, Sivas şehidi Handan Metin’in babası Sadık Metin tarafından konuşmalar yapıldı.

Avukat Şenel Saruhan, şehit ailelerinin binadan içeri girmediğini belirterek, ailelerin şu anda Madımak otelinde yer alan listedeki iki katilin isminin silinmesi ve Madımak’ın Utanç Müzesi olması taleplerini yineledi.

Yürüyüşün sonuna doğru mitingde

Sivas Katliamı’dan 20 yıl sonra İzmir’de, günlere yayılan eylemler merkezi mitingle bitirildi.

2 Temmuz günü yapılan merkezi miting için Cumhuriyet Meydanı’nda toplandı. En önde Sivas’ta katledilen 33 kişinin resmiyle birlikte “Katiller halka hesp verecek! / Alevi Bektaşî Federasyonu İzmir Bileşenleri” yazılı pankart taşındı. “Dersim’den Sivas’a, Gezi’den Lice’ye / Katliamların hesabını soracağız! / Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu” yazılı pankartla eylemde yer alan sınıf devrimcilerinin yanı sıra, MBP, Devrimci Hareket, BDP, ÖDP, HDK, Ege 78’liler, EMEP, İMC Dostluk ve Dayanışma Derneği ve yöre örgütleriyle, emek ve demokrasi güçleri eyleme katıldılar.

Kitle Cumhuriyet Meydanı’ndan Gündoğdu Meydanı’na yürüdü.

Gündoğdu Meydanı’nda Sivas şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Can Dede’nin okuduğu şiirlerden sonra basın metni okundu. Basın metninin okunmasından sonra, Almanya Stuttgart Alevi Bektaşî Derneği adına bir konuşma yapıldı. Son olarak İzmir’de Gezi Parkı eylemlerinin ardından gözaltına alınıp tutuklanan 2 kardeşin babası konuştu. “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” sloganlarıyla tutsak babası selamlandı. Eylem sloganlarla bitirildi.

Çiğli’de 1 Temmuz günü ABF tarafından örgütlenen yürüyüşte, Güzeltepe Uğur Mumcu Parkı’ndan Çiğli Kasaplar Meydanı’na yüründü.

Çiğli merkeze gelindiğinde kitle Anadolu Caddesi’ni trafiğe kapatarak eylem alanına coşkulu sloganlarla girdi.

Kasaplar Meydanı’na gelindiğinde ABF adına hazırlanan basın metnini Ayten Yıldırım okudu. Taksim Gezi Parkı’nda polisler tarafından öldürülen eylemcileri hatırlatan Yıldırım sözlerini şöyle bitirdi: “Sivas davası onur davamızdır, katiller hak ettikleri cezayı alıncaya kadar bu davanın peşini bırakmayacağız. Biz bitti demeden bu dava bitmeyecek.”

Basın açıklamasının okunmasının ardından Sivas şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Şiir ve müzik dinletisinin ardından eylem bitirildi.

Eyleme BDSP’nin de içerisinde olduğu birçok kurum katıldı. Eylem başlayacağı esnada daha önceden belli olan yürüyüş güzergahı son dakikada reformist anlayışlar tarafından değiştirilmeye çalışıldı. Devrimcilerin tutumlarıyla bu öneri reddedilerek önceki güzergahta yüründü.

Karşıkaşıda 30 Haziran’da Dolmuş Durakları’nda kitlenin toplanmasıyla başlayan eylem İş Bankası önünde son buldu. “Sivas’ı unutma. Katiller halka hesap verecek” pankartının açıldığı eylemde meşalelerin yanı sıra flamalar da taşındı.

İş Bankası önüne gelindiğinde Sivas şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından ABF adına hazırlanan basın metnini Türkan Doğan okudu. Eyleme

BDSP, Devrimci Hareket, Halk Cephesi, ESP, HKP destek verdi.

Ankara'da katliam lanetlendi

2 Temmuz günü Celal Bayar Bulvarı üzerinde toplanan kitle Kolej Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. PSAKD başta olmak üzere çeşitli derneklerin, KESK, TMMOB, ATO ve ÇHD'nin katıldığı yürüyüşe siyasetlerden de Halkevleri, HDK, Alinteri, DHF, ODAK, DP, Kaldıraç, Devrimci Hareket, ÖDP, EHP, MBP ve BDSP katıldı. BDSP'li sınıf devrimcileri eyleme "Pir Sultan'dan Madımak'a, Çorum'dan Ethem'e / Asan da, yakan da, kurşunlayan da devlettir! / Hesabını soracağız! BDSP" pankartıyla katıldılar.

Kolej Meydanı'nda CHP, TKP'nin yanısıra Mamak ve Kuğulu gibi farklı yerellerden gelen kitlelerle birleşildi.

Mitinge Sivas'ta, Gezi Direnişi'yle ve son olarak da Lice'de katledilenler için yapılan saygı duruşuyla başladı. Sırayla tüm şehitlerin isimleri sayılırken kitle de "Burada!" diye haykırdı. Arkasından PSAKD Genel Sekreteri Hasan Cem Yılmaz, Sivas'ta şehit olan Özkan ailesinden bir kişi konuştu. Konuşmaların ardından Pınar Aydınlar'ın türküleri ve devrimci marşlarıyla etkinlik devam etti.

Güvenpark'a akşam saatlerinde kentin dört bir yanından gelen kitle ile doldu. Coşkulu kitle Sivas Katliamı şehitlerinin anmasıyla beraber, Güvenpark'ın hemen yanında polis kurşunu ile katledilen Ethem Sarısülük başta olmak üzere tüm direniş şehitlerini sloganlarla ve alkışlarla anarken "Diren Lice Ankara burada!" sloganı ile de Lice'ye destek verdi.

Saat 21.30'a kadar Güvenpark'ta kalan kitle daha sonra ellerinde mumlar ile Ethem'in vurulduğu noktaya yürüyüşe geçtiler. Slogan ve alkışlarıyla tepkilerini devam ettiren kitle daha sonra devrimci türküleri ve Ethem'in sevdiği türküleri hep bir ağızdan söylediler.

Eyleme Partizan, Kaldıraç, ESP gibi ilerici kurumların yanı sıra, direnişte ön planda olan Beşiktaş ÇARŞI taraftar grubu da destek verdi. BDSP'li sınıf devrimcileri de Kolej Meydanı'ndaki mitingden sonra Güvenpark'taki eyleme katıldılar.

Batıkent Atlantis'te toplanan yüzlerce emekçi ve genç Sivas Katliamı'nı lanetledi. Gimsa önünde Gezi Direnişi, Lice ve Sivas şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonrasında "Sesini yitiren şehir Sivas" belgeseli izlendi. Belgeselin sonunda katliamda ölenlerin resimlerinden oluşan bölüm kitle tarafından alkışlarla karşılandı. Etkinlik belgeselin ardından sona erdi.

Sincan'da oluşturulan Direniş Komitesi günler önce yaptığı forumla anma programını gerçekleştirme kararı almıştı.

1 Temmuz günü anma programı öncesi bölgedeki pek çok evin kapısı çalınarak etkinliğe davet edildi. Yüzlerce ev gezilirken emekçilerden olumlu tepkiler geldi. Salon yine kolektif bir şekilde hazırlandı. Salona "İnsanlık suçu zaman aşımına uğramaz. Katillerden hesabı emekçiler soracak!" pankartı ile Sivas şehitleri, Ethem Sarısülük, Mehmet Ayvalıtaz ve Abdullah Cömert ile Medeni Yıldırım'ın resimleri asıldı.

Anma saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından BDSP'nin hazırlamış olduğu "Sivas Katliamı'nı unutturmayacağız" belgeseli izlendi. Belgeselin ardından Sincan PSAKD Semah Ekibi sahneye çıktı.

Semah gösteriminin ardından serbest kürsü bölümü açıldı. Tartışmaların ardından Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu sahnedeki yerini aldı. Müzik dinletisi hep birlikte söylenen Çav Bella

marşının ardından bitirildi.

Yüzü aşkın emekçinin katıldığı anmada direniş tutsakları için katkı toplandı.

Adana: "Sivas'ta yandık, Taksim'de küllerimizden yeniden doğduk"

Şakirpaşalı emekçiler tarafından yapılan anma etkinliği, 30 Haziran günü kapalı semt pazarında gerçekleştirildi. Etkinlik alanına "Sivas'ı unutmamak unutturmayacağız" pankartı ile "Sivas'ta yandık, Taksim'de küllerimizden yeniden doğduk" ozaliti asıldı. Sivas'ta yanan her can için birer gül ve mum dikildi. Etkinlik öncesi mahallede emekçiler tarafından hazırlanan el ilanları ile kapı kapı dolaşarak mahalle halkı etkinliğe davet edildi.

Etkinlik Sivas Katliamı'nda şehit düşenler ve tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Etkinliğin açılış konuşmasının ardından serbest kürsü oluşturularak emekçilere söz verildi.

Şakirpaşa, Akkapı ve Meydan'dan gelen emekçiler konuştular.

Sivas'la ilgili kısa bir şiir dinletisinden sonra sinevizyon gösterimine geçildi. Etkinlik bitiminde Sivas Katliamı'nı protesto amaçlı mahalle içinde bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşün sonunda örgütlü mücadelenin büyütülmesi gerektiği vurgulanan bir konuşma yapılarak etkinlik bitirildi.

Akkapı Kültür, Yardımlaşma ve Eğitim Derneği (AKYED) 29 Haziran günü gerçekleştirdiği etkinlikle Sivas'ta ölenleri andı. Saygı duruşuyla başlayan etkinlikte dernek başkanı da bir konuşma gerçekleştirdi. Sonrasında 2 Temmuz 1993'te gerçekleşen katliamı anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

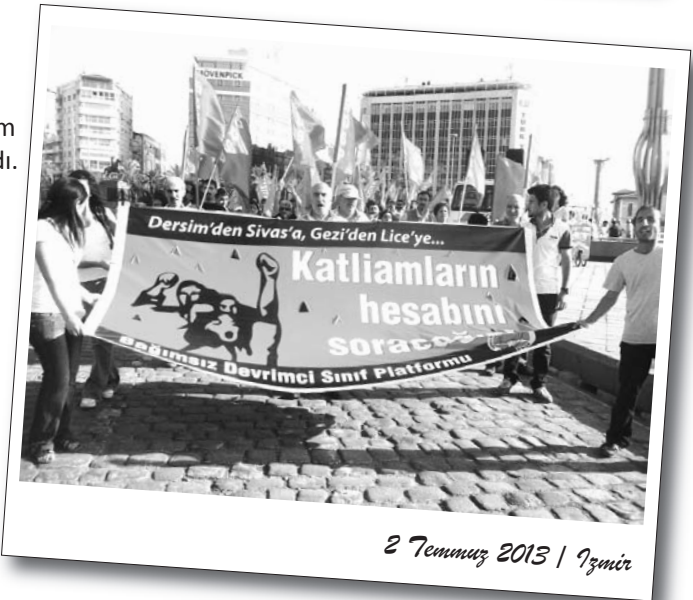
Sinevizyon gösteriminden sonra Akkapı gençleri de bir konuşma yaparak katliamcı devlet geleneğinden bahsetti. Bu konuşma sonrasında Sivas Katliamı'nın görüntülerinden oluşan slayt gösterimi eşliğinde müzik dinletisi yapıldı. Beğeniyle izlenen dinleti sonrasında etkinlik bitirildi.

Çorlu: "katiller halka hesap verecek!"

Çorlu'da 2 Temmuz günü BDSP, HDK ve TKP'nin düzenlediği anma etkinliği, Kolej Meydanı'nda gerçekleştirildi.

2 Temmuz 2013 | Çorlu

2 Temmuz 2013 | İzmir

Sahneye "Sivas'tan Gezi'ye, Gezi'den Lice'ye katiller halka hesap verecek!" pankartı asıldı. Çerkezköy PSAKD yürüyüşle etkinlik alanına geldi.

Etkinlik Sivas'ta katledilenler anısına saygı duruşuyla başladı. Sivas'ta katledilenlerin isimleri kürsüden okunarak "burada!" denildi. Ardından bir deri işçisi Can Yücel'in şiirini okudu. Etkinliğe katılanlar şiiri büyük bir öfke ve coşkuyla dinledi, ara ara alkışlarla şiire eşlik etti.

Basın açıklamasını Çerkezköy PSAKD Başkanı okudu. Açıklamanın ardından Grup Direniş sahnede yerini aldı. Grup Direniş'in konuşmalarını, türkülerini kitle büyük coşkuyla ve beğeniyle dinledi, semaha döndü.

Açıklamanın ardından sinevizyon gösterimi ilgiyle

izlendi. Sinevizyon, Sivas'tan Gezi'ye katliamcı devleti ve onun kolluk görevlilerini teşhir niteliğindeydi. Sinevizyonun ardından ise forum bölümü başladı.

Bursa'da Setbaşı Kütüphanesi önünde "unutMADIMAKaklımda" pankartı arkasında toplanılarak Orhangazi Meydanı'na sloganlarla yüründü. Meydana gelindiğinde Sivas'ta ölümsüzleşenler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından basın açıklaması okundu.

İstanbul semtlerinde tek şiar: "Sivas'ın hesabı sorulacak!"

Kartal'daki etkinlikte Kartal İşçi Kültür Evi adına açılış konuşması yapıldı.

Ardından Sivas ve Taksim'de katledilenler şahsında, devrim ve sosyalizm davasında yitirilenler için saygı duruşu yapıldı. Etkinlikte BDSP adına da konuşma yapıldı. Ardından Kartal İşçi Kültür Evi tarafından hazırlanan şiir dinletisi sunuldu. Dinletide Sivas Katliamı ile ilgili şiirler ve mücadele şiirleri sunuldu.

Kartal PSAKD Koray Kaya Semah Ekibi sahneye çıktı. Okan Şahin ve Umuda Bakış grubu ezgileri ile sahnede yer aldılar. Emekçi bir kadın yazdığı bir yazıyı okurken, ardından liseli bir genç de deyiş okudu. Sivas Katliamı ile ilgili bir belgesel gösterimi gerçekleşti. Sivas şehitlerinin resimlerden oluşan bir sergi oluşturuldu. Abdullah Cömert, Mehmet Ayvalıtaş ve Ethem Sarısülük'ün resimlerinin olduğu ozalit asıldı.

Etkinlik sonunda, Taksim'de yapılan eyleme polislin saldırdığı öğrenilmesi üzerine yürüyüş yapıldı.

Ardından Maltepe minübüs yolundan Karlıktepe Mahallesi'ne cadde trafiğe kapatılarak yüründü. Karlıktepe sakinleri yürüyüşe alkış, tencere-tavaları ile destek verdi. Buradan Kartallı Kazım Meydanı'na geçildi. Burada toplanan kitle hep beraber marşlar söyleyerek sloganlara gür bir şekilde eşlik etti.

Sarıgazi'deki anma etkinliği katliamı anlatan kısa bir ön sunum ve şiirle başladı. Sivas Katliamı'nda ve direnişte şehit düşenler anısına saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından katliamı anlatan sinevizyon gösterimi ve şiir dinletisi gerçekleştirildi. Anma programı BDSP adına bir konuşma ile devam etti. BDSP konuşmasının ardından etkinlik hem Sivas Katliamı hem de Taksim Direnişi üzerine foruma çevrildi.

Küçükçekmece BDSP "Sivas katliamının hesabını

sormak için Taksim direnişini büyütelim! Sivas şehitlerini anıyoruz!" şiarıyla çağrısını yaptığı 2 Temmuz etkinliğini 30 Haziran günü Şahintepe'de gerçekleştirdi.

Sivas, Taksim ve Lice şehitleri ve mücadelede yitirilenler anısına gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından BDSP temsilcisi konuştu.

Esenyurt İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu'nun şiir dinletisi ilgiyle takip edildi. Ardından da Sivas Katliamı ile ilgili sinevizyon gösterildi. Şahintepe'den bir emekçi Sivas Katliamı ile ilgili yazdığı şiirini okudu. Anma saz ve ritim eşliğinde müzik dinletisi ile devam etti.

Etkinliğin ardından şiddetli yağmura rağmen "Sivas'tan Taksim'e... Katliamların hesabını emekçiler soracak!" şiarlı BDSP pankartı açılarak mahalle içerisinde yürüyüş gerçekleştirildi.

Şahintepe'de bir diğer anma etkinliği Karaca Ören Gençliği adına yapıldı. Açılış konuşmanın ardından etkinlik türkü ve şiirler ile devam etti.

Anma etkinliğinin ardından mahallede yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşte Karaca Ören Gençliği imzalı Sivas şehitlerinin resminin olduğu pankart açıldı. Ayrıca BDSP'nin "Sivas'tan Taksim'e katleden devlettir! Hesabını emekçiler soracak" şiarlı pankartı da açıldı.

Gazi Mahallesi'nde yapılan yürüyüşte 10 bin kişi Sivas Katliamı'nı lanetledi. 2 Temmuz akşamı Gazi Cemevi önünden Gazi Şehir Parkı'na yüründü. "Sivas'ı unutmadık, unutturmayacağız!" yazılı pankart açan ve ölenlerin fotoğraflarını taşıyan kitle bir dakikalık saygı duruşunda bulundu.

Yapılan ortak açıklamada, faşizm geleneğinin ülkenin her yerinde sürdürüldüğü, boyun eğilmeyeceği dile getirildi.

Esenyurt Depo Kapalı Cadde'nin girişinde toplanılarak kortej düzenin oluşturulmasının ardından yürüyüş başladı. BDSP imzalı "Sivas'tan Taksim'e... Katliamların hesabını emekçiler soracak" ve Esenyurt İşçi Kültür Evi imzalı "Pir Sultan'dan Madımak'a asan da yakan da aklayan da devlettir" şiarlı pankart taşındı.

Taksim Direnişi'ne yönelik dövizlerin de taşındığı eylemde direniş sürecinde yaşamlarını yitiren Ethem Sarısülük, Abdullah Cömert ve Mehmet Ayvalıtaş da unutulmadı.

Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda ise Pir Sultan'ın direniş geleneğine vurgu yapılarak katliamcı devlet eleştirildi. <https://rantey.org>

2 Temmuz anısına yazılmış şarkıların çalındığı etkinlik, Sivas ve Taksim şehitlerinin yanısıra devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. BDSP konuşmasıyla devam eden anmada ayrıca Tanyeri Şiir Topluluğu şiirleriyle, Servet Özdemir de ezgileriyle yer aldı.

Sivas Katliamı ve Taksim Gezi Direnişi'ne ilişkin görüntülerin de yer aldığı sinevizyon gösterimi kitle tarafından ilgiyle izlendi. 2 Temmuz anma etkinliği aynı zamanda, işçi ve emekçilerin Sivas Katliamı'na dair sözlerini söylediği bir kürsü de oldu.

Gebeze BDSP, Çayırova Emek Mahallesi Yıldız Bakkal Meydanı'nda 30 Haziran günü Sivas Katliamı'nda hayatını kaybedenleri anmak için bir program gerçekleştirdi. Mahallelerden ajitasyon konuşmaları ve seslenmelerle etkinlik alanına gelindi.

Açılış konuşması ile Sivas Katliamı lanetlendi. Sivas ve Taksim'de katledilenler şahsında saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından Sivas Katliamı'nı anlatan röportajlardan oluşan "Sivas'ı unutma!" başlıklı belgesel gösterimi yapıldı.

Güncelde yaşanan gelişmelerden bahsedilerek BDSP adına konuşma yapıldı.

Sivas Katliamı'na ilişkin ezgilerle bir genç müzik dinletisi gerçekleştirdi. Etkinliğe desteğe gelen Hozan Miro da Kürtçe parçalarını emekçilere seslendirdi. *Partizan*, anma programına yürüyüşle gelerek destek verdi.

Aydınlı'da 2 Temmuz akşamı Konaşlı merkezde toplanan kitle "Yavuz'dan Tayyip'e katliamlar devam ediyor!", "Sivas'ı unutmadık, unutturmayacağız!" şiarlı ve "Aydınlı Halkı" imzalı ozalit ile yürüdü. Aydınlı Tepe Durağı'na gelindiğinde bekleyen kitle ile buluşarak Aydınlı merkeze yüründü. Meydanda Sivas'ta hayatını kaybedenler ve devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşundan sonra basın açıklaması okundu.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Sivas-İzmir-Ankara-Adana-Trakya-Bursa

RedHack eylemleri Sivas için

Kızıl Hacker grubu RedHack 1 Temmuz günü AKP'nin 3 farklı bölgedeki teşkilatlarının twitter hesaplarını hackleyerek AKP'lilerde şok yaratan tweetler atmıştı.

Sivas Katliamı'nın 20. yılı nedeniyle 2 Temmuz günü Sivas İl Özel İdaresi RedHack tarafından hacklendi. RedHack katliama tepkisini Sivas Özel İdaresi'ni hackleyerek gösterdi.

RedHack bu eylemini "Bu sabaha karsi sivasilozelidaresi.gov.tr 'ine saldirildi. Fisi cekmisler sagolsunlar." ifadeleriyle duyurdu.

RedHack, 3 Temmuz günü Sivas Katliamı'nın yıldönümü nedeni ile Diyanet İşleri Başkanlığı'nın resmi internet sitesini hackledi.

RedHack eylemin gerekçesini twitter sayfasından şu şekilde açıkladı: *"Bu eylem, 5 yıldızlı otellerde iftar yapıp 3 yıldızlı otellerde insan yakanlara cevaptır! Müslümanları AKP tetikçisi Diyanet temsil edemez!"*

RedHack, ayrıca sitenin veri bankası ve din hizmet bölümlerinin kullanıcı adı ve şifrelerini de açıkladı.

Feniş'te eylemli tepki

Maaşların zamanında yatırılmaması bu ay yeniden yaşanınca işçiler sorunun çözülmesi için tepkilerini eylemle gösterdiler.

Feniş Alüminyum Fabrikası'nda yıllardır yaşanan ücretlerin yatırılmaması sorunu tüm yakıcılığıyla devam ediyor. Maaşların zamanında yatırılmaması bu ay yeniden yaşanınca işçiler sorunun çözülmesi için tepkilerini eylemle gösterdiler. Sendika işyeri baştemsilcisinin bu sorunlar yaşanırken tatile çıkması baştemsilciye olan tepkiyi de artırdı.

26 Haziran günü eylemlerine başlayan işçiler, öğle yemeğinden sonra makinaların başına geçmeyip, sendika temsilciliğine giderek sorunların çözümü için eylemlere başlama kararı aldılar. 16.00-24.00 vardiyası çıkışında kapıya kadar alkışlarla yüründükten sonra yönetim binasına yönelen işçiler "Yönetim istifa!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganlarını attılar. Burada sorunların dile getirilmesinden sonra eylem sonlandırıldı.

27 Haziran günü ise yemekhanede çatal kaşık vurma eylemi yapıldı. 28 Haziran günü de memurların yemekhane geliş yolunda oturma eylemi yapıldı ve alkışlı protesto gerçekleştirildi.

01 Temmuz Pazartesi sabahın'da, gece vardiyası çıkışı ve 08.00 vardiyasının giriş saatinde biraraya gelen işçiler yönetim binasına yürüdüler. "Direne direne kazanacağız!" sloganı sıklıkla atıldı. Yönetim binasının önünde kısa bir süre oturma eylemi yapıldıktan sonra eylem sonlandırıldı.

MİB'ten Feniş'e dağıtım

08.00 vardiyasının girişine ve gece vardiyasının çıkışına eylemin öncesinde ve eylem sonrasında Metal İşçileri Birliği'nin "Feniş'te mücadele eden işçiler

kazanacak!" başlıklı bildirisinin dağıtımı yapıldı. Servislerin içeriden kalktığı fabrikada çitlerin arkasından dağıtım yapıldı. Yaşanan sorunun çözülmesi için işçilerin kararlı davranması gerektiğinin vurgulandığı bildiride geri adım atılmamasının yakıcı öneminden bahsedildi. Ayrıca patrandan, sendikadan ve sendikacıardan hesap sorma çağrısında bulunuldu.

Çitlerin arkasından bildirileri okumaya başlayan işçilerin arasından, Çelik-İş Sendikası Feniş temsilcisi "Buraya dağıtmaya hakkınız yok", "Buraya karışmaya hakkınız yok" gibi sözlerle müdahale etmeye başladı. Dağıtım yapanlar ise "bölgedeki tüm metal fabrikalarına çeşitli bildirileri ulaştırdığını ve bunun önüne kimsenin geçemeyeceğini" söyledi. Sınıf bilinçli metal işçileri tartışmalar şeklinde her birine cevap vererek işçileri mücadeleye ve hesap sormaya çağıran ajitasyon konuşmaları gerçekleştirdi. Sendika temsilcisinin eylemler esnasında yokluğu ve uzun süredir yaşanan sorunlar nedeni ile sendikaya da tepkiler var.

Ücretlerini alamayan Feniş işçileri 3 Temmuz günü iş durdurdu. 3 Temmuz günü ilk önce 00.00-08.00 vardiyası ücretlerini alana kadar üretimi durduracaklarını açıkladı. Diğer iki vardiya da iş durdurma eylemini devam ettirdi.

Feniş işçileri sözleşmeye göre her ayın 10'unda maaşlarını alıyor. Ancak yıllardır ücretler çeşitli dönemlerde zamanında ödenmiyor. Aradan 20 gün geçmiş olması ile yasal olarak iş durdurabiliyorlar. İşçiler ücretleri ödenene kadar üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını ifade ediyorlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - [Kızıl Bayrak / Gebze](#)

Arobus-Argen'de işten atma saldırısı sürüyor

Geçtiğimiz haftalarda 19 işçinin atıldığı Arobus-Argen fabrikasında 2 işçi daha işten atıldı. Türk Metal'e üye olmayan işçilerin sürekli işten atma saldırısı ile karşı karşıya olduğu Arobus-Argen'de Birleşik Metal-İş'e üye sayısında hayli düşüş olduğu söyleniyor. Bu hem Tuzla hem de Bursa fabrikaları için geçerli.

İşçiler üzerindeki baskıların had safhada olduğu fabrikada Türk Metal toplantı yaparak arsızca yetkiyi alabilecek sayıya ulaştıklarını anlattı. Patronun getirdiği sendika, 1 yıl önce fabrikaya getirilmek istenmiş ancak o dönem 25 işçi işten atılmış. Bu sefer patron eli ve zor yolu ile Türk Metal çetesi fabrikaya sokularak Birleşik Metal-İş'in örgütlülüğü kırılmak isteniyor.

İşçiler işten atma saldırısının başladığı zamandan itibaren Türk Metal ve patronun işbirliği ile çok yönlü baskılara maruz kalmıştı. İşçilerin birbirleri arasında tüm haberleşme olanakları fabrika içerisinde kesilmeye çalışılmıştı.

Her şeye rağmen Birleşik Metal-İş'te kalan işçiler baskıların karşısında duracaklarını söylüyorlar.

Kızıl Bayrak / Gebze

İşçinin ekmeğiyle oynamaktan vazgeçin!

Bugüne kadar işçinin istemediği Türk Metal çetesine sahip çıkıp Bosch işçisinin iradesini çiğnemek için yapmadığınızı bırakmadınız. Baskı, şantaj, tehdit, yıldırma yöntemlerine başvurdunuz, işçinin onurunu çiğnemeye kalktınız, yetmeyince de ekmeğiyle oynadınız, işten attınız...

Onurlu Bosch işçisi sizin bu hak, hukuk ve ahlak tanımazlığınız karşısında sustu, 'ya sabır' dedi, olmayınca direniş önlüğünü giydi, günlerce kapınızda bekledi. Ama anlaşıyor ki dersinizi almadınız, Bosch işçisinin, işçi sınıfının sabrını zorlamaya devam ediyorsunuz. Şimdi de yerel mahkemenin düzmece kararı Yargıtay'dan dönünce, yeniden işe koyulduunuz. Onurlu Bosch işçilerine gözdağı veriyor, oyunlar çevirip işten atmaya hazırlanıyorsunuz.

İşçi sınıfının haklarını sizlere yedirtmemeyi ilke edinen Metal İşçileri Birliği olarak başta Mecit Taner olmak üzere Bosch yöneticilerini uyarıyoruz:

Artık yeter! Bosch işçilerinin onuru, iradesi ve ekmeğiyle oynamaktan vazgeçin! İşçiye zulmetmekten vazgeçin! Kurduğunuz kirli çıkar bağından dolayı Türk Metal'in kuklaları olarak hareket etmekten vazgeçin! Bosch işçisinin iradesini tanıyın!

Sanmayın ki hesap sorulmaz, yaptığınız yanınıza kar kalır! Keser döner, sap döner, gün gelir hesap döner! İşçi sınıfı size bu yaptıklarınızın hesabını tek tek sorar, kan doğranan ekmeğinin hesabını burnunuzdan getirmesini bilir!

Bunun için işçinin hayatıyla oynayacak kararlar vermeye hazırlanırken bir kez daha iyice düşünün! Öyle kararınızı verin!

Metal İşçileri Birliği
27 Haziran 2013

“Bu sömürü düzenine artık dur diyelim”

AVPİM'in (Avrupa Yakası Posta İşleme Merkezi) 2011 yılında Topkapı gibi merkezi bir yerden ulaşımın neredeyse imkânsız olduğu Hadımköy'e taşınmasıyla beraber çok çetrefilli olan iş imkânımız iyice çıkmaza girdi. Önce yemek hakkımızı elimizden aldılar. Ses çıkartmadık. 3-6 aylık sözleşmelerle çalıştırıldık. Hiçbir hakkımızın olmadığını söylediler. Sözleşme maddelerinde yer alan güvencesiz ve yarın ne olacağını bilmeden her an işsiz kalma korkusuyla işe gidip gelmeye başladık. Ulaşımındaki sıkıntılarımız bugün geldiğimiz noktada bizi çaresizliğe itiyor. Yıllarca posta işleme merkezinde 2 vardiya halinde çalışıyorduk (7-3, 3-11) şeklinde. Hadımköy'e taşındığında yolda vakit kaybettiğimiz gerekçesiyle haftada üç gün çalışmaya başladık.

Bugünlerde yeni bir sözleşmeye imza atmamız için bize baskı yapılıyor. Vardiyayı tekrar eski haline döndürmek istiyorlar. İki vardiya halinde çalışılmasındaki ısrar ise toplu işçi kıyımını amaçlıyor. Bizi aylık 45 saatin üzerinde çalıştıracaklar. Vardiya saatleri akıl alır gibi değil. Saat 07.00'den 17.00'e, 15.00'ten 23.00'e kadar. Yeni üç yıllık sözleşme kapsamında bize yol ve yemek parasının karşılanmayacağını bildirdiler. İhaleyi yeni alan firma toplantılarında 35 kişiyi çıkartacağından bahsediyor ki, bugün itibarıyla 15 kişiyi çıkartmış bulunuyorlar. Biz 70 kişiye yakın servis kullanarak çalışıyoruz. 2011 yılında yapamadıklarını şimdi hızlı bir şekilde uygulamaya koydular. İki vardiyaya dönmek demek biz işçiler için büyük bir kayıp demek. En erken sabah 05.00'te kalkacağız. Akşam eve dönüş saati 18.00-19.00 olacak. Servis parası zaten yok. İlk olarak patron servis yükünden kurtulmak için uzaktan gelenlerden kurtulacak. Öyle olmasa bile biz bu iş yüküne dayanamayacağız. Ve kendimiz istifa edeceğiz. Kıdem ve ihbar tazminatlarımızı alamadan, karşımızda hiçbir şekilde muhatap bulamadan... “Neden” sorusunu bile sormadan işten çıkmış olacağız. Bununla da bitmeyecek, yıllarca yaptıkları gibi fazla mesai yaptırıp mesai ücretlerini vermek yerine izin verecekler. Onu da sadece kendileri istediğinde verecekler.

Bu aslında onların birbuçuk senedir yapmaya çalıştıkları bir şeydi. İş gücünü azaltıp daha çok geriye kalanlarla çalışmak. Şu anda sistem oturmuş durumda. Bize hiçbir açıklama yapmadan iş akdimize son veriliyor. Biz PTT'de çalışan taşeron işçiler olarak 16-24 çalışmak konusunda ısrarcı davranmamıza rağmen başmüdürden kesinlikle ret kararı çıktı. Bu yanlış ve sistemsiz bir karardır. Çünkü haftada üç gün gittiğimiz işte servis ücreti olarak 100 lira kesmekte. Altı gün gidersek 180 lira olacağını söylüyorlar. Biz bu ücreti karşılayabilecek güçte değiliz. Asgari ücretin altında çalıştırılacağız. Fazla mesai paralarını vereceklerini iddia ettikleri şeyse çok açık; kendi kestikleri yol parasını ödemek için böyle bir yöntem geliştirmişlerdir. Bu resmen emek hırsızlığıdır. Zaten gönüllü köleler yığını olarak hiçbir şeye sesimizi çıkartmıyoruz. Kazanılmış tüm haklarımız birer birer elimizden alınıyor. Sermaye diktatörlüğü çok iyi ve yerinde bahaneler yaratabiliyor. Bu sömürü düzenine artık dur diyelim.

Nesrin Özyayın / İşten atılan bir PTT işçisi

“Haklarımızı isiyoruz!”

Fabrikayı ve içerisindeki makineleri bırakarak, ortadan kaybolan Kazova sermayedarı, çalıştırdığı işçilerin, 4 aylık maaşları ve kıdem tazminatlarını gasp ederek, işçileri de işten çıkartmıştı.

Hakları ve alacakları için fabrika önünde direnişe başlayan işçiler, bir dizi eylemle de haklarını istediklerini haykırıyorlar. İşçiler direnişin 65., açlık grevinin ise 4. gününü geride bıraktılar.

Fabrika işgal edildi

Günlerdir taleplerini görmezden gelen Kazova sermayedarı Somuncu kardeşlere ve sermaye devletine seslenmeye devam eden Kazova Tekstil işçileri, yaptıkları eylemler ve kurdukları direniş çadırlarına rağmen haklarını alamamaları üzerine fabrikayı işgal ettiler. İşçiler işgal sırasında açlık grevine de başladı. Mahkemeye de başvurdıklarını, fakat mahkemeden bir umutları olmadığını ifade eden işçiler, mahkemenin kazanılması durumunda dahi alacaklarının tahsil edilebilmesi için direnecekleri vurguluyorlar.

Direnışçi işçiler 28 Haziran'da sabah saatlerinde fabrikayı işgal ettiler. 08.00'de işgale başlayan Kazova işçilerinin bir kısmı bina içerisinde beklerken diğerleri de kapı önündeki çadırlarda beklediler. İşgalde, patronların makinaların büyük bir kısmını kaçırdığı anlaşıldı.

Bu arada, Umut Somuncu polisi arayarak şikayet etti ve polisler gelerek işçilere binayı boşaltmalarını söyledi. Fakat polis, işçilerden beklediği yanıtı alamadı. Sonrasında ise binanın yeni sahibinin “işçiler binaya zarar vermediği sürece içerde kalabilirler” demesi üzerine polis tutanak tutarak ayrılmak zorunda kaldı.

Kazova işçileri açlık grevinde

Direnışçileri iki ayı geride bırakmasına rağmen haklarını alamayan işçiler, işgal sırasında eğer hakları verilmezse fabrikada kalan makineleri satarak alacaklarını temin edeceklerini duyurmuştu.

30 Haziran'da işçiler bazı makineleri fabrikadan çıkarmak istediler. Ancak bu sırada devreye polis girerek işçilere engel oldu. Polis, direnişçi 4 işçiyi “ifadelerini almak üzere” karakola götürdü. 8 işçi ise kendisini fabrikaya kilitleti. Direnişlerini sürdüren 25 işçi, 30 Haziran'dan itibaren süresiz açlık grevine başladı.

Her çarşamba olduğu gibi, 03 Temmuz günü de eylem yapan Kazova Tekstil işçileri, Şişli Cami önünde buluşarak yürüyüşleri öncesinde direnişlerinin sesini duyurmak için çevredekilere bildiriler dağıttı.

Sonrasında ise sloganlarla yürüyüşe başlayarak direniş çadırına ulaştılar. Direniş çadırı önünde ise basın açıklaması okundu. 30 Haziran'dan itibaren açlık grevine başladıkları ve çalışan emeklerinin karşılığını alana kadar açlık grevine devam edileceği belirtilerek açıklama sonlandırıldı. Sonrasında ise işçiler, Kazova Tekstil patronunun kızı Gaye Somuncu'nun çalıştığı Zincirlikuyu'daki Çalık Holding önünde de bir eylem yaptılar.

İşçiler haklarını istiyor

Gazetemize konuşan direnişçi işçiler, haklarını istediklerini ve alana kadar da mücadeleyi sürdüreceklerini yinelediler. İşçiler şunları ifade ettiler:

Yaşar Gülay: Patronlarımız 4 aylık maaşımızı, kıdem-ihbar tazminatlarımızı, izin paralarımızı ve fazla mesai ücretlerimizi vermeden kaçtılar. Sürekli kendilerine ulaşmaya çalıştık fakat bir türlü ulaşamadık. Biz de son çare olarak işgal kararı aldık.

Ben iki yıldır burada çalışıyorum. Sabah polisler geldi çıkmamızı istediler. Binayı satın alan Ferzoni'nin patronu binayı boş verdiler, arkadaşlar binaya zarar vermediği sürece içerde kalabilir demiş. Bizim 5 aydır ulaşamadığımız Ümit Somuncu makinalara zarar verecekler diye polise ulaşmış. Biz haklarımızı istiyoruz.

Hatice Öztürk: Ben 10 yıldır burada çalışıyorum. Maaşlarımızı ve tazminatımızı alamadık. Patronlar bize bir açıklama yapmıyorlar, onlara ulaşamıyoruz. İşçilerin parasını ödeyeceğim diye binayı satmışlar fakat bize hiçbir ödeme yapmadılar. Aldıkları paralarla banka vb. borçlarını ödediğini öğrendik. Haklarımızı alabilmek için mücadele ediyoruz.

Nurten Yaman: 16 senelik işçiyim burada. Son dönemde maaşlarımızı parça parça alıyorduk. Fakat biz yine aynı işimizi yapmaya devam ettik. Patronlar bizi aldattılar. Paramızı verirler dedik fakat vermeden kaçtılar. Patronlar kaçmadan önceki gün Mustafa Umut Somuncu gelerek ben sizin 4 aylık maaşınızı veririm, gerisine karışmam dedi. Ertesi sabah işe geldiğimizde kapıda kaldık. Patronlar haklarımızı vermeden kaçmıştı. Biz de şimdi haklarımızı almak için direniyoruz.

Sınıf hareketinden...

Hakları için mücadeleden geri durmayan işçi ve emekçiler, sermayedarların saldırılarına karşı örgütlenerek ve eylemlerle tepkilerini ortaya koyuyorlar.

FCMP TR Metal'de direniş!

2011 tarihinden itibaren Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmeye başlayan Manisa Turgutlu'daki FCMP TR Metal işçileri, işten atma saldırısı karşısında direnişe başladılar.

2012 yılında da sendikaya üye olan 21 işçi işten atılmış, tepkiler sonrası bir kısmı tekrar işe alınmıştı. 28 Haziran 2013 tarihinde yine aralarında Birleşik Metal-İş Sendikası'nın temsilcilerinin de bulunduğu 34 işçi performans gerekçesiyle işten atıldı. Bu saldırı karşısında 28 Haziran'dan itibaren işçiler fabrika önünde direnişe başladılar. Fabrikada Eylül ayında toplu sözleşme görüşmelerinin başlayacağını ifade eden Birleşik Metal-İş, saldırının sendikasıylaştırma girişimlerinin bir sonucu olduğunu açıklayarak işçilerle dayanışmaya çağırdı.

Plasko'da direniş sürüyor!

Petrol-İş Trakya Şubesi'nde örgütlenen ve sendikalaştıkları için işten atılan işçiler, direniş fabrika önünde kurdukları çadırda devam ediyorlar. 28 Haziran'da saat 16:00'da fabrika önünde yapılan açıklama ile baskı ve haksızlıklara kesinlikle baş eğilmeyeceği ve sonuna kadar mücadele edileceği ifade edildi.

Enerji-Sen'den BEDAŞ önünde eylem

BEDAŞ'ın özelleştirilmesinin ardından saldırı ve hak gasplarıyla karşı karşıya kalan Enerji-Sen üyeleri 28 Haziran'da Taksim'deki BEDAŞ binası önünde eylem yaptılar. Sloganlarla BEDAŞ'ın önüne yürüyen işçiler Habertürk binası önünde bir süre durarak "Özgür basın sendikayla gelecek!" sloganını attılar. BEDAŞ önünde Enerji-Sen Genel Başkanı Ali Duman ve DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu birer konuşma yaptı. İşçilerin işten çıkartmalar, kadro sorunu ve performans

sistemi karşısında oluşturduğu 3 talep için BEDAŞ binasına bakılarak 3 dakikalık duran adam eylemi yapıldı. Ardından yapılan basın açıklamasında, BEDAŞ'ın özelleştirilmesiyle birlikte yeni hak gaspları yapılmaya çalışıldığı ve işten çıkartma saldırısı hazırlandığı ifade edildi. Sendikal örgütlülüğe de saldırıların başladığı belirtilerek, hiçbir haktan taviz verilmeyeceği ifade edildi.

NBR'de direniş sona erdi

NBR işçilerinin Birleşik Metal-İş'te örgütlenmesinden sonra yaklaşık bir aydır direnen NBR işçilerinin direnişi 27 Haziran'da sona erdi.

Haftalardır fabrika önünde bekleyen işçiler fabrika patronunun yeni hamlesi, iş akdinin fesih maddesini değiştireceği ve tazminatsız işten attıklarının tazminatının ödeyeceği vaadi oldu. Zira NBR patronu işten attığı işçilerin bir çoğunun iş akdinin fesih maddesini işsizlik ödeneği dahi alamayacak şekilde düzenlemişti. Bu durumu değerlendiren işçiler ve sendika yönetimi patronun direnişi kırma hamlesini kabul etmiş oldular ve fabrika önündeki direnişlerini sona erdirdiler.

BES'ten rotasyona karşı eylem

İstanbul Vergi Dairesi Başkanlığı tarafından rotasyon adı altında keyfi tayin ve sürgün uygulanması Büro Emekçileri Sendikası 1, 2, 3 No'lu şube üyeleri tarafından 28 Haziran'da protesto edildi.

Fatih'teki İstanbul Vergi Dairesi Başkanlığı önünde toplanan BES üyesi emekçiler bir saatlik oturma eylemi yaptılar. İstanbul Vergi Dairesi Başkanlığı'nın ilk kez geçtiğimiz yıl rotasyona başvurduğu, 20 yılı geçmiş çalışanların yerlerinin değiştirildiği hatırlatılarak rotasyonun kabul edilmeyeceği, BES avukatlarının her türlü hukuki süreci işleteceği söylendi. Konuşmanın ardından okunulan bir kararname ile eylem bitirdi.

İSİG: Haziran'da en az 104 iş cinayeti

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi 03 Temmuz'da yaptığı yazılı açıklamada, Gezi Parkı Direnişini hatırlatarak, yaşamsal taleplerin savunulduğu, özgürlük, adalet ve onur mücadelesinde olmaya devam edeceklerini belirtti.

Taksim Direnişi'nde yaşanan polis şiddetinin sonucunda ortaya çıkan tablonun da aktarıldığı açıklama şöyle devam etti; "11 kişi gözünü kaybetti, 1 kişinin dalağı alındı, 60 kişi ağır yaralandı, bunlardan ikisinin hayati tehlikesi devam ediyor, 103 kişi kafa travmasına uğradı, toplamda 8041 insan yaralandı. Şu ana kadar onlarca arkadaşımız tutuklandı; sanatçılar, gazeteciler, doktorlar, avukatlar başta olmak üzere birçok arkadaşımız hedef gösterildi ve baskıya uğradı. Kısacası yaşamsal hak taleplerimiz yoğun bir şiddet ve saldırı ile karşı karşıya kaldı, kalıyor..."

Diğer yandan bazen basında kısa bir haber olarak rastladığımız adına iş kazası dedikleri "iş cinayetleri", başka bir deyişle işyerlerinde canımızı alan bir şiddet de artarak yaşanmaya devam ediyor. İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi olarak yazılı, görsel, dijital basından takip edebildiğimiz ve emek-meslek örgütlerinden gelen bilgiler ışığında tespit edebildiğimiz kadarıyla Haziran ayında en az 104 işçi hayatını kaybetti...

- 21 inşaat, 20 mevsimlik tarım ve 13 belediye işçisi can verdi...
- 11 kadın, 93 erkek işçi can verdi...
- 1'i 14 yaşında olmak üzere 5 çocuk işçi can verdi...
- Manisa'nın Milas ilçesine bağlı Güllük beldesinde işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerini almayan Tepe-Akfen Su ve Kanalizasyon İşletmesi'ne bağlı bir birimde 7 işçi zehirlenerek can verdi..."

Devletin uyguladığı terörün bir yandan devam ettiğine dikkat çeken İSİG, diğer yandan Torba Yasa ile 6331 Sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu'nda yer alan bazı uygulamaların ertelediğini vurgulayarak şunları ifade etti: "50'den az işçi çalıştıran Az Tehlikeli işyerleri için iş güvenliği uzmanı çalıştırılması zorunluluğu 2016 yılı Temmuz ayına, Tehlikeli ve Çok Tehlikeli Sınıfta yer alan işyerleri için ise 2014 yılı Temmuz ayına bırakıldı. Yani saldırılar ve hukuksuzluklar yaşamımızın her alanında devam ediyor."

İşçi Sağlığı İş Güvenliği Meclisi iş cinayetleri başta olmak üzere yapılan her türlü saldırıya karşı adalet, eşitlik, özgürlük ve onur mücadelesini sürdürmeye devam edeceklerini belirterek açıklamayı sonlandırdı.

Tekstilde “grev kararı”

Türk-İş’e bağlı TEKSİF Sendikası, tekstil işkolundaki 23. Dönem TİS Görüşmeleri’nde anlaşma sağlanamadığını açıkladı.

12 bin işçinin çalıştığı 30 fabrika ile ilgili olarak Tekstil İşverenleri Sendikası ile görüşmeleri sürdüren sendika, görüşmelerin anlaşmazlıkla sonuçlandığını ve 3 Temmuz itibarıyla fabrikalara grev kararı asmaya başladıklarını duyurdu. Türk-İş Genel Teşkilatlandırma Sekreteri ve TEKSİF Sendikası Genel Başkanı Nazmi Irgat, görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanarak grev kararı alındığını açıklayarak şunları söyledi: “Grev kararı, bugün itibarıyla işyerlerine ilan edilmek üzere asılmaya başlanmıştır”.

“Hak etmediğini” istemiyor!

Konuyla ilgili olarak yapılan açıklamada ilk olarak toplu sözleşme sürecine dair bilgiler aktarıldı. Sendikanın %15 ücret zammı ve “daha önce sektördeki kriz nedeniyle, fedakarlık yaparak 4’ten 2.5’a düşürdüğü ikramiyelerin yeniden 4’e çıkarılmasını” talep ettiği, fakat işveren sendikasının bu talepleri kabul etmediği belirtildi.

Açıklamada tekstil işkolundaki gelişim ve sendikanın yaklaşımı ifade edilerek şunlar belirtildi: “Kurulduğu günden bu yana, kamu kesiminde ve özel sektörde büyük sözleşmelere imza atmış, temsil ettiği kitlenin hak ve çıkarlarını korumuştur. Teksif bunları yaparken, ülke gerçeklerini hep göz önünde tutmuş, sektörümüzün verimliliği, karlılığı ve geleceği için elinden gelen çabayı ortaya koymuştur. Teksif’in amacı, ne pahasına olursa olsun masadan hak etmediği bir kazançla kalkmak değildir. Teksif’in amacı, birlikte üretmek ve adil bir şekilde birlikte paylaşmaktır.”

Zam oranının neye göre hak edilip hak edilmediği belirtilmeyen açıklamada sektördeki gelişimden duyulan kıvanç dile getirildi. Bu gelişimin gerisinde “tekstil emekçilerinin fedakarlığı” olduğu iddia edilen açıklamada, gelişmelerin en az işveren kadar sendikayı da mutlu ettiği belirtildi.

Sermaye ile işbirliği itirafı

Tekstil işçilerinin yaşadığı sefalet koşulları da aktarılan açıklamada, sendikanın kriz döneminde patronlarla nasıl işbirliği yaptığı, sermayenin krizin faturasını işçilere ödetme çabasına nasıl eşlik ettiği de itiraf edildi. Açıklamada şu ifadeler yer verildi: “Dünya ekonomik krizle boğuşurken, taşın altına

elimizi değil bedenini koyan tekstil ve konfeksiyon işçileri, büyük fedakarlıklar yapmıştır. Ücretsiz izne, kısa süreli çalışmaya, düşük ücrete razı olmuştur. Yılda 4 kez aldıkları ikramiyelerin, 2.5’a inmesine ses çıkarmamıştır. İşine, işyerine namusu gibi sahip çıkmıştır.

Ancak bütün bunlara rağmen, işçimizin ortalama brüt ücreti, hala 1.165 liradır. Çalışanların yüzde 55’i asgari ücretle yaşam savaşı vermektedir. Tekstil işçisi yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır. İnsanca yaşama koşullarının çok gerisindedir. Hak ettiğinin karşılığını alamamaktadır. Şimdi fedakarlık sırası işverenlerdedir. Çünkü biz o kriz dönemlerinde, üzerimize düşeni yaptık. Evlerimizin ocağı tütmezken, fabrikalarımızın bacasını tüttürdük.”

Sermaye ile yaptığı işbirliğini açıktan itiraf eden sendika, şimdi de patronlardan fedakarlık bekliyor. “Eğer işyerleri, ekonomik krizi, bizim fedakarlığımız ile atlattıysa, o zaman şimdi de onlar bizler için fedakarlık yapmalıdır” denilen açıklamada, böylesi bir fedakarlığın yapılmayışının sektörü greve götürdüğü, “tarihi boyunca sözleşmeleri masada çözmeye özen gösteren Teksif için, bu koşullarda başka çare kalmadığı” ifade edildi.

Gönülsüz grev

Sendikanın şimdiye kadar hiçbir zaman greve çıkmayı istemediği belirtilen açıklamada patronların bu toplu sözleşme döneminde sendikanın uzattığı eli tutmadığı, bundan dolayı 60 günlük grev süresinin başlatıldığı söylendi.

Açıklamada, önümüzdeki dönemde sorumluluğun patronlara ait olduğu, sendikanın “en iyi anlaşma masada bitendir” diyerek elini uzatmaya devam ettiği vurgulandı. İşveren sendikasına yönelik “Gelin el sıkışalım. Anlaşalım” denildi.

Açıklama, sendika genel yönetim kurulunun bölge toplantılarına başlayacağı, işyerlerini ziyaret edeceği ve en kısa zamanda eylem programını açıklayacağı söylenerek bitirildi.

Tekstil işçisi inisiyatifi almalı

Açık ki, sendika grev sürecinde ciddi bir hazırlığın içine girmeyecek. Sözleşmenin masada bağlanması için elinden geleni yapacak. Nihayetinde ya grevden önce imza atacak ve greve hiç çıkmayacak, ya da gönülsüzce çıkacağı grevin etkisiz ve sönük geçmesine neden olacak.

Bunu değiştirecek tek şey ise tekstil işçilerinin inisiyatifi ele alması, süreci grev komiteleri üzerinden örmesi ve hakları için patronlarla dişe dişe bir mücadeleye hazırlanmasıdır. Bu başarısızlığı koşullarda tekstil işçisinin yaşadığı sefalet koşulları derinleşecek, kölelik prangaları daha da kalınlaşacaktır. Uzlaşmacı-ihanetçi sendika ise tekstil işçisinin yaşayacağı bu akıbetteki uğursuz rolünü oynamaya devam edecektir. Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İşçiler belediyenin kapısına dayandı

İzmir’de, Haziran ayı içinde ard arda grev ilan eden Genel-İş üyesi İzenerji ve İzelman işçileri, görüşmeye yanaşmayan Büyükşehir Belediyesi’nin kapısına dayandılar.

İzmir’de Genel-İş Sendikası’na üye İzenerji işçileri 12 Haziran’da, İzelman işçileri 18 Haziran’da grev kararlarını ilan etmişti. Ancak geçen sürede Büyükşehir Belediye Başkanı hiçbir görüşmede bulunmadı.

Genel-İş Sendikası bu tutum üzerine 3 Temmuz’da TİS için görüşme talebiyle bir eylem gerçekleştirdi. Konak Pier önünde toplanmaya başlayan belediye işçilerinden, park bahçe işçileri “Açlık sınırında değil, insanca yaşanacak ücret istiyoruz! DİSK Genel-İş 2 No’lu Şube” ve “İşçiler burada söz verenler nerede? Bu daha başlangıç mücadele yeni başlıyor!” pankartlarıyla Konak Pier ve Büyükşehir Belediye binasını içine alan bir güzargahta yürüyüş yaptılar. Her alandan işçiler Konak Pier önüne yürüyüş yaparak geldiler.

Toplanan işçiler “Toplu sözleşmelerimiz için yürüyoruz! DİSK Genel-İş İzmir Şubeleri” pankartı açarak yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş Büyükşehir Belediye Binası önüne kadar sürdü. Binlerce işçinin yer aldığı eylemde ilk olarak 1-2-3 No’lu Şubeler adına Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı basın açıklamasını okudu. Basın metnine sözleşme sürecini anlatarak başladı. Sarı, “Çiğli, Aliağa, Konak, Karabağlar’da %25 zamlı sözleşmelerin imzalanmasına karşın, Büyükşehir % 10’un üzerine çıkmıyor” dedi. Devamında “Adım adım greve giderken İzmir halkının mağdur olmaması için Büyükşehir Belediyesi yetkililerini TİS’in bitirilmesi için adım atmaya çağırıyoruz” dedi.

Memiş Sarı’nın konuşmasından sonra oturma eylemi başlatıldı. Oturma eylemi sırasında Genel-İş 1 ve 2 No’lu Şube başkanları TİS süreci üzerine konuşmalar yaptılar. Eğer TİS için adım atılmazsa önümüzdeki hafta çok daha fazla katılımlı eylemler yapacaklarını söylediler. Sloganlar ve halaylarla eylem bitirildi.

MİB MYK Temmuz Ayı Toplantısı...

Değerlendirme ve kararlar

3. köprüye Yavuz Sultan Selim ismi verilmesi, Dersim'deki Gola Çetu Parkı'nın yıkılması kararı ve geçtiğimiz hafta içi görülen Malatya Sürgü'deki faşist saldırı davası, mitingin gündemiydi.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) Temmuz ayı toplantısını gerçekleştirdi.

Toplantıda şu gündem başlıkları ele alındı:

- Büyük Haziran halk hareketi üzerine değerlendirme

- Geride kalan Metal TİS süreci üzerine değerlendirme

- Yerel gündemler

- Bülten üzerine değerlendirme ve planlama

Bu başlıklar üzerinden yapılan değerlendirmelerin ardından varılan sonuçlar aşağıdadır.

- Büyük Haziran halk hareketi:

1. MİB MYK öncelikle, Mayıs ayının son günlerinde patlayan ve giderek Haziran ayına yayılan büyük ve görkemli halk hareketini, bu hareketin milyonlarca neferini, şanlı Haziran günlerinde gerici rejimin polis ordularına, gazına, TOMA'sına, copuna, yalan makinalarına karşı göğüs göğüse çarpışarak büyük bir direniş destanı yazan emekçi kardeşlerimizi selamlamaktadır. Bu kavga günlerinde en ön saflarda yer alarak hayatını kaybeden OSTİM işçisi Ethem Sarısülük şahsında kaybettiğimiz kardeşlerimizin anıları önünde saygıyla eğilmektedir.

2. Gezi Parkı'nı korumak için başlayan direnişle kıvılcımı çakılan büyük Haziran halk hareketi, bulutsuz gökte patlayan bir fırtına değildir. Gericı rejim eliyle yıllar boyunca uygulanan ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılar nedeniyle alttan alta büyüyen öfkenin patlamasıdır. Gezi Parkı'na ağaçları sökmek için gönderilen dozerler, bu patlamanın gerçekleşmesi için son darbeyi vurmuştur sadece. Yol açılınca yıllar boyunca baskı ve zorbalıkla boyun eğdirilen, bin parçaya bölünen milyonlar bir ordu gibi ayağa kalkmıştır. Ayağa kalkınca güçlerinin farkına varmış, vardıkça daha ileriye gitmek için cesaret kazanmış, kendisini hareketsiz bırakan prangaları birkaç günde

tuzla buz etmiştir. Böylelikle sokağa dökülenler hem sömürücü asalakların ezberlerini bozmuş, hem de kendisini baştan aşağıya dönüştürmüştür. Bunun için evet: "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır!"

3. Ancak her şeyi eski haline getirmek isteyen gerici rejim tuzaklar kurarak, yalan ve dolana başvurarak, polis ordularını da büyük bir acımasızlıkla savaşa gider gibi halkın üzerine göndermiştir. Böylelikle Taksim'e girilmiş, Gezi Parkı boşaltılmıştır. Ama gerici rejimin şefi Tayyip Erdoğan'ın "kahramanlık destanı" olarak sunduğu bu hamle, sadece bu rejimin aczini göstermiştir. Büyük halk hareketi yara almış, ama ezilememiştir. Bunun için de hem Taksim hem de ülkenin tüm alanlarında mücadelenin ateşi yanmaya devam etmektedir. Dahası hareket rejimin kendisini ezme girişimlerini göğüslemek için mücadeleyi sürdürmekte, yaralarını sarmak, zayıflıklarını aşmak ve daha da ileriye gitmek için örgütlenmekte ve yeni yollar aramaktadır. "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" şiarı bugün onbinlerin inancını ve daha da ileriye gitme isteğini göstermektedir.

Evet bu daha başlangıç! Yaşadığımız tarihsel dönem, "bunalımlar, savaşlar ve devrimler" dönemidir. Bunun için bu köprünün altından çok sular akacak, bunalımlar, savaşlar ile büyük acı ve felaketler dışında başka bir şey üretemeyen bu düzen karşısında milyonlar da devrim için olgunlaşmaya devam edecektir. MYK, bu tarihsel perspektifle mücadeleyi sürdürme çağrısı yapmaktadır.

4. Geleceğe dair bu kadar emin konuşmakla birlikte, geleceğin ancak bugüne, bugünün gerçek sorunlarına yapılacak devrimci müdahalelerle hazırlanabileceğine inanıyoruz. Öyle ki Haziran günleri aynı zamanda bu sorunlarımıza; demek oluyor ki zayıflıklarımıza ve önümüze dikilen büyük engellerin varlığına da ışık tutmuştur. MYK, bu bakışla hareketin genel zayıflıklarını tespit etmiştir. Bu zayıflıkların

bulunmakla birlikte, bu zayıflıklar içerisinde ise en önemlisinin üzerinde yoğunlaşmayı tercih etmiştir. Zira hareketin en büyük zayıflığı, işçi sınıfımızın kolektif bir güç olarak (elbette tek tek işçiler olarak harekete kitlesel bir katılım sağlanmıştır), kendi özemleri ve talepleriyle bu mücadelede etkin bir biçimde yer alamaması olmuştur. Böylelikle hareket, hem tüm sınıflardan çeşitli kesimlerin katıldığı genel bir hak ve özgürlükler mücadelesi olmanın ötesine geçememiş, hem düzenin solugunu kesebilecek büyük bir toplumsal kuvvetten hem de kendisine önderlik edebilecek bir toplumsal önderlikten yoksun kalmıştır.

5. Elbette Haziran günlerinde KESK ve DİSK tarafından grev çağrıları ve iş bırakmalar olmuştur. Ancak bu eylemler politik olarak ne kadar anlamlı olursa olsun, ortaya çıkan sonuç sadece işçi sınıfının sürece katılımının zayıflığını göstermiştir. Özellikle DİSK payına ortaya çıkan tablo, gerici rejimin de istismar etmeye kalktığı büyük bir güçsüzlük ve takatsizlik tablosu olmuştur.

Bu süreçte Türk-İş ve Hak-İş yönetimleri ise kıllarını kırırdatmamıştır. Türk-İş ve Hak-İş cephesinden sendikal bürokrasi işçi sınıfının karşısında sermaye ve hükümeti ile açık işbirliği yapan bir ihanet şebekesinden başka bir şey değildir. Bunun içindir ki, bugüne kadar işçi sınıfının yüzyüze kaldığı pek çok saldırı karşısında düşmanlarımıza büyük hizmetlerde bulunan bu ağa takımı, bu kez de aynısını yapmıştır. Öte yandan ise bu ağa takımının yanında DİSK cephesinden ortaya konulan mücadele iradesi ne kadar önemli olursa olsun, hem yetersiz hem de büyük ölçüde göstermelik kalmıştır. Çünkü bu süreçte mücadele kararı alan DİSK yöneticileri, bu kararı uygulamak için herhangi bir çaba göstermemiş, üstüne de mücadele alanlarında icazetçi bir tutum olarak genel hareketin gerisinde kalmışlardır.

Öte yandan işkolu bazında ise hareketin patladığı gün satış sözleşmesine imza atan Türk Metal çetesi, başında bulunduğu Türk-İş'in tutumuna ortaklık etmiştir. Taksim'e yönelik saldırının gerçekleştiği gün aynı sözleşmeye imza atan Birleşik Metal-İş yönetimi ise DİSK yönetiminin de gerisine düşmüştür. DİSK'in 5 Haziran günü uyarı eylemine Birleşik Metal yönetimi uymamış, 17 Haziran'daki iş bırakma kararını uygulamak için ise hiçbir şey yapmamıştır. Öyle ki yapılan eylemlere temsilcileri dahi katamamıştır. Böylelikle Birleşik Metal'e hakim bürokrasinin hem dar anlamda doğru düzgün ücret sendikacılığı, hem de sınıf sendikacılığı yapabilecek bir iradede yoksun olduğu bir kez daha kanıtlanmıştır. Bunun için MYK, Haziran ruhuyla sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi büyütme çağırılmaktadır.

6. Kuşkusuz şu ya da bu derecede sendikal bürokrasinin yaptıkları, bizim yani işçi sınıfının, özellikle de işçi sınıfının ileri ve öncü güçlerinin sorumluluğunu azaltmıyor. Aksine sendikal bürokrasinin bu etkinliği işçi sınıfının çok yönlü zayıflıklarından dolayıdır. İşçi sınıfı bağımsız hareket edebilecek sınıf bilincine ve tabandan örgütlülüklerine sahip olmadığı için alanları boş bırakmakta, diğer

taftan ise sendika bürokratları işçi sınıfının elini kolunu bağlamakta ve onu bir koyun sürüsü gibi yönetebilmektedir. İşte böylelikle de çobanın sürüsünü kasaba satması misali biz işçileri toplu sözleşme masalarında satmaktadırlar.

Haziran günleri bu toplumun bir koyun sürüsü olmadığını gösterdi. Emekçi halk faşist buyrukları alanlarda yaktı ve kendisini hiçe sayanlara karşı herşey olduğunu gösterdi. İşte işçi sınıfının şanlı Haziran günlerinden çıkaracağı en somut derslerden birisi hakları ve geleceği için aynı yoldan ayağa kalkmaktır.

Biz bir koyun sürüsü değil, ayağa kalktığında dünyayı değiştirecek bir sınıfın neferleriyiz. Bunun için haklarımız için ayağa kalkmalı, sendikalarımızda da bizi çoban gibi yönetmeye kalkan bürokratları kovmalı, söz-yetki ve karar hakkını ellerimize almalıyız. Bunu yapmak için ise tabandan bir yumruk gibi birleşmeyi başarmak zorundayız. Bu ise demektir ki hızla Haziran direnişinden öğrenerek sınıf bilincimizi geliştirmeli ve fabrikalardan başlayarak bağımsız örgütlenme için adımlar atmamızdır.

7. Ancak sağlam bir önderlik olmadan düşmanlarımıza karşı topyekûn bir mücadeleyi yürütmek ve başarmak imkansızdır. Fakat, bizi koyun sürüsü yerine koyan bürokratlara değil, bizim gibi yaşayan, bizim gibi düşünen, irademiz dışında başka bir buyruk tanımayan gerçek bir önderliğe ihtiyacımız var. MYK, bunun için sendikal cephede, tüm ileri ve öncü metal işçilerini bu ilkeleri kendisine bayrak yapan Metal İşçileri Birliği saflarına katılmaya çağırılmaktadır.

8. MYK, dönemin önümüze koyduğu diğer somut görevleri ise şöyle tanımlamaktadır:

a. Gerici rejimin hareketi ezmek, yaratılan kazanımları geri almak ve işçi sınıfımızı mücadeleden uzak tutmak üzere yürüttüğü kara propagandayı etkisizleştirmeliyiz. Bunun için bir yandan yalanlara karşı gerçekleri anlatabilmeliyiz, diğer yandan ise bu rejimin sınıf niteliğini ve emek düşmanlığını etkili bir teşhir çalışmasına konu etmeliyiz.

b. Halk hareketinin tartışma ve örgütlenme zeminleri olarak gündeme getirdiği forumlara kendi cephemizden katılmalı ve bu forumlara katılan ileri ve öncü işçilerin katılımıyla komisyonlar kurmayı hedeflemeliyiz. Diğer taraftan ise direnişi fabrika ve işyerlerinde büyütme hedefiyle işçi forumları, direniş ve dayanışma komitelerini örgütlemeliyiz.

c. Mücadelenin devam ettiği düşünülürse, bulunduğumuz zeminlerde ve fabrikalarda işçi sınıfının mücadele sahasına indirmek üzere elimizden geleni yapmalıyız.

9. MYK son olarak süreç boyunca Birlik cephesinden ortaya konulan çalışma ve mücadele pratiğini ele almış, özellikle bu pratiğin fabrika merkezli kuruluşundaki yetersizliklere dikkat çekmiştir. Propagandada, örgütlenme ve eyleme geçirme planında ortaya çıkan zayıflıklar irdelenmiştir. Bu değerlendirmenin ışığında ise yeni dönemin görevlerinin üstesinden gelmek üzere somut bazı planlamalar yapmıştır.

- Metal TİS sürecinin ardından:

1. Yukarıda değindiğimiz gibi hareketin başladığı 31 Mayıs günü Türk Metal satış sözleşmesine imza atarken, mücadelenin en kritik anlarından birinde Birleşik Metal yönetimi tutup aynı sözleşmeye imzasını koydu. Halkın uyanışından önce ayağı sokakları ısıtan metal işçisinin uyanışından korkan Türk Metal çetesi ve ortağı MESS, metal işçilerini daha ileriye gitmekten alıkoydu. Bu noktadan sonra ise zaten en başından itibaren süreci Türk Metal'e ve metal işçisinin öfke

patlamasına göre yaparak tabanını uyutan Birleşik Metal yönetimi tek başına gitme gücü gösteremedi, her şeye rağmen devam etme isteği gösterenleri de yıldırdı. Dikkatler büyük halk hareketinin üzerindeyken aynı sözleşmeye imza attı.

Böylelikle MESS ve Türk Metal'in ekmeğine yağ sürüldü. Önceki dönem yaratılan imkanlar da heba edildi. Umutlarını Birleşik Metal'e bağlayan metal işçileri hayal kırıklığına uğratıldı. Her şeyden önce de büyük bedeller ödeyerek yola çıkan Bosch işçilerine ihanet edildi, küçük kırıntılar Bosch'taki onur ve gelecek mücadelesine tercih edildi. Böylelikle metal işçisinin mücadelesine büyük zararlar verildi, Birleşik Metal'e yönelik güveninde büyük yaralar açıldı.

2. Sonuç olarak, tüm stratejisini satış sözleşmesine karşı doğacak bir öfke patlamasına göre yapan Birleşik Metal yönetiminin hesapları bozuldu, stratejisi iflas etti, böylelikle de sürecin kaybedeni o oldu. Karşı cepheden ise MESS ve Türk Metal tüm hamlelerini, bu patlamayı daha en başta engellemek, bunun için de patlama dinamiklerini ayırtırmak ve fabrikaların dışına atmak, öte yandan da satış sözleşmesini işçilere yutturacak yemlerle süslemek (yapılan onca eylem, sözleşmede Birleşik Metal'in taslağından aşırılmış bazı iyileştirmeler vb...) üzere yaptı. Böylelikle de sürecin kazananı oldu.

Metal işçileri satış sözleşmesine karşı ayağa kalkmadı. Ancak bu hiç de satış çetesinin sunmaya çalıştığı gibi, metal işçilerinin tepkisiz kaldığı anlamına gelmiyor. Pek çok fabrikada işçiler Türk Metal'i çeşitli biçimlerde protesto ettiler. Kimi fabrikalarda ıslıkladılar, kimi fabrikalarda kovdular, pek çok fabrikada ise bölük bölük istifa ettiler. Bir kısmı ise daha bilinçli bir tutum için örgütlenmek üzere adım attılar. MESS-Türk Metal'in buna yanıtı ise bir kez daha işçi kıyımına başvurmak oldu. Sessiz-sedasız birçok fabrikada bu arada öne çıkan, tepki gösteren işçileri işten atıyorlar. Tüm bunları yaparak ömürlerini biraz daha uzatmış olabilirler sadece. Çünkü metal işçisi onlara boyun eğmedi, hala bu çeteden kurtulmak için büyük bir istek duyuyor ve bir çıkış yolu aramaya devam ediyor. Eninde sonunda bu yolu bulmasını bilecektir.

3. Geride bırakılan tüm deneyimler metal işçisinin Türk Metal çetesinden kurtulmak için planlı, kararlı ve soluklu bir mücadele yürütmek zorunda olduğunu göstermektedir. Bu mücadele kapsamında, öncülerin örgütlenmesi, giderek bir önderlik ekibinin yaratılması, topyekûn bir ayağa kalkışı olanaklı kılacak biçimde

birimlerde komitelerin yaratılması, başarmak için özellikle önemlidir. MYK, bu bilinçle satış sözleşmesinin ardından ortaya çıkan olanakları da değerlendirerek fabrikalarda sistematik bir örgütlenme faaliyetine çubuğu bükmetedir.

4. Diğer taraftan ise Bosch deneyimi de gösteriyor ki, metal işçisinin Türk Metal çetesinden kurtuluşu basit bir sendika değiştirme işlemi olmadığı ölçüde, siyasal bir sınıf duruşuyla mücadele etmeyi ve böyle bir mücadeleyi başarıyla yürütebilmek için Birleşik Metal içerisinde de bürokrasiye karşı mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Aksi halde Birleşik Metal'e hakim bürokratik tarz ve anlayış metal işçisinin enerjisini soğutmakta ve bu enerjinin sendikayı aşağıdan yönetecek bir örgütlü taban hareketi haline gelmesine engel olmaktadır. Hiç kuşkusuz böylelikle hem bu sürecin değiştirici ve dönüştürücü özellikleri törpülenmekte, sürecin başarıya kavuşmasını da alabildiğine zorlaştırmaktadır.

MYK ayrıca, MESS-Türk Metal'e karşı mücadelenin önünde giden Bosch'ta da, Yargıtay'ın bozma kararına rağmen kazanmak için bağımsız bir taban hareketinin önemine dikkat çekmektedir. Bosch'un ileri ve öncü işçilerini bu yolda kararlı olmaya davet etmektedir.

- Yerel gündemler:

MYK bu gündem başlığı altında bu dönemde ivmesi artan sendikalaşma çabalarını ve bu sırada yaşanan direnişleri ele almış, değerlendirmeler yapmış, somut bazı öneriler ortaya koymuştur.

- Bülten üzerine planlama ve değerlendirme:

Haziran günlerinde yazılar hızla eskidiği için aylık bülten çıkarılamamıştır. Ancak yine de hızlı müdahalelerle yeni bir planlama yapılabilir ve böyle bir dönemde ihtiyacı artan bülten kullanıma sokulabilirdi. Ya da bülten daha sık periyodlarla, elbette biçim ve içeriğini buna uygun tutularak çıkarılabildi. İşte bu noktalar üzerinden özeleştiril değerlendirmelerde bulunan MYK, bültenin Temmuz sayısının ayın ilk haftasında baskıya vermek üzere hazırlık yapmayı kararlaştırmıştır. Yapılan planlamaya göre her türlü katkının 5 Temmuz'a kadar iletilmesi gerekmektedir.

(...)

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu
3 Temmuz 2013

Türkiye'de di

(18 Aralık 2011 tarihli konferansın başlıktaki konuya ilişkin özel bölümüdür. **TKİP IV. Kongresi'ne çalışma materyali olarak sunulmuştur...**)

Bugünün Türkiye'sinde dinci gerici akımların koalisyonuna dayalı bir iktidar gerçeği ile yüzyüzeyiz. Hükümet olmakla işe başladılar ve gelinen yerde devleti de önemli ölçüde ele geçirmiş durumdalar. Orduyu hizaya getirdiler, devletin öteki kurumlarını büyük ölçüde ele geçirdiler ve her yeni gün yeni bir alanı ele geçirmek üzere de hamle üzerine hamle yapıyorlar. Şike yasasından tutunuz da bu Rayting ölçme örgütlerine yapılan operasyona kadar, bunların hepsi yeni yeni mevziler ele geçirmeye yönelik girişimler. Ellerinden gelse ele geçirmedik yer bırakmayacaklar.

Devrime karşı dalgakıran

Dinsel gericiliğin siyasal bir güç olarak toplumda bu kadar öne çıkmasını ve etkin olmasını tarihsel bir bakışla ele almak, bu olgunun tarihi köklerine ve zaman içindeki evrimine bakmak durumundayız. Bugün bir Fethullah Gülen fenomeni, onun adıyla anılan bir gericilik odağı ile karşı karşıyayız örneğin. AKP hükümeti ama yanısıra "Cemaat" diyoruz. Zira söz konusu olan gerçekte bir koalisyon, bir parti ile bir cemaatin koalisyonu. Tayyip Erdoğan partisi ile Fethullah Gülen cemaati arasında bir koalisyon.

Peki kim bu Fethullah Gülen? 1960'larda Erzurum Komünizmle Mücadele Derneği'nin başındaki adam. Nedir Komünizmle Mücadele Derneği? 1960'lar Türkiye'sindeki büyük sosyal uyanışa karşı alınacak

önlemler kapsamında Amerikan emperyalizminin tavsiyeleri üzerine yaratılan karşı-devrimci organizasyonlardan biri. '60'lı yılların başında CIA uzmanları Türkiye'de incelemeler yapıyorlar ve geliştirmekte olan sosyal uyanışa dikkat çekerek, öteki önlemler yanında dinin siyaseten etkin bir biçimde kullanılmasını Türkiye'yi yönetenlere önemle tavsiye ediyorlar. Komünizmle Mücadele Dernekleri de buna yönelik adımlar kapsamında gündeme geliyor. Doğrudan CIA tarafından finanse edilen kontrgerilla hizmetinde bir organizasyon olarak. Fethullah Gülen ve Cemaat gerçeğini tam olarak anlayabilmek için bu temel gerçeği de önemle gözönünde bulundurmak gerekir.

Evet, '60'lar Türkiye'sinde kendini günden güne hissettiren bir sosyal uyanış var. 31 Aralık 1961'de Saraçhane'de büyük bir işçi mitingi var örneğin, grev hakkı için. Bu mitinge katılım konusunda değişik rakamlar var, sık tekrarlananı 250 bindir. Bunu Türkiye işçi sınıfının o günkü sayısal durumu ile birlikte düşüneceksiniz. Bu, Türkiye işçi sınıfının kendi istemleri üzerinden sınıf olarak sahneye çıkışıdır. Salt sendika hakkı değil, fakat grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı için 250 bin işçinin o günün ölçülerile dev bir kitle olarak bir araya gelmesi ve böyle bir talepte bulunması, temel önemde bir sosyal uyanış belirtisidir.

1963 yılında Kavel Kablo'da fiili bir grev var, büyük yankılar yaratan. Bu direniş, bu fiili grev, Türkiye'de grev hakkının sökülüp alınmasında bir dönüm noktasıdır. Soluklu bir direniştir, aylarca sürmüştür. Sonuçta bunun ardından grev hakkı yasalaşmıştır. Grev hakkının çalışmaya devam etme hakkı olarak yasa koyulması

boş bir efsanedir. Grev hakkı gerçekte Saraçhane Mitingi'yle başlayan, Kavel grevinden geçen süreçlerle koparılıp kazanılmıştır. Dönemin çalışma bakanı olarak Ecevit'e düşense, bunun biçimsel yasal gereklerini yerine getirmek olmuştur.

1965 yılında Zonguldak'ta büyük bir işçi direnişi var, iki işçinin ölümü ile sonuçlanan... Bu büyük işçi direnişine karşı paraşütcü birlikleri üzerinden hava kuvvetleri bile harekete geçiriliyor. Zonguldak askeri bölge ilan ediliyor, sıkıyönetim uygulamasına geçiliyor. İşçi sınıfının ortaya koyduğu büyük mücadele potansiyeline örnekler olarak veriyorum bunları. Ortada daha henüz ne sol hareket var, ne de bildiğimiz şekliyle Türkiye İşçi Partisi. Türkiye İşçi Partisi'nin sola açılması 1962 yılında Mehmet Ali Aybar ve sol aydınların partiye katılımı ile başlamıştır. Ama gene de Türkiye İşçi Partisi adınının kendisini bile Türkiye'deki sosyal uyanışın temel önemde bir işaretidir. Bir kısmı ilerici ve daha sonra DİSK kurucusu bir grup sendikacının işçi sınıfı adına bir parti kurmaya girişimleri bile başlı başına önemli bir olaydır. Bu sınıf adına siyasi yaşama bir taraf olarak katılım eğiliminin bir yansımasıdır.

Demek istiyorum ki, Amerikan uzmanları işte böyle verilerden hareketle, ciddi bir dinsel siyasal akımın şekillendirilmesinin Türkiye için bir ihtiyaç olduğunu saptıyorlar ve ülkeyi yönetenlere tavsiye ediyorlar. Komünizme Karşı Mücadele Derneklerinden tutunuz da Menderes döneminde zaten oy depoları olarak siyasi yaşama etkin bir katılım gösteren tarikat ve cemaatlerin önünün hepten açılmasına kadar dinsel gericiliğin bu harekete geçirilişi, kurulu düzenin sosyal uyanışa ve sola karşı karşı-devrimci bir önlemdir. Her biçimiyle örgütlü dinci gericilik devrimci gelişme tehlikesine karşı bir dalga kıran olarak harekete geçirilmiştir, olayın tarihsel ve politik anlamı budur.

Dinsel gericiliğin Türkiye'de politik bir iddia ile sahneye çıkışının kökeninde, Amerikan emperyalizminin hizmetinde devrimci kanı dökmek var. 1969'daki Kanlı Pazar olayı bunun bir örneğidir. Saldırı çağrısını yapanlardan biri Mehmet Şevki Eyyi'dir; bu sicilli gerici bugün hala da bir yazar olarak etkindir, islamci camiada önemli bir adamdır. Sopalı bıçaklı dinci grup, Amerikan emperyalizmine karşı yapılan büyük kitlesel gösteriyi kana buladı, iki ilerici insanı bıçaklayarak öldürdü. 1963'te kurulan ve 1965'ten itibaren hızla çoğalan Komünizme Karşı Mücadele Derneklerinin temel misyonu budur, Amerikan emperyalizminin hizmetinde devrimci kanı dökmektir. Fethullah Gülenler o zaman da ABD şahsında emperyalizmin kucağında idiler, şimdi de... Adamın on küsur yıldır ABD'yi mekan seçmesi rastlantı değil elbet. Kendisi tam olarak CIA denetiminde ve emperyalizm ile siyonizmin hizmetindedir.

12 Mart'ta dinci Milli Nizam Partisi de usulen

insel gericilik

H. Fırat

kapatıldı. Necmettin Erbakan yurtdışına kaçtı. Çok geçmeden biri Kemal Sunalp olmak üzere kontrgerilla mensubu iki özel harpçi subay gidip İsviçre’de kendisiyle görüştüler, dönüp yeniden partisini kurmasını istediler. Nedeni yeterince açık olmalı.

Yine de ‘70’li yılların ikinci yarısındaki devrimci yükseliş döneminde dinci gericilik geri planda kaldı. Zira bu dönem öne sürülen, şoven milliyetçiliği bayrak edinmiş faşist MHP, ona bağlı paramiliter güçler idi. Kurulu düzen dinci gericiliğin yanısıra şoven milliyetçiliği de devrime karşı dalga kıran olarak hazırlamıştı ve ‘70’li yıllarda bu ikincisi önplanda idi. Daha ‘60’lı yıllarda bir taraftan Komünizme Karşı Mücadele Dernekleri de içinde saldırgan dinci gericilik örgütlenirken, öte taraftan faşist paramiliter bir yapılanma olarak MHP eksenli komando kampları kuruluyor ve bu kamplarda toplumsal mücadelelere karşı kullanılacak faşist çeteler eğitiliyordu. Bu çerçevede ‘70’li yıllarda özel harpçi Türkes’in misyonu öne çıktı.

Bu vesileyle vurgulamam gereken temel önemde bir gerçek daha var. Türkiye gericiliğinin dincisi milliyetçi, milliyetçisi ise aynı ölçüde dincidir. ‘70’li yıllarda MHP’nin temel sloganlarından biri, “Tanrı Dağı kadar Türk, Hıra Dağı kadar müslüman!” idi. Yani faşist 12 Eylül rejiminin Türk-İslam sentezi ideolojisi, daha bu zamandan şiarlaştırılmış biçimi ile vardı. Genel olarak milliyetçilik ümmetçilikle, tersinden de ümmetçilik milliyetçilikle bağdaşmadığı halde, bunların şoven milliyetçisi dinci, dincisi ise şoven milliyetçidir.

MHP faşist-paramiliter bir örgüt olarak ‘70’li yıllarda önplanda olduğu için, o dönem dinsel gericilik biraz geri planda kaldı. Kurulu düzen için o gün asıl ihtiyaç faşist MHP idi. MHP’de yuvalanmış faşist çeteler ile dönemin kitle mücadeleleri provoke edilmeye, silahlı terörle sindirilmeye çalışılıyordu. Bu arada 12 Eylül faşist darbesini meşru kılacak provokasyonlar örgütleniyordu. MHP’li militanlar kullanarak aydınlar, akademisyenler, gazeteciler, sendikacılar öldürtülüyordu. Sayısız provokasyonlar, bombalamalar, kitlesel katliamlar örgütleniyordu. Çatlılar, Kırıcılar vb. bu dönemin, bu kirli ve karanlık misyonun ürünü ve basit piyonları idiler.

12 Eylül rejiminin dolaysız ürünü

12 Eylül faşist askeri darbesiyle birlikte ise “Türk-İslam sentezi” artık açıkça devletin resmi ideolojisi haline getirildi. Daha öncesinde Aydınlar Ocağı türünden gericilik yuvalarında bunun teorisi yapılıyordu. 12 Eylül’le birlikte ise cunta eliyle devletin resmi ideolojisi katına çıkarıldı. Türkes sıkıyönetim mahkemelerinde, yerinde bir ifadeyle, “biz içerdeyiz ama fikirlerimiz iktidarda” diye yakınıyordu.

Dinci gericiliğin örgütlü bir kuvvet olarak toplum

yaşamında etkin biçimde önplana çıkışında 12 Eylül gerçek bir dönüm noktası oldu. 12 Eylül ile birlikte bizzat 12 Eylülcüler (siz Amerika emperyalizmi olarak anlayın, çünkü yularları olduğu gibi ABD’nin elindeydi) islami, dinsel gericiliği, genel olarak dini çok özel bir tarzda palazlandırıdılar. Kuran kurslarının yaygınlaştırılması, yeni yeni İmam Hatip okullarının açılması, dinsel düşüncenin devletin eğitim, kültür ve propaganda aygıtlarıyla sistemli bir biçimde topluma pompalanması, din derslerinin zorunlu hale getirilmesi, Alevi köylerine bile camiler yapılması, dinci faaliyetler için Suudi Arabistan’dan gizli fonlar temin edilmesi demek olan Rabıta olayı, tüm bunları 12 Eylül askeri faşist rejiminin icraatlarıdır. Çok özel bir programla, çok özel bir yönelimle devlet, arkasında Amerikan emperyalizmi ve egemen sınıf, dine ve dinsel gericiliğe geniş bir alan açtı. Bu aynı sürecin öteki yanı ise sosyal mücadelenin dizginlenmesi, devrimci akımların ezilmesi ve böylece burjuva gericiliğinin her türü için, özellikle de dinsel gericilik için meydanın düzlenmesidir.

Biz marksistler din sorununu materyalist bir bakış açısıyla ele alırız. Emekçi sınıflar içerisinde dinsel düşüncelerin neden ve nasıl güçlendiğinin materyalist bir açıklamasını yaparız. Dolayısıyla dinsel gericiliğe karşı mücadeleyi de bu zemine oturturuz. Emekçinin, sermayenin baskısı ve sömürüsü karşısındaki çaresizliği, onda “öteki dünya” umudunun ve genel olarak dinsel düşüncenin de zemini. Emekçi yoksul, örgütsüz ve çaresizse, sığınacak alan arar. Acılarını dindirecek zemini dinde, öbür dünya umudunda ve avuntusunda bulur.

12 Eylül’ün bir yanında askeri faşist darbenin siyasi programı, öteki yanında 24 Ocak Kararları’nda somutlanan ekonomik program var. Bu ikincisi, büyük bir sosyal yıkım, emekçi için yokluğun ve yoksulluğun katmerleşmesi demektir. Tam da faşist askeri darbenin yarattığı siyasal koşullar nedeniyle, emekçinin tüm bunlar karşısında eli kolu bağlı kalması, bu geniş çaplı sosyal yıkım karşısındaki çaresizliği ise, sorunun öteki yönüdür. Bir tarafta yokluğun, yoksulluğun dipsiz kuyusu, öte yanda buna karşı bir çaresizlik durumu. Bu emekçinin özgüvenini yıkar, onu gerçeklerden ve ilerici değerlerden koparır, kaderciliğe, her türden mistik inanca, özellikle de dine yöneltir. Bu, dinsel etkinin serpilip gelişebileceği en verimli sosyal-kültürel atmosferdir.

İzlediği politikalarla bu atmosferi 12 Eylül askeri rejimi bizzat yarattı. Ekonomik ve sosyal yıkım politikalarıyla emekçi yoksulluğun dipsiz çukuruna itti ve topluma soluk aldırmanın baskısı ve terör rejimiyle de buna karşı bir şey yapamaz duruma düşürdü. Yoksul ve çaresiz emekçi böylece kaderciliğin, dinin, giderek dinsel gericiliğin pençesine düştü. Emekçinin de örgütlü bir kuvvet olarak toplum

yarattıklarına karşı fiili eylemin içindeyse, samimi duygularla dinsel inancı olsa bile, din onun için geri planda bir olaydır. Onunla tanrı arasında bir mesele sınırlarında kalır. Dinin emekçi için sosyal ve siyasal yaşam alanı haline gelmesi, tam da 12 Eylül politikalarının yarattığı toplumsal-siyasal iklimde gerçekleşti. Dinin ve dinsel gericiliğin devlet eliyle güçlendirilmesi Kürt uyanışının ardından yeni boyutlara taşındı. Kürdistan’da tarikatlar ve cemaatler desteklendi, Hizbullah denilen cinayet şebekesi devlet eliyle beslenip palazlandırıldı. Bütün bunların üstüne daha bir de dünyadaki olaylar, ‘89’daki o büyük çöküş bindi. Dünyayı saran genel gericilik atmosferi her türden bilim dışı düşünce ve inanca, özellikle de dine geniş bir alan açtı. Bütün bunlar Türkiye’de sosyal demagojiyi de çok iyi kullanan dinci gerici akımın sürekli biçimde güç kazanmasını beraberinde getirdi.

Tabloyu ne kadar tam vermeye çalışsam da, bazı şeyler gene de eksik kalıyor. Örneğin ABD’nin “yeşil kuşak projesi”nin etki ve sonuçlarından ya da İslami bir rejimle sonuçlanan İran Devrimi’nin getirdiği ideolojik ve moral etkiden söz etmiş değilim henüz. Buna 1980’li yıllarda Afganistan ve ‘90’lı yılların başında Bosna ve Çeçenistan olaylarının geniş çaplı gerici etkisini ekleyiniz. Dinsel gericiliğin beslenme ve güçlenme kaynakları gerçekte dile getirdiklerimden çok daha geniş demek istiyorum.

Sonuçta ‘90’lı yılların ortasına ulaştığımızda, İstanbul’da belediye başkanlığına, ülke genelinde en büyük parti olabilecek bir gelişme aşamasına ulaştı dinci gerici akım. Solu ve sosyal mücadeleyi ezip, yoksulluğu emekçiye sistemli bir şekilde dayattıkları o aynı süreç, beraberinde dinsel gericiliğin gelişmesi, güçlenmesi, palazlanması ve artık iktidarda pay talep edebilmesi düzeyine ulaşmasını sağladı. Dinin ve dinsel gericiliğin önünü her yolla açanların varmak istedikleri nokta belki bu değildi. Onlar dini emekçileri ve yoksulları tutacak bir barikat olarak düşünüyorlardı. Ama parlamenter rejimin işleyişi içinde dinin o pasif etkisi siyaset alanına etkin bir biçimde taşındı. Bütün bir ‘80’li yıllar boyunca en iyi biçimde hazırlanan ve kadrolaşan dinci akım oluşan zeminden en iyi biçimde yararlanmasını bildi.

ABD’nin de burada çok hazırlıklı olduğu, kendi dolaysız çabalarıyla oluşan bu yeni toplumsal durumu çok iyi değerlendirdiği görülüyor. Daha ‘90’lı yılların başında, Ortadoğu için sürekli politikalar üretiyor. Büyük Ortadoğu projesi geliştiriyor ve bunun içinde Türkiye’ye, “ılımlı islamcı” bir kimlik üzerinden Ortadoğu’da oynayabileceği bir misyon tanımlıyor. Tayyip Erdoğan daha İstanbul belediye başkanı iken Amerikan büyükelçileri, bazı Amerikan kuruluşları kendisiyle yakinen ilgileniyorlar. Sonradan açığa çıkan veriler Tayyip Erdoğan bugünkü misyona adım adım hazırlandığını tüm açıklığı ile gösteriyor. Erbakan’ın

gerici burjuva sınırlarda da olsa kendine göre belli milli duyarlılıkları vardı. Bunun bir yanı, kaba batı düşmanlığına dayalı popülist boş laftı. Ama öteki yanında, Anadolu’nun geleneksel orta katmanlarının, emperyalizmle olan nispeten sınırlı bağlarından dolayı, ona karşı mesafeli tutumu vardı. Dinsel gericilik düne kadar büyük ölçüde Anadolu’nun bu geleneksel orta sınıf katmanlarının temsilcisi oldu. Ama AKP ile birlikte büyük sıçramasını yaptı, tekeli büyük burjuvazinin partilerinden biri haline geldi. Onun bir kesiminin, bugünkü biçimiyle MÜSiAD’larda, TUSKON’larda temsil edilen kesiminin, politik eğilimini temsil eder oldu. Artık dinsel gericilik Türkiye’de büyük burjuvazinin bir kanadının dolaysız siyasal temsilcisidir. Bugünkü siyasi tablo içerisinde ise toplamının genel çıkarlarının temsilcisi...

ABD’nin “ılımlı islam” projesiyle neyi hedeflediğine bugünün siyasal olguları üzerinden bakalım. Tayyip Erdoğan, Tunus ve Mısır olaylarının ardından bir Ortadoğu turu gerçekleştirdi. Mısır parlamentosundaki konuşmasında “Kişiler müslüman ama devletler laik olur” dedi. Bunu şeriatçı ideoloji ve kültürle eğitilmiş biri söylüyor. Sayın ki onun ağzından ABD söylüyor. ABD’nin koltuklamasıyla Türkiye’de başbakan olmanın karşılığıdır bu. Tayyip Erdoğan Mısır’a gidiyor, burada iktidar olmak şansı kazanmış islamcı akıma Amerikan akılları veriyor. Aynısını Tunus’ta yapıyor. Ve bakıyorsunuz, Fas’tan Tunus’a kadar etkin konum kazanan islamcı partiler, model ülkemiz Türkiye ve model partimiz AKP diyorlar. Yani amerikancı “ılımlı islam”!

Tayyip Erdoğan’ın Mısır ve Tunus’daki söylemi, AKP’nin Ortadoğu’daki amerikancı misyonunun temel önemde bir boyutudur. Türkiye’nin omuzu kalabalık generallerinden bir kısmını içeri tıkma kolaylığının sırrı da buradadır. Türkiye’de ABD çıkarlarına en iyi biçimde hizmet etmekle kalmayıp, bunu aynı şekilde dışarda, tüm bölgede yaparsanız, ABD size o desteği elbette ki verir. Daha doğrusu ABD size o desteği verdiği içindir ki siz bunu şimdi böyle yapıyorsunuz, böyle yapmak zorunda kalıyorsunuz.

(...)

Egemen sınıfın hizmetinde

Bir toplumsal düzende aslolan sınıf egemenliğinin kendisidir. Bunun şu veya bu biçim içinde gerçekleşmiş olması kuşkusuz önem taşır ama bu sınıf egemenliğinin kendisini, onun sınıfsal özünü ve niteliğini değiştirmez. Türkiye’de işbirlikçi büyük burjuvazinin genel olarak emperyalizme sırtını dayamış bir sınıf egemenliği sistemi var. Dinsel gericiliğin siyasal iktidar dümenine oturması ile bu genel sınıf egemenliği sisteminin özü ve esasında herhangi bir değişim söz konusu değildir. Değişim yalnızca biçime, renge ilişkindir. Türkiye’de büyük burjuvazinin, emperyalizmin, özellikle de Amerikan emperyalizminin desteğinde bir sınıf egemenliği sistemi var ve bu dün olduğu gibi bugün de varlığını aynen sürdürüyor.

Egemen kapitalist sınıfın bütünü AKP iktidarı döneminde büyük bir palazlanma yaşadı, yaşıyor. Kuşkusuz rekabetten dolayı bazıları güç kazanırken öteki bazıları kaybediyor, bunu saklı tutuyorum, bu sistemin olağan işleyişinden gelen bir durum. Ama genel planda AKP iktidarı döneminde büyük burjuvazi bir sınıf olarak görülmemiş kazançlar elde etti. Özelleştirmelerden en büyük payı da geleneksel tekeli gruplar alıyor. Örneğin Tüpraş en önemli özelleştirme kalemlerinden biridir ve burayı Koç grubu kapmıştır. Demek istiyorum ki, özelleştirme yağması öyle

sanıldığı gibi salt yandaşlara peşkeş çekilmiş değil. Tabii ki yandaşlar da alacaklarını üstelik fazlasıyla aldılar. Ama gene de o büyük özelleştirme yağmasında Türkiye’nin geleneksel büyük tekelleri, o bildiğimiz TÜSiAD burjuvazisi, en büyük payı almış görünüyor.

Bunun içindir ki son 9 yılda yapılmış 5 seçimde de AKP’yi tam olarak desteklediler. İlk kez olarak bu son seçimlerde dengeleyici bir güç olarak CHP’yi de gözetmek ihtiyacı duydular, ki bu aynı zamanda ABD ile AB’nin de tutumu idi. Ama burjuvazinin tüm kesimleri 2002’den beri gerçekleşen tüm seçimlerde ve elbette son seçimde de AKP’yi desteklediler. AKP izlediği politikalarla işbirlikçi büyük burjuvazinin tamamına kusursuz bir hizmet sunuyor. Ortada öyle dinci sermaye grupları lehine servetin el değiştirmesi falan yok. Ama ne var? Bu özelleştirme yağmasından oluşturulan kaynaklar, devlet borçları, bunlardan oluşturulan fonlar, bunlar bir dizi yolla, özellikle belediye hizmetleri başta olmak üzere, yandaşlara peşkeş çekiliyor. Burada burjuvazinin o islamcılık kisvesine bürünen kesimi özel bir tarzda semiriyor. Ya da örneğin Aydın Doğan Yumurtalık’ta bir rafineri kurmak istiyor, ama Tayyip Erdoğan o bilinen patavatsızlığı ile, “ben onu bizim Çalık’a vereceğim, sen vazgeç” diyebiliyor. Sorun da olduğu kadarıyla biraz buradan çıkıyor. En fazla bu sınırlarda bir kayırmacılık söz konusu demek istiyorum.

Burjuva toplumunda siyasal gücü ele geçirenler, egemen sınıfın genel varlığını ve çıkarlarını, bunun zorunlu kıldığı durum ve dengeleri gözetmezlerse, o gücü elde tutamazlar. Öyle başa geçtiniz diye Koçlar’ı, Sabancılar’ı, Eczacıbaşılar’ını tasfiye edip yerine islamcı ya da yandaş sermaye gruplarını geçiremezsiniz. Geçirmeye kalkarsanız bundan büyük çatışmalar doğar, egemen sınıfın bir iç kapışması olarak. Ama ortada bu türden bir kapışma yok. Büyük burjuvazinin tamamı olup biteni sorun etmiyor ve tüm gücüyle AKP’yi destekliyor. Son rakamlara bakılırsa Şahenklerin Doğuş grubu, Koç’tan sonra ikinci büyük tekeli sermaye grubu haline gelmiş durumda. Başta NTV olmak üzere bir dizi televizyonun sahibi, son olarak Star’ı da aldı Aydın Doğan’dan. İşte bu grubun televizyonları son seçim döneminde tam bir AKP borazanlığı yaptılar.. Birkaç solcu yapımcı tutuyorlardı, tarafsızlık imajı yaratmak için. Seçim sürecinin en kritik döneminde tümüne yolverdiler. Şahenklerin Doğuş grubu niye yapıyor bunu? Semirdikçe semirdiği ve bunu da AKP icraatlarına borçlu olduğu için. Dinle- imanla hiçbir alakası yok bunun.

Temel politikalar söz konusu olduğunda, ister Adalet Partisi olun, ister sosyal-demokrat CHP, ister 12 Eylül dönemindeki Kenan Evren, isterseniz 2000 yıllarındaki Tayyip Erdoğan olun, tümü için de aslolan egemen sınıfın geneline hizmet etmektir. Bu ana eksenin eteklerinde ayrımcılık yapılabilir ama kendisinde değil. Temelde sınıfın tümüne hizmet ediyorsunuz, ama daha özel alanlarda, iktidar olmanın da imkanlarıyla, diyelim ki sizi daha özel bir tarzda destekleyen gruplara alan açıyorsunuz. İşte Sabah ve ATV el değiştirecek, tutup Çalık’a veriyorsunuz onu, gerekli kredi kaynaklarını da bizzat ayarlayarak. Öteki tekellerin zaten bu alanda yeterince varlıkları olduğu için, onlar da çok problem etmiyorlar, bu kadar da olur diyebiliyorlar. Bal tutan parmak yalar misali.

Tayyip Erdoğanlar iktidar olmuşlar, devleti ele geçirmişler de, iktidarı bir sınıfın elinden alıp bir başka sınıfın eline vermiş değiller. İktidara kendi renklerini vermişler, olan esası yönünden bu. Bu bir yere kadar burjuvazinin işine de geliyor. Ölçüsü kaçmamak kaydıyla, “ılımlı islam” gibi bir yandaşlık kaydıyla,

Neden? Çünkü toplumu islamla, tarikatlarla, cemaatlerle kontrol ettiğinizde, sınıfsal-sosyal kimliği geri plana itiyorsunuz, sosyal mücadeleyi dizginliyorsunuz, sorunsuzca artı-değer sömürsünü sürdürüyorsunuz. Cennet yeryüzünde ayağınıza geliyor. Bu durumda niye desteklemesin ki? Olup biten daha çok emekçi sınıfların dinsel bağlarla dizginlenmesi sınırlarında kalıyorsa, bundan burjuvazi niye rahatsızlık duysun ki?

Türkiye’nin basınına bakıyorsunuz, kadın imajını kullanmada ölçüsüzlük süregidiyor. Televizyonlara bakıyorsunuz, ha keza öyle. AKP dönemi, tam tersine, toplumun bir bölümüyle iliklerine kadar çürüdüğü bir dönem oldu aslında. Büyük burjuvazinin iktidarı bu; burada din-iman yok, emekçinin samimi duyguları istismar ediliyor, o kadar. Burjuvaziye bir sınıf olarak çürüyor. İslamcıların yeni yetme burjuva çürümüşlüklerini, batı toplumlarının bu konularda daha incelikli olan kesimleri bile yadırgıyor, alaylara konu ediyor. Alman basını, Abdulah Gül’ün eşi ile Alman cumhurbaşkanının eşininin arkadan belden aşağı fotoğralarını yayınlıyor ve hangisi daha seksi diye soru soruyor okurlarına, yanıtı belli bir soru olarak. Gülüyorsunuz ama ben sosyolojik bir gerçeğe işaret ediyorum, espri olsun diye söylemiyorum. İngiliz basını son ziyarette hanımın ayakkabılarını doladı diline. Bütün İngiliz bulvar basını bunu yazdı. Din-iman var mı burada, çürümüşlük tam da bu değil mi? Adnan Hoca denilen süprüntünün televizyonlarda canlı sunulan alemleri ile Cüppeli hocaları ekleyiniz buna. Din-iman olsa, din elden gidiyor diye ülke ayağa kalkar. Oysa tıs yok. Demek istiyorum ki, aynı burjuva kapitalist Türkiye’de yaşıyoruz. Sıradan emekçi burada kuşkusuz aldatılıyor, sersemletiliyor, devrimci bilinçten ve sosyal mücadeleden alıkonuluyor. Ama büyük burjuvazinin laik kesimleri ile dinci kesimleri kolkola büyük vurgunlar vurup işi götürüyorlar.

Büyük burjuvazi Tayyip Erdoğan’ın göze batan dengesizliklerinden ve ölçüsüzlüklerinden elbette rahatsız ama genel durumdan fazlasıyla memnun. Hastalığı bunu ayrıca açığa çıkardı. Koç özel mektup gönderdi, senin sağlığın Türkiye’nin sağlıdır, diyen. MHP’nin başındaki adam aynı vesileyle AKP Türkiye’de istikrarın sigortasıdır, o giderse istikrarsızlık gelir demeye getirdi. AKP’deki bunalım Türkiye’nin çıkarına değildir, AKP’siz Türkiye yönetilemez demiş kadar oldu. Bunu söyleyen MHP, düşünebiliyor musunuz? Bu düzenin dayanakları bu adamlar.

Ölçüleri aşmamak, “limitlerin içinde kalmak” kaydıyla!.. Bu ifade bir AB şefine ait. AKP’nin kuşkusuz limitlerin içinde kalması gerekiyor diyor. Yani sınırları aşmaması gerekiyor. Yani dinci dinciliğini yaşıyor, laik lakiliğini yaşıyor, olan emekçiye oluyor. Burjuvazi her türlü pisliliği her biçimiyle yaşıyor. O dinsel gericiliğin boğucu, bozucu etkisi emekçi üzerinde ve dolayısıyla sosyal mücadeleyi dizginleyen bir tarzda kendini gösteriyor.

(...)

Tarihte böyle durumlar çok olmuştur. Alman tarihi buna bir örnek. Bismarck aslında Prusya soylularının, burjuvazi karşısında Prusya gericiliğinin temsilcisidir. Ama gerçekte burjuvazinin ekonomik gücüne dayanarak Prusya gericiliğinin o köhne yapısını tasfiye eden adamdır da. Yani burjuvazi ekonomik çıkarları karşısında Bismarck Almanyası’na, onun siyasal gücüne, iktidarına katlandı. Aynı şeyi biz yeğen Napolyon döneminde Fransa’da görüyoruz. Marks, burjuvazi ekonomik iktidar karşılığında, siyasal iktidarı seve seve yeğen Napolyon’a bıraktı diyor. Engels’in de işaret ettiği gibi, bunun mantığını irdeleyen yapıtı

tarihsel materyalizmin başeserlerindendir. III. Napolyon rejimi o günün koşullarında Fransız burjuvazisinin ekonomik çıkarlarına en uygun siyasal biçim oldu. Oysa aynı burjuvazi 1848 öncesinde cumhuriyet için mücadele ediyordu. Ama kurulan cumhuriyetin ömrü kısa oldu, yeğen Napolyon'un darbesi üzerinden yerini imparatorluğa bıraktı. Parisli işçilerin "Toplumsal Cumhuriyet" uğruna giriştiği Haziran Ayaklanması'nın korkusunu yüreğinde yaşamış burjuvazi, bunu sorun etmek bir yana tam olarak destekledi. Zira bu, III. Napolyon'un imparatorluk iktidarı, o tarihi evrede onun sınıf çıkarlarına en uygun düşen bir siyasal biçimdi.

Dinsel gericiliğin siyasal yaşamdaki etkin varlığı esaslı bir denge bozulması yaratmış değil. Çünkü bu sürecin kendi içinde dinsel gericilik reforme oldu. Tayyip Erdoğan Türkiye'nin başbakanı olarak Mısır'a, Tunus'a gidip "ılımlı islam" sınırlarında da olsa laiklik propagandası yapıyor. Kişiler müslüman devletlerse laik olur, diyor. Bu ne demektir? Türkiye'de şeriatçılık ideolojisi ve söylemleriyle yola çıkmış dinsel gericiliğin kendini şimdilerde bu düzeyde burjuvazinin ve emperyalizmin çıkarlarına uyarlaması demektir. Yani fethedenlerin fethedilmesi demek, Engels'in o ünlü ifadesiyle. Dinsel gericilik sisteme kendi rengini vermeğe çalıştı ve tersinden de sistem onu kendine uyarladı. Birlikte yeni bir bulamaç oluşturdular ve taraflar bundan pek hoşnutsuz da görünmüyorlar.

Kuşkusuz sorunlar yok değil. Zira iktidar sarhoşluğu dinsel gericiliği aşırılıklara itiyor ve bu da sorunlar yaratıyor. Yakın dönemde TÜSİAD'ın bir raporu var. Ekonomiye göklere çıkarıyor. Türkiye kanatlandı uçuyor, bunu bu dinamik ekonomi yönetimine borçluyuz diyor, AKP hükümetine övgüler diziyor. Ama Öte yandan Hopa'da bilmem ne davası, öğrencilerin uzun süre tutuklu kalması, Silivri'de tutukluluk sürelerinin infaza dönüşmesi vb. üzerinden de çatlak ses sınırlarında eleştiriler yapıyor. Tabii ki bu tür aşırılıkların giderilmesini isteyecektir, çünkü bu rejimi yıpratıyor, itibarını gözden düşürüyor. Rejimin yargısına gerçekten de bir inanç kalmıyor. Son kamuoyu yoklamaları var; deneklerin yalnızca yüzde 30'u Silivri tutuklamalarının haklı ve meşru olduğunu söylüyor. Zamanında bu oran bunun iki katından fazla idi. Askeri vesayet kırılıyor, darbeciler açığa çıkarılıyor, çeteler temizleniyor denilerek geniş bir kesimin desteği alınmıştı. Ama işin suyunu öylesine çıkardılar ki, muhalif olan herkese kulpu takıyorlar, bakıyorsunuz 40 yılın reformist solcusunu Devrimci Karargah örgütünün terörist militanı diye alıp içeri koyuyorlar.

Bu, tabii bazı şeylerin ölçüsünü çok kaçırmaktır. Bu ölçü biraz daha kaçarsa, AKP'nin kendisi hem ABD için, hem burjuvazi için bir soruna dönüşebilir. Yok dengeye otursa, kitleler üzerindeki siyasal etkisini götürebildiği sürece onu tercih ederler. "Limitleri aşmaması" kaydıyla! Ama bu yaptıkları hatalar kitlelerin bilincinde derin izler bırakır. Bu da onların oy gücünün kırılmasına yansır, ya da kendi içindeki çatlaklar bölünmelere, bölünmeler imaj paralanmalarına, bu da güç kaybına, oy kaybına giderek yol açarsa, burjuvazi AKP'nin çok da hayranı değil, yeterince hizmet ettiler der, yeni bazı alternatiflere bakar. Yani burjuvazi için siyasi biçimler kadar siyasi partiler de geçici ama temel sınıf çıkarları kalıcıdır. Dün aynı burjuvazi adına generaller yönetiyordu, bugün de polis rejimi üzerinden AKP yönetiyor. Giderek orduyu da denetimi altına alıyor. Esaslı bir sorun değil bu burjuvazi için. Zaten kurulu düzenin içerisinde olduğunuz sürece, o toplumda bir sınıf egemenliği gerçeği olduğu sürece, eğer söz konusu

olan bir devrim değilse, kurulu düzenin çıkarlarında esaslı bir değişiklik yaratmaz. Bir zarar da vermez. Kurulu düzen biraz kendini bu yeni siyasal güce uyarlar, bu yeni siyasal güç de kendini biraz kurulu düzene uyarlar. Giderek birbirlerine benzer, yakınlaşır, bir noktada buluşurlar. Oradan yeni bir denge doğar. Şimdi böyle bir denge var. Bu sınırlar içerisinde kaldığı sürece, burjuvazinin bir sıkıntısı yok. Tersine AKP'yi bugün için bir güvence olarak görüyor.

Dinsel gericilik ve devrim

Siyasal bir akım olarak dinsel gericilik geri plana düşebilir, onun çatı partisi olarak bugünkü AKP iktidarı gidebilir. Sonuçta gideceklerdir de. Ama AKP'nin gitmesi, bu son 8-9 yılda dinsel gericilik eliyle ideolojik, kültürel, idari, kurumsal planda yapılan tahribatların ya da yapılan düzenlemelerin önemini ortadan kaldırmıyor. Toplum geri bir noktaya çekildi, bu yeterince açık. Sorun bu tahribata sınıf mücadelesi çizgisinde direnmek, onu buradan giderek aşabilmektir.

Türkiye'de sınıf mücadelesinin halen bu denli geri olmasında iki büyük etken ya da engel var önümüzde. Bunlardan ilki şoven milliyetçilik, halen Kürt sorunundan besleniyor. Öteki dinsel gericiliktir, son yirmi-otuz yılın kendine özgü ortamından beslenegeldi. İktidar gücü olmak bu ikincisine ayrıca görülmemiş bir kuvvet kazandırdı. Bunlar Türkiye'de sosyal dinamiklerin serpilmesini özellikle son yirmi yılda alabildiğine dizginlediler. Ama özellikle dinsel gericilik rolünü oynayabileceği kadar oynadı, bundan sonrası artık yıpranma sürecidir. Dinsel gericiliğin iktidarı koşullarında yaşanan toplumsal çürümenin boyutlarına da bu nedenle dikkat çekmiş oldum. Bu, sıradan emekçinin bilincini, onun dini siyasete alet eden ve bundan da dünya nimetleri elde eden dinci akımı algılamasını elbette etkileyecektir. Dinsel gericilik bugüne kadar devrime karşı etkili bir barikat rolü oynadı, düzene yapacağı hizmeti yaptı. Bundan sonrası artık yıpranma ve gözden düşme sürecidir. İktidar gücü olmanın çürütücülüğü ile biriken tepkilerin açığa çıkmasının bir arada yol açacağı yıpranma sürecidir.

Sosyal mücadele bir parça bir yerlerden patlak

verdiği ölçüde, dinsel gericilik ve milliyetçilik ikinci plana düşecektir. Tekel işçilerinin direnişi sırasında gördüğümüz buydu. Tekel işçileri ülkenin dört bir yanından, Kürt bölgesinden, Trabzon gibi şoven bölgelerden, İzmir gibi milliyetçi kemalist bölgelerden, dört bir koldan gelerek, sınıf kimliği, sınıf vurgusu üzerinden birleştiler. Sosyal kimlik önplana çıktı. Bu işin ilacı bu, bu işin çaresi bu. Dinin etkisini kırmak mı istiyoruz? O halde onu sosyal mücadeleye çekmeye bakmalısınız. Bunda ne denli başarılı olursanız, onu dinin dizginleyici etkilerinden de o denli kurtarmış olursunuz. Her yerde, her ülkede ve her tarihi dönemde demek istiyorum, bunun çaresi, bu durumdan biricik çıkış yolu bu.

Dinsel gericiliğin son otuz yılda, özellikle de son on yılda, toplumda oluşturduğu bozucu ve sersemletici düşünsel ve kültürel tortuyu küçümsememek, ama onu gereğinden fazla da abartmamak gerekir. Dinsel gericiliğin geçen yüzyılın başında Avrupa'da en güçlü olduğu ülke Çarlık Rusya'sı idi. Onmilyonlarca köylü Ortodoks kilisesinin adeta kulu-kölesiydi. 1905 yılı başındaki tabloyu, 150 bin işçinin aileleri ile birlikte Çarlık Sarayı'na yürüyüşünü hatırlayınız. Önde Gapon isimli provokatör bir papaz, arkasında ellerinde Meryem Ana tasvirleri, hristiyan ikonları ve dudaklarında "Çar Babamız" dualarıyla işçiler ve aileleri... Dinsel bir ayın havasında Çarlık sarayına yürüyorlar, "Çar Babamıza" dilekçe vermek üzere! Ama yalnızca birkaç saat sonrası "Kahrolsun Çar!" haykırıları ve 1905 Devrimi'nin başlangıç çanı!.. Makinalı tüfeklerin çalışma süresi kadar bir sürede 1905 Devrimi patlak verdi. Düşünün, Ortodoks dininin bu kadar güçlü olduğu bir ülkede sonunda tarihin gördüğü en görkemli bir sosyal devrim gerçekleşti.

Sosyal mücadelenin, sosyal çatışmanın önüne hiçbir güç geçemez. Bu dizginlenebilir, geciktirilebilir, bir dönem için saptırılabilir. Ama o su gibidir, kendi yatağını bulur. Elbette devrimciler olarak sizler de eliniz böğrünüzde beklemeyeceksiniz, bu süreci hızlandırmaya, ona bir yön, bir program, bir önderlik, örgütlü bir biçim kazandırmaya bakacaksınız. Eğer gerçekten devrimciyseniz, eğer devrimi zafere ulaştırmak inancı ve iradesine gerçekten sahipseniz...

www.tkip.org'dan alınmıştır...

Nesin ve Aybar'ın ardından...

Özetle bu insanlar gerçekte sosyalist ve dolayısıyla devrimci değil, fakat ilerici-demokrat ve dolayısıyla reformist idiler.

(Kızıl Bayrak'ın Temmuz-Ağustos '95 tarihli 26. sayısında yayınlanan aşağıdaki yazıyı Aziz Nesin ve M. Ali Aybar'ın ölümlerinin 28. yılı vesilesiyle okurlarımıza tekrar sunuyoruz. - KB)

Aziz Nesin ve Mehmet Ali Aybar, hayli ilerlemiş yaşları nedeniyle peşpeşe yaşama veda ettiler. Biri uluslararası üne sahip mizah ustası büyük yazar, öteki tanınmış bir ilerici politikacı olan bu iki yaşlı insanın ölümü, haklı olarak toplumun çok farklı kesimlerinde geniş bir ilgiye konu oldu. Basın-yayın organları özellikle Aziz Nesin'in ölümüne geniş yer verdiler.

Dine karşı tutumu ve son yıllarda şeriatçı gericiyle karşı inatçı mücadelesi nedeniyle gericilerin hedefi haline gelen ve bu arada Sivas katliamının tertipçisi devlet tarafından DGM kararıyla "kışkırtıcı" ilan edilen büyük yazar, ölümü vesilesiyle de hararetle tartışılara konu oldu. Şeriatçılar ve faşistler doğal olarak ardından düzensiz bir kin kustular. Resmi devlet ve düzen çevreleri ise, bir yandan bir "sıkıntıdan"dan kurtulmuş olmanın rahatlığını duyarken, öte yandan medya aracılığıyla "dünyaca ünlü büyük Türk yazarı" övgüsü eşliğinde görülmemiş bir ikiyüzlülükle sahiplenmeye kalktılar. Sanki on yıllar boyunca baskı ve eziyete konu ettikleri, yıllarca hapislerde yatırdıkları, iki yıl önce Sivas'ta yakmaya kalktıkları, DGM kararıyla "kışkırtıcı" ilan ettikleri ve nihayet aynı DGM'lerde yargılamaya hazırlandıkları Aziz Nesin değilmişçesine, daha cesedi bile soğumadan onu devlet ve düzen adına ehilleştirme operasyonu başlattılar. Ruhsuz ve duygusuz sermaye medyası, ünlü yazarın ölümünü, özel yaşamından cenaze töreni istememesine kadar bir dizi "malzeme" kullanarak, magazin bir "olay"a çevirirken, çalışma odasında CHE'nin yanısıra Atatürk'ün resminin de bulunmasını kamuoyuna sevinçle duyurmayı ihmal etmedi.

Mehmet Ali Aybar ise, yıllardır aktif politik

yaşamın dışında bulunması, rejim için herhangi "bir sıkıntı" yaratmaması ve herhalde Aziz Nesin kadar "renkli" bir kişiliğe sahip olmamasından dolayı olmalı, herhangi bir tartışmaya konu olmadı. Düzen "güleryüzlü sosyalizmin" temsilcisi "ılımlı ve uygar" Aybar'ı rahmetle andı. Cenaze törenine başbakan yardımcısı ile bazı bakanlar bizzat katıldılar. Türkiye'nin en büyük ve en eski tekeli gruplarından Koç ve Eczacıbaşı, cenaze törenine çelenk gönderdi.

Türkiye'nin reformist solu, koro halinde ve tereddütsüz olarak, Türkiye sosyalizminin iki önemli şahsiyetini kaybettiğini söyleyip yazdılar. Gelecek kuşakların onların sosyalizm mücadelesine yaptıkları önemli katkıya sahip çıkacaklarını vurguladılar. Siyasal istismarda müstesna bir yeteneği olan şoven-kemalist Aydınlar grubu, ölümünü vesile ederek Aziz Nesin'in ününü ve ilerici kitlelerin büyük yazara duyduğu derin sempatiyi kendi kemalist-milliyetçi gerici çizgisine taze kan olarak kullanmada her zamanki maharetini göstermekten geri durmadı.

Aziz Nesin yazarlık yaşamına geçtiği savaş sonrası yıllardan itibaren kendini bir sosyalist olarak tanımladı ve ölene kadar bu iddiasını hep korudu. M. Ali Aybar ise, yaklaşık aynı yıllarda giriştiği aktif siyasal yaşamını, '60'lı yıllarda TİP Genel Başkanı ve 'Türkiye'ye özgü sosyalizm" ya da "güleryüzlü sosyalizmin" temsilcisi olarak sürdürdü. Aybar da ölene kadar kendini hep "sosyalist" kabul etti. Dahası sıradan kitleler de bu iki ilerici insanı hep böyle gördü, böyle algıladı. Bu algılamının gerisinde kuşkusuz Türkiye sosyalizminin ve işçi sınıfı hareketinin kendine özgü tarihi vardır.

Sorun elbette, gerek Aziz Nesin gerekse M. Ali Aybar'ın, kendilerini sosyalist olarak tanımlarken samimi olup olmadıkları değildir. Bu samimiyeti tartışmanın anlamı yoktur. Zira ideolojik-politik kimlik, duygusal değil, fikir ve fikirlerdir.

bilimsel ölçütlerle belirlenir. Bu açıdan bakıldığında ne Nesin'in ve ne de Aybar'ın, Marx ve Lenin'in temsil ettiği bilimsel sosyalizmle ve işçi sınıfı devrimciliğiyle herhangi bir ilgileri yoktur. Bilimsel ölçütlerle bakıldığında Nesin ve Aybar, Türkiye'nin baskıcı rejimine tepki duyan, demokrasi isteyen ve ezilen halk kitlelerinin sorunlarına ve istemlerine yakınlık duyan birer ilerici-demokrat aydın idiler yalnızca. Onların sosyalizmi, baskı ve sömürü düzeninin aşırılıklarına karşıtlık ve çalışan sınıfların davasına yakınlık duymak temeli üzerinde, ilerici bir popülizmden ya da daha açık biçimde söylenirse, düzen sınırlarını politik ve toplumsal yönden aşamayan bir tür burjuva sosyalizminden öte bir şey değildir. Düzene ve devlete cepheden bir tutumları ve yeni bir düzen için devrimci bir perspektifleri hiçbir zaman olmadı. Onlar Cumhuriyet tarihinde örnekleri hayli çok olan ve '60'lı yıllardaki büyük toplumsal hareketliliğin de etkisiyle önemli bir kitle oluşturan ilerici düzen muhalifleri idiler. Fakat Türkiye'nin kendine özgü koşullarında bu konumda olanlar kendilerini uzun yıllar boyunca hep sosyalist sandılar. Aşırı gerici Türk burjuvazisi de gerçekten devrimci akımlar sahneye çıkana kadar böylelerini hep "azıllı komünistler" sınıfından saydı.

Sovyetler Birliği'nin Hitler faşizmini ezdiği bir dönemin ardından ve dünyada yine Sovyetler Birliği öncülüğünde, dünya gericiliğine ve emperyalist savaş kışkırtıcılığına karşı "demokrasi ve barış" rüzgarlarının estiği bir sırada, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de yetenekli birçok sanatçı ve aydın, sosyalizm davasına ve halk kitlelerinin acılarına yakınlık duydular ve bunu edebi ve siyasi faaliyetlerine yansıtılar. (Türkiye'ye özgü bir faktör olarak, Ekim Devrimi'nin sıcaklığı içinde kendi komünist kimliğini ve kişiliğini oluşturmuş Nazım Hikmet'in güçlü kişiliği ve büyük direnci de '40'lı yılların aydınlarının ilerici tercihlerinde önemli bir rol oynamıştır.) Bununla birlikte sosyalizmin dünya ölçüsündeki gücü ve itibarının ürünü olan bu tutumda, net bir ideolojik tercih ve ideolojik şekillenmeden çok bir politik etki söz konusudur. Bu sanatçı ve aydınların çok sığ ve sınırlı olan politik etkinliklerinin esası demokrasi istemi mücadelesinden ibaret kalmıştır. Dahası onlar bu mücadeleyi marksist ya da sosyalist oldukları için vermemişler tersine bu mücadeleyi verdikleri için sosyalizme yakınlık duymuş ya da kendilerini sosyalist zannetmişlerdir.

'40'lı yılların bu aydınlar kuşağının en temel yanılgısı, devrimci olunmadan sosyalist olunabileceğini sanmaları olmuştur. Aydın ve sanatçılar içinde bunun tek gerçek istisnası Nazım Hikmet'tir. O ise bunu Ekim Devrimi'nin havasını sığağı sığağına solumuş olmasına borçludur. Oysa "acılı kuşak" olarak da adlandırılan '40 kuşağı aydınları, toplumsal bir devrimin değil, fakat dünya ölçüsünde faşizme ve savaşa karşı demokrasi ve barış

mücadelesinin ürünüydüler. O günün Türkiye'sinde ise onları daha ileri mevizlere çekecek ne ciddi bir devrimci sosyalist akım ne de militan bir sınıf ve kitle hareketi vardı.

Aynı zamanda onlar, marksist-leninist olunmadan tutarlı bir demokrasi mücadelesi verilemeyeceğini de göremediler. Bu nedenle onların verdiği demokrasi mücadelesi de, büyük ölçüde düzen içi politik çekişme ve kutuplaşmaların etkisinden kurtulamadı. Aybar '40'lı yıllarda Demokrat Parti'den milletvekili adayı olmada bir sakınca görmedi. Aziz Nesin de içinde kendini sosyalist sayan aydınların tamamı, '50'li yıllarda DP iktidarına karşı "İsmet Paşa muhalefeti"nin yürüngesinde kaldılar.

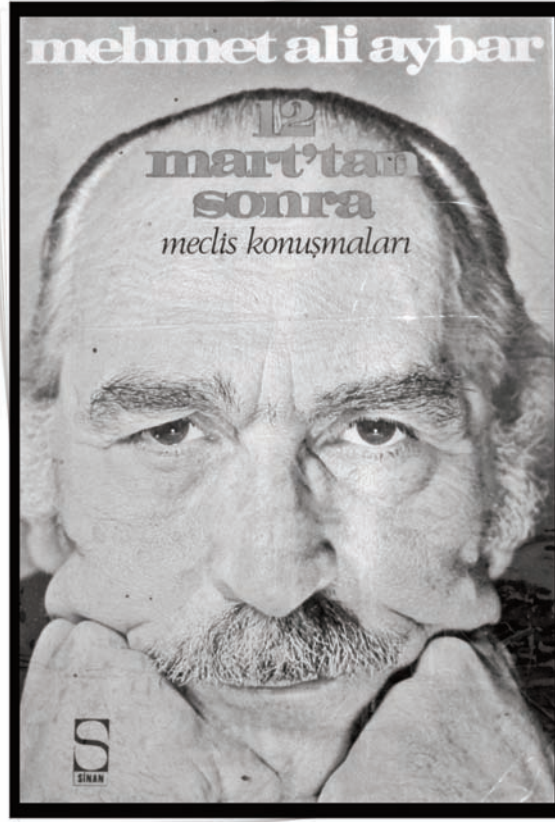
Özetle bu insanlar gerçekte sosyalist ve dolayısıyla devrimci değil, fakat ilerici-demokrat ve dolayısıyla reformist idiler.

Bu kimlik çarpıklığının oluşmasında ve uzun yıllar için kalıcılışmasında, TKP'nin ideolojik konumu ve politik çizgisinin de çok önemli bir payı var. İşçi sınıfı ve Marksizm-Leninizmi temsil etmek iddiasındaki TKP, gerçekte ideolojik-politik bakımdan Kemalizm'den güçlü bir biçimde etkilenmiş sosyal-refomist bir partiydi. Düzene karşı devrim mücadelesi değil, gericiğe karşı demokrasi mücadelesi yürütüyor, bu mücadeledeki ufku kurulu düzeni demokratlaştıranın ötesine geçmiyordu. TKP'nin ideolojik kimliği ve politik platformu ile '40'lı yılların ilerici-demokrat aydınlar kuşağının konumu ve tutumu anasında yakın bir ilişki vardır.

'40'lı ve '50'li yıllarda gericiğe karşı demokrasi mücadelesi ve halkın sorunlarına yakınlık duymak üzerinden oluşan ilerici-aydın kimliği, '60'lı yıllarda bu kez emperyalizme karşı yine temelde kurulu kapitalist düzeni aşamayan bir yurtseverlik ve bunun ifadesi bağımsızlık isteminden beslendi. Özellikle YÖN çıkışıyla birlikte, orta sınıf aydınları sosyalizm iddiası ile cıalanmış bir kemalist-milliyetçi rüzgar estirdiler. Bu "sosyalist" aydın-lardaki ideolojik kimlik çarpıklığını iyice derinleştirdi. "İkinci milli kurtuluşçuluk" adı altında, sol üzerindeki kemalist ideolojik hegemonya yeni ve taze bir kuvvet kazandı.

Bu böyle olmakla birlikte, '60'lı yıllarda cumhuriyet tarihinin bu ilk büyük sosyal hareketlilik döneminde, işçi sınıfı ve emekçi katmanlar nihayet ciddi bir güç olarak mücadele ve eylem sahnesine çıktılar. Bu, devrimci çıkışların şekilleneceği zemini olgunlaştırdı ve sol hareketi, düzene karşı bir devrimci çıkış ile düzen sınırlarını aşamayan bir sözde sosyalizm anlayışı temeli üzerinde, bir iç ayrışmaya zorladı. 12 Mart rejiminin yıldırıcı etkisi ve sermayenin sistemli satın alma çabalarının bir sonucu olarak '60'ların solcu ve sosyalist geçinen aydınlarının önemli bir bölümü düzene yamandı ve sermayenin hizmetine girdi. Sosyalizm iddiasını sürdüren aydınların büyük çoğunluğu ise sözünü ettiğimiz iç ayrışmada, sosyalizm adına revizyonist akımları desteklediler ve böylece sosyal-reformizmden yana saf tutmuş oldular.

Alt sınıfların '60'lı yıllarda patlak veren ve son 30 yıla yayılan büyük toplumsal-siyasal hareketliliği, bu hareketliliğin beslediği devrimci mücadeleler ve akımlar gerçeği, Türk burjuvazisi için de paha biçilmez bir siyasal eğitim vesilesi oldu. İlk 20 yılın Kürt isyanları dışında cumhuriyet tarihinin ilk 40 yıllık döneminde herhangi bir ciddi toplumsal-siyasal sorun ya da muhalefetle karşılaşmayan Türk burjuvazisi, buna rağmen en küçük bir ilerici çabayı bile "komünistlikle" damgaladı ve anında ezmeye çalıştı. Bu aşırı gerici baskı politikasından kuşkusuz

Aziz Nesin ile M. Ali Aybar da paylarına düşeni fazlasıyla aldılar. İkisi de '40'lı yıllarda Türk burjuvazisi için iki "azılı komünist" idiler ve buna uygun bir muamele gördüler. Özellikle Aziz Nesin defalarca yargılandı, tutuklandı, hapisler yattı ve sürgünlere gönderildi.

Fakat ne zaman ki, Türkiye'de toplumsal muhalefet kitlesel bir karakter kazandı ve devrimci akımların etkisi altına girdi, işte o andan itibaren Türk burjuvazisi de solculuk türleri arasında ayırım yapma ihtiyacı duydu. Toplumsal bozuklukları teşhir etmekle kalmayan, fakat bunu kurulu düzene ve devlete cepheden mücadeleyle birleştiren devrimcilik ile, düzene karşı tutumu düzen sınırlarını aşmayan bir ileri muhalefetle sınırlayan solculuk türü arasında ayırım yapmak yoluna gitti. İlkini "azılı komünistler" ya da "teröristler" olarak sınıflarken, ikincisine "ılımlı" ve "uygar" sosyalistler payesi verdi. Bu, bu ikinci kategoridekilerin özellikle askeri rejim dönemlerinde baskıdan nasiplenmelerini engellemedi, fakat ilk kategoridekilerin karşı karşıya, kaldığı sınırsız baskı ve şiddetin de dışında tuttu.

'40'lı yıllardaki "demokrat" kimliği bir yana bırakılırsa, Mehmet Ali Aybar'ın sosyalizm adına açık bir politik kimlikle ortaya çıktığı yıllar tam da bu '60'lı yıllar oldu. Aybar, yıllarca TİP Genel Başkanı sıfatıyla, parlamenter yolun ve Türkiye'ye özgü "gülyüzlü sosyalizm" in temsilcisi ve sosyal-reformizmin en ön plandaki lideri oldu. Bu tarihsel evrede Aybar, bir orta sınıf aydını ve politikacısı olarak ikili bir rol oynadı.

Bir yandan, ilerici kimliği ile kurulu düzenin aşırılıklarına ve çarpıklıklarına karşı mücadele etti. Siyasal baskılara karşı çıktı. Egemen sınıfların emperyalist dünya ile ilişkilerindeki kaba uşaklık çizgisini teşhir etti. Ve kuşkusuz, bu mücadelenin öteki yüzünde, halk kitlelerinin ilerici-demokratik istemleri vardı. Kürt ve Türkiye'nin bağımsızlığını

savundu.

Fakat öte yandan ise, tolumsal muhalefetin devrimcileştirilmesi ve düzenin temellerine yöneltmesi perspektifi ve çabası bir yana, onun yasal sınırları ve parlamenter çerçeveyi aşan nispeten daha radikal biçimlere oturmasına karşı bile, bir orta sınıf mensubu olmanın kararlılığıyla aktif bir mücadele yürüttü. Bununla da kalmadı, ideolojik planda kaba bir devrim düşmanlığı ile özünde inceltilmiş bir anti-komünizm demek olan Leninizm düşmanlığı çizgisi izledi. '60'lı yılların ikinci yarısında ve ömrünün geriye kalan sonraki döneminde, bu onun belirgin biçimde öne çıkan kimliği oldu.

Dolayısıyla bugün kurulu düzenin onu rahmetle anması, Kürt halkı kırımdan geçirilirken ve devrimcilerin katledilmesi gündelik bir sıradan olay olarak sürerken, Koçlar'ın, Eczacıbaşılar'ın onun cenaze törenine çelenk göndermesi, özel savaş hükümetinin ikinci adamının cenaze törenine bizzat katılması, tüm bunlar, son derece mantıklı ve anlaşılır tutumlardır. Aybar'ın kişiliğine ve düzen karşısındaki konumuna ışık tutmaktadırlar. Bununla birlikte, geçmişin en zor ve toplumsal muhalefetin en cılız olduğu yıllarda ilerici, bir konumda yer almış, çalışan yığınlar samimi bir yakınlık duymuş, TİP'in '60'lardaki politik faaliyetinde birinci derecede rol oynamış M. Ali Aybar'ın ilerici kimliği mücadele mirasımızın bir parçasıdır. Komünistler onu değerlendirirken ilerici aydın kimliği ile devrimci toplumsal gelişme dönemindeki reformist konumunu ve faaliyetini birbirinden ayırarak ele alacaklardır.

Aziz Nesin ideolojik açıdan özünde Aybar'ın çizgisinin çok dışında değildir. Fakat Aybar gibi bir politik lider değil, bireysel politik etkinlikleri olan bir yazar olarak, Aybar'ın düştüğü geri çizgiye düşmedi. Dahası, asıl etkinliği olan, yazarlık yaşamında hep büyük bir ustalıklı düzenin bozukluklarını ve kötülüklerini teşhir etti. Egemen sınıf ve onun temsilcilerini aşağıladı ve acımasızca hicvetti. Yoksul ve ezilmiş halk tabakalarının yaşamını, sorunlarını ve acılarını ortaya koydu. Halkın ilerici-demokratik geleneklerine ve değerlerine sahip çıktı, onları yüceltti. Bu nedenle, düzeni devrimci açıdan eleştiren ve aşan bir ideolojik perspektife oturmasa da, Aziz Nesin'in edebi mirası işçi sınıfı ve emekçilere aittir, bugün olduğu gibi gelecekte de onlar tarafından tereddütsüz sahiplenilecektir.

Aziz Nesin'in 12 Eylül dönemindeki sembolik çıkışları, son yıllarda şeriatçı gericiğe karşı inatçı mücadelesi, bu çerçevede resmi kamuoyu ile bozuşması, Türkiye'nin 12 Eylül sonrası ölü aydın toprağında anlamı olan davranışlardı. Fakat bu aynı dönemde toplumun gündemine oturan ve en önemli mesele haline gelen Kürt sorunu kapısındaki titrek ve tutarsız konumu, onun Kemalist ideolojinin derin etkisi altında şekillenmiş politik kimliği hakkında açık bir fikir vermektedir. Dinsel gericiğe karşı demokrasi ve laiklik bayrağı yükselten Aziz Nesin, Türkiye'de demokrasi mücadelesinin en temel unsurlarından biri olan Kürt halkının meşru siyasal haklarına, kendi kaderini tayin hakkı sorununa sahip çıkamamış, soruna ancak kültürel kimlik sınırları içinde yaklaşabilmiştir.

Yine de, tüm zayıflık ve tutarsızlıklarına rağmen, Aziz Nesin kendi yaşam çizgisinde düzenle hiçbir zaman barışık olmamış, alt sınıfların sorunlarına ve mücadelelerine hep samimi bir yakınlık duymuştur. Bu politik kimliği ile de o; düzenin değil, fakat işçi sınıfının ve emekçilerin toplumsal-siyasal muhalefetlerinin bir parçasıdır ve onlara aittir.

Suriye’de yıkıcı savaş ve son durum...

Suriye’deki yıkıcı savaş askeri, siyasi, diplomatik ve medya alanlarında devam ediyor. Suriye Arap Ordusu’nun (SAO) Haziran ayı başlarında El Kusayr kentini yeniden ele geçirmesiyle sahadaki durum değişmeye başladı. Son bir ayda başkent Şam’ın çevresi, Homs ve Halep’te yoğunlaşan çatışmalarda, emperyalistler güdümündeki Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) çeteleriyle kökten dinci katiller şebekesi, tüm çatışma alanlarında mevzi kaybetmeye başladılar.

Körfez sermayesinin beslediği medyada mezhep kışkırtıcılığı devam ederken, 2. Cenevre Konferansı’nın toplanması yönünde harcanan çabalara, sabote edici çabalar eşlik ediyor. Ankara’daki dinci-Amerikancı rejimin şeflerinden Suriye’ye dair pek ses çıkmazken, körfez şeyhleri daha da pervasızlaşıyorlar. Rusya diplomatik çözüm için bastırırken, ABD ile AB’deki kuyrukçuları ise kararsızlık ve ikiyüzlü manevralar arasında gidip geliyorlar...

Tetikçiler mevzi kaybediyor

Son günlerde çatışmalar Halep ve Homs kentlerinde yoğunlaştı. SAO, ÖSO ile kökten dinci çetelerin, yaklaşık iki yıldan beri denetim altında tuttukları bölgeleri ele geçirmeye çalışıyor. Çok hızlı olmasa da, SAO, her iki büyük kentin çevresinde ilerleme sağlıyor. Sahada dengenin Baas yönetimi lehine değişmesi, emperyalistler güdümündeki tetikçileri moral açıdan da zayıflatıyor; bazı bölgelerin SAO ile çatışmaya girmeden terk edilmesi, bazı bölgelerin ise anlaşma sağlanarak boşaltılması, bu zayıflığın göstergelerindendir.

Sahada gerileyen çeteler, sivil halkı hedef alan saldırıları arttırdılar. Patlayıcı yüklü araçlarla intihar saldırıları düzenleyen çeteler, Şam ve Homs kentlerinde sivil halkı katletmekten medet ummaya başladılar.

Aczin göstergesi olan bu katliamlar devam ederken, ÖSO ile Nusra cephesi arasında da çatışmalar yaşandığı bildirildi. Baas yönetimine karşı birlikte savaşan bu güçler, şu veya bu alanın hakimiyeti uğruna, ya da Türkiye, Katar, Suudi Arabistan gibi savaşı körükleyen ülkelerin gönderdiği silah, mühimmat ve diğer malzemelerin paylaşımı adına birbirlerine kurşun sıkmaktan da çekinmiyorlar.

Emperyalistlerden iki yüzlü manevralar

Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov ile ABD’li meslektaş John Kerry arasında varılan anlaşmaya göre, Suriye’deki savaşın bitirilmesi ve barışçıl bir çözüme ulaşılması için 2. Cenevre Konferansı en kısa sürede toplanacaktı. Haziran ayının başında toplanacağına dair açıklamalar yapılsa da, 2. Cenevre Konferansı’nın ne zaman toplanabileceği halen belli değil. 1 Temmuz’da Lavrov’la birkez daha görüşen Kerry, yaptığı açıklamada, konferansın Eylül ayından önce toplanamayacağını belirtti.

ABD, AB emperyalistleri ile bölgedeki uşakları, söylemde Suriye’deki savaşın bir an önce bitmesini istiyorlar. Pratik tutumları ise, tam tersi. Çünkü atıkları her adımla, savaşı körüklüyorlar.

Son toplantılarını Katar’ın başkenti Doha’da yapan ABD ve işbirlikçileri, ÖSO ve kökten dinci tetikçileri

silahlandırıyor, sahada üstünlük sağlamasına rağmen Esad’ın yönetimden çekilmesi gerektiğini söylüyor, kimyasal silahlar konusunu gündeme getiriyor ve tüm bunların sonucunda, 2. Cenevre Konferansı’nın toplanmasını sabote ediyorlar.

Savaşı körükleme gerekçelerini, “önce sahada denge sağlansın, sonra konferans toplansın” şeklinde özetlemek mümkündür. Yıkıcı savaş tüm şiddetiyle sürmesine rağmen, silahlı çetelerin sahada gerilediği ortada iken, “sahada denge sağlansın” demek, savaşı sonu belirsiz bir zamana yaymak demektir. Bunun anlamı, Suriye parçalanana veya tümüyle yerle bir olana dek savaşın sürdürülmesidir.

ABD ile suç ortakları bu politikada ne zamana kadar ısrar edebilecek, sahadaki tetikçiler ise, uzun süre ayakta durabilecek mi? Bu soruların yanıtı henüz net değil. Fakat emperyalistlerle işbirlikçilerinin Suriye’ye savaş ilan etmeleri, Ortadoğu’ya egemen olma planının bir parçasıdır ve bu, tetikçileri sahada kaybeden taraf olmasına rağmen, yenilgiyi kabullenmek istememelerinin esas nedenidir. Kararsızlık göstermeleri, tedirginlik duymaları ve ikiyüzlü manevralara sarılmaları, içine düştükleri bu açmazdan kaynaklanıyor.

Körfez şeyhleri diken üstünde

Suriye’ye karşı yürütülen savaşın mali ve ideolojik finansörü olan Körfez şeyhleri, özellikle de Katar ve Suudi Arabistan’dakiler, sahadaki çatışmaların seyrinden dolayı diken üstündeler. Doha toplantısının ardından, özel bir toplantı düzenleyen Körfez şeyhleri, emperyalist efendilerinden Suriye’de “uçuşa yasak bölge ilan etmelerini ve Homs kentinde sıkışan tetikçilerin kurtarılmasını” talep ettiler.

Şu ana kadar milyarlarca doları, silahları çetelere aktaran ortaçağ zihniyetli bu şeyhler, histerik bir şekilde Beşar Esad’ı ve yönetimini yıkmak istiyorlar. Suriye’nin din/mezhep savaşlarıyla parçalanması veya yerle bir olması pahasına da olsa, bu emellerine ulaşmak istiyorlar.

Düşkün şeyh takımı, emellerine ulaşmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar; milyarlarca dolar harcadılar, güttükleri medya ordusunu seferber ettiler, kiralık alimlerine sayısız fetva yayınlattılar. Tüm bunlar emellerine ulaşmaları için yeterli olmayınca, emperyalist efendilerinden Suriye’ye savaş ilan etmelerini talep edecek derecede alçaldılar. Körfez şeyhlerinin bir diğer isteği ise, Hizbullah güçlerinin Suriye’den çekilmesidir. Hizbullah’ın, stratejik müttefiki Baas rejimini desteklemesini “işgal” olarak niteleyen şeyh takımı, emperyalist orduların saldırısını ise, pişkince, “Suriye halkının kurtarılması” için talep ettiklerini söylüyorlar.

Emperyalistler güdümündeki muhalefetten savaş çağrısı

ABD emperyalizmi, Afganistan ve Irak bataklığına saplandıktan sonra, “vekil savaşlar” dönemini başlatacağını ilan etti. Bu da işbirlikçi rejimleri ve ÖSO, Nusra gibi tetikçilerin ABD çıkarları için savaşırılacağı anlamına geliyor. Nitekim Suriye’ye karşı ilan edilen savaş, tam da bu çerçevede yürütülmektedir.

Sorun, salt işbirlikçiler ve tetikçiler eliyle Baas yönetimini yıkmaya muvaffak olamamalarıdır.

Halk desteğinden yoksun, tüm umudunu emperyalistlere bağlayan gerici muhalefet, defalarca, emperyalist efendilerinden Suriye’ye resmen savaş ilan etmelerini istedi. Son açıklamalarında da “uçuşa yasak bölge ilan edilmesi” ve “SAO’ya bağlı seçilmiş hedeflerin bombalanması” isteğini yineleyen bu düşkün takımı, kendi aralarında bile anlaşılmayacak kadar da muhterisler. Hal böyleyken, utanmadan, “Suriye’nin yerle bir olması pahasına da olası, bizi iktidara taşımalısınız” diye efendilerine yalvarıp duruyorlar.

Baas yönetimi diz çökmüyor

Belli bir sarsıntı geçiren Beşar Esad ve yönetimi, gelinen aşamada ayakta durabilecek güce sahip olduklarını gösterdiler. Son dönemde “Devirmeyen darbe güçlendirir” tezini işlemeye başlayan Baas liderleri, kendilerinden emin görünüyorlar.

İki yıldır devam eden yıkıcı savaşa rağmen siyasi, askeri ve diplomatik alandaki temel kadrolarının çoğunluğunu koruyabilen Baas yönetimi, son aylarda, bir kısmı gönülsüz de olsa, halkın kayda değer bir kesiminin de desteğini almaya başladı. ABD ile işbirlikçilerinin kuşatmasını ise İran, Rusya, Çin ve diğer ülkelerle geliştirdiği işbirliği sayesinde kıran Esad yönetimi, emperyalistler güdümünde tetikçi konumuna düşen silahlı muhalefetin kitle desteğinin de önemli ölçüde zayıflaması ile kısmen rahatladı. 30’u aşkın ülkeden devşirilen kökten dinci katillerin vahşeti ise, halkın hızla dış müdahalenin farkına varmasına ve zoraki de olsa, bir kesimin yönetime yaklaşmasına neden oldu. Gerilla savaşı konusunda eğitimli ve İsrail ordusuyla savaş deneyimine sahip Hizbullah güçlerinin desteği ise, askeri alanda taktik üstünlük sağlamış görünüyor. Sahada üstünlüğün parça parça SAO’nun eline geçmesi, esas olarak bu faktörler sayesinde mümkün oldu.

Suriye’de de olaylar, kitle hareketi olarak başlamış, Baas yönetimi zorbalıkla kitleleri sindirmeye çalışmıştı. Bu da hareketin askerileştirilmesini kolaylaştıran bir rol oynamıştır. Silaha sarılanların bir kısmı, rejimin zorbalığına duyulan tepkinin bir sonucu olsa da, emperyalistler ve gerici bölge devletleriyle işbirliği yapan tetikçilerin, çatışmaları başlatmak için hazırlıklı oldukları da bir gerçektir. Elbette bu olgu, Baas yönetiminin kitle hareketine karşı kullandığı zorbalığı meşrulaştırmaz. Sadece yönetim kadar, bu tetikçilerin de savaşın patlak vermesinden sorumlu olduğunu gösterir.

Hareketin askerileştirilmesi, Suriyeli emekçilerin başlattığı mücadelenin amacından saptırılmasına ve önemli ölçüde geri çekilmesine neden oldu. Bu da farklı sorunların ön plana geçmesini dayattı. 100 bini aşkın ölü, ülke içinde ve ülke dışında 4 milyon mülteci, harabeye çevrilen çok sayıda şehir, yaygın işsizlik ve yoksulluk...

Hareketin askerileştirilmesine, dış müdahaleye ve mezhepçiliğe karşı çıkan ilerici/demokrat muhalefetin faaliyetleri, geçmişe nazaran daha aktif görünüyor. Buna karşın süreç üzerindeki etkisi halen sınırlıdır. Öte yandan devam eden yıkıcı savaş, halen farklı olasılıklara açıktır. Halk politize olsa da, yıkıcı savaşın egemen olduğu bu atmosferde siyasal süreçlerde aktif değilmiş gibi görünüyor. Buna karşın koşulları oluştuğunda, bu politizasyonun hayatın her alanında kendini hissettirmesi kaçınılmazdır. Zira yıkıcı savaşa ve yıllardır devam eden kışkırtıcı seferberliğe rağmen din/mezhep savaşı tuzağına düşmeyen Suriye halklarının, kendi geleceklerini kurma sürecine katılmalarını artık hiçbir güç engelleyemeyecek.

Yurtdışında Sivas Katliamı'na öfke...

2 Temmuz 1993'te Sivas Madımak Oteli'nde yakılarak katledilen 35 aydın ve sanatçının ölümünün 20. yılında, Avrupa'nın birçok yerinde eylem ve etkinlikler gerçekleştirildi. Katliama, sınırların ötesinden de öfke yağdı.

30 Haziran 2013 | Berlin

29 Haziran 2013 | Paris

komitesinin koyduğu yasaklar nedeniyle hiçbir devrimci-demokratik kurum ya da partiye pankart/flama açma ve konuşma hakkı verilmedi.

Saygı duruşu ile başlayan mitingde, katliamda yaşamını yitirenlerin anısına mumlar yakıldı. Ardından genç ozanlar kısa bir müzik dinletisi sundular. Eylem konuşmaların ardından, sloganlarla bitirildi. Miting'de, "2 Temmuz'u unutmadık, unutturmayacağız!" başlıklı, BİR-KAR imzalı bildirilerin dağıtımını yapıldı.

Stuttgart

Stuttgart'ta 30 Haziran'da Sivas katliamı protesto edildi. Marktplatz önünde toplanan yaklaşık 500 kişi Sivas şehitlerinin yanısıra Taksim, Lice ve tüm devrim şehitlerinin selamlandığı anmada katliamcı devlet geleneğine büyük öfke vardı.

Burada yapılan konuşmaların ardından kitle Türk Konsolosluk'u'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşte sloganlar hiç susmadı. Konsolosluk önüne gelindiğinde yine katliamcı devlet geleneğini teşhir eden konuşmalar yapıldı. Bir şehit yakını da duygularını dile getiren bir konuşma yaptı. Ardından konsolosluk önüne siyah çelenk bırakılarak eylem sonlandırıldı.

Berlin

Sivas Katliamı'nın 20. yılı dolayısıyla 30 Haziran günü Berlin'deki Alevi örgütleri tarafından yapılan çağrıyla kitlesel bir yürüyüş ve miting düzenlendi. Eylem kitlenin Hermannplatz'da toplanmasıyla başladı. Yürüyüşün başlangıcında 2 Temmuz şehitlerinin ve Taksim Gezi Parkı Direnişi'nin selamlandığı, dinci-gerici AKP iktidarının eleştirildiği kısa konuşmalar yapıldı. Semahların ardından yürüyüşe geçildi. Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Göçmenlerin yoğun olarak oturduğu Kreuzberg Oranienplatza kadar süren yürüyüş boyunca yürüyüş aracından Türkçe ve Almanca konuşmalara devam edildi, sloganlar atıldı. Binlerce insanın katıldığı eylemde devrimci kurum ve kuruluşlar da pankart ve flamalarıyla yer aldılar. Yürüyüş Kreuzberg Oranienplatz'da yapılan mitingle bitirildi.

Paris

Fransa Alevi Birlikleri Federasyonu'nun çağrısıyla Paris'te Sivas Katliamı'nın 20 yılı dolayısıyla Eyfel Kulesi altında anma yapıldı. Saat 13.30'da türkülerle başlayan anma semahla devam etti. Sivas'ta katledilen aydın ve sanatçılar anısına saygı duruşunun ardından Alevi kurumları adına konuşmalar yapıldı. Yaklaşık bin kişinin katıldığı anmaya BİR-KAR "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Sivas, Gezi, Lice faşist devlet katletmeye devam ediyor!" yazılı dövizlerle katıldı, "2 Temmuz'u unutmadık, unutturmayacağız!" başlıklı bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdi.

Duisburg

Sivas Katliamı, 29 Haziran günü Duisburg'da, yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı bir yürüyüşle protesto edildi. Yürüyüş için, önce Duisburg Merkezi Tren İstasyonu önünde toplanıldı. Burada kısa konuşma, eyleme ilişkin açıklamalar ve Sivas'ta katledilenlerin anısına yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından, kent merkezine doğru yürüyüşe geçildi. Kitle, nispeten uzun bir güzergahtan geçerek tekrar tren istasyonunun önüne geldi. Burada bir miting gerçekleştirildi. Mitingde, gündeme ilişkin kısa konuşmalar yapıldı. Miting, Taksim, Sivas ve Lice gündemleri ile ilgili olarak atılan sloganlar eşliğinde sona erdi.

Komünistler yürüyüşe "Haramilerin saltanatını yıkacağız! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" şiarlı büyük boy bir TKİP pankartı ve kırmızı bayraklarla katıldılar. Yürüyüş esnasında gazete ve rozet satışı yaptılar. Eylemde "Gelin canlar bir olalım, devletten hesap soralım!" başlıklı BİR-KAR bildirisinin dağıtıldığı da gözlemlendi.

Nürnberg

Nürnberg'de Alevi Kültür Merkezi'nin çağrısıyla bir miting yapıldı. Diğer ilerici kurumların da desteklediği miting Nürnberg'in merkezindeki Lorenz Kilisesi önünde gerçekleştirildi. Burada, çeşitli konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda, bir kez daha, bu kanlı katliam lanetlendi, katliamda yaşamını yitirenlerin unutulmadığı ve unutulmayacağı dile getirildi. Sermaye devletinin inadına bu davanın emekçilerce kapanmadığı ve er-geç hesabının sorulacağı belirtildi. Mitingde ayrıca, Sivas Katliamı'nda yaşamını yitirenlerin anısına kefenler giyilerek, sembolik bir anma da yapıldı. Mitinge 300 emekçi ve genç katıldı.

Hamburg

Hamburg'da Alevi derneklerinin ortak örgütlediği miting 3 Temmuz'da Türk Konsolosluk'u önünde yapıldı. Yaklaşık 200 kişinin yer aldığı mitingde ağırlıklı katılım Alevi kurumlarınınındı. Ayrıca DiDF ve Halk Cephesi temsili katılım sağladı. Miting tertip

Direnış dersleri ve emekçi kadın mücadelesi!

Tencerisini tavaşını alıp sokaklara çıkan, barikatların en önünde çatışan kadınlar bedenlerinin dinci-gerici AKP hükümetinin salyalı ağzında ve örümcek ağıyla örölmüş beyinlerinde bir meta olmasını kabul etmediler.

Gezi Parkı üzerinde oynanan rant oyununa karşı oluşan tepkiyle başlayan, ancak sonrasında özellikle dinci-gerici AKP hükümetinin iktidarı süresince katmerleşerek ağırlaşan sosyal, kültürel ve ekonomik saldırılara bir başkaldırı biçimi alan halk hareketi, birçok deneyim ve dersi içinde barındırmaktadır. Harekette kadınların tuttuğı yer ve mücadele dinamizmi ise ayrıca değerdendirilmesi gereken bir alan olarak önümüzde durmaktadır.

Reformizmin, kitle hareketini düzen sınırları içerisinde tutmaya çalıştığı bir süreçte, benzer bir rolü kadın sorunu üzerinden feministler üstlenmiş görünüyor. Reformist-feminist çevreler kadın sorunu gibi tarihsel ve toplumsal bir sorunu demokrasi sorununa indirgeyerek, kitle hareketinde temel ve ağırlıklı bir yer tutan kadınları düzen sınırlarına hapsetmek için uğraşıyorlar. Kadınların mücadele istek ve dinamizmini körelterek gerisin geri düzene bağlamak için uğraşıyorlar.

“Üç çocuk yapacam, üzerine salacam Tayyip!” Kadınlar, cinsel kimliklerine yönelik saldırıya karşı alanlardaydı!

Öncelikle Şubat ayında gerçekleştirilen Devrimci Kadın Kurultayı'na sunulan “Kadınların örgütlenme ve mücadele sorunu” başlıklı tebliğden okuyalım:

“Sonuç olarak kadın çalışması, işçi kadının cinsel eşitsizlik ve ezilmişlikten gelen özgül sorunları ile sınıfsal ezilmişliğini birleştirmek durumundadır. Zira sınıfın ortak sorunları ve çıkarlarının ötesinde, işçi kadınların cinsel ezilme ve sömürölme konumundan gelen özgül sorunları ve ihtiyaçları, bununla bağlantılı çıkarları vardır. Bunları içermeyen bir sınıf çalışmasıyla, kadın sorunu çerçevesinde başarılı bir mücadeleyi örgütlemek mümkün değildir.”

“...(komünistler) işçi-emekçi kadına yönelik çalışmalarını yalnızca onun sınıf konumundan kaynaklanan sorunlarına indirgemezler; bu temel üzerinde işçi kadının cinsel konumundan kaynaklanan özgül sorunlarını, çıkarlarını ve bu çerçevedeki talepleri uğruna mücadelesini örgütlemeyi de bu çalışmanın temel önemde bir boyutu olarak ele alırlar”.

Emekçi kadınların mücadele alanlarına çekilmesi ve örgütlenmesi için komünistlerin izleyeceği politikanın üzerine oturacağı temel talepler kısaca yukarıda aktarılan cümlelerde ifadesini bulmaktadır. Komünist hareketin 25 yıllık birikimi üzerinden ifade bulan ve bir kez daha kurultay vesilesiyle ilan edilen bu politikanın karşılığı kadınların ellerine alıp taşıdıkları dövizlerde, pankartlarda vücut buldu. Tencerisini tavaşını alıp sokaklara çıkan, barikatların en önünde çatışan kadınlar bedenlerinin dinci-gerici AKP hükümetinin salyalı ağzında ve örümcek ağıyla örölmüş beyinlerinde bir meta olmasını kabul etmediler. Kadın cinayetlerinin olağan bir olay olarak algılatıldığı, kadın kimliğinin ve cinsinin aşağılanarak hor görüldüğü,

kürtaj yasası üzerinden kadının kendi bedenine dair karar alma hakkının yok sayıldığı, ev köleliği ve toplumsal baskının yanısıra emekçi kadınların ekonomik ve sosyal haklarının tırpanlandığı ve ulusal ve mezhepsel baskıyla katbekat sömürüldüğü emekçi kadınlar alanlardaydı! Ama en çok da yaralanan kadın kimliği ön plana çıktı, yenildi yutuldu diye düşünölen tüm hakaretler bir öfke patlamasıyla sokakları doldurdu.

“Devrim göz kırpmıyor!” Reformizmin ve femizmin kör edici etkisine karşı sosyalizmin aydınlığı!

Ve işte tam burada tebliğimizden çıkan sonuçlar bölümünden okumaya devam edelim:

“Öyleyse;

** İşçi ve emekçi kadınların özgün sorunlarına dayalı demokratik talepleri ile sınıfsal talepleri arasındaki bağ doğru bir biçimde kurulmalı, nihai kurtuluşun sosyalizmle mümkün olduğu perspektifi, kadının özgül sorunları üzerinden bir mücadelenin önemini zayıflatan bir rol oynamamalıdır.*

** Öte yandan, işçi ve emekçi kadınların gündelik acil demokratik talepleri ve siyasal istemleri üzerinden mücadelesini örgütlerken, sosyalist propaganda çalışması bunun olmazsa olmaz bir boyutu olarak ele alınabilmelidir. Bu ikisi arasındaki bağı doğru bir biçimde kuramayan bir propaganda-ajitasyon çalışması ile düzen içi reformlar mücadelesinin ötesine geçmek mümkün değildir.”*

Gezi Direniş'iyle başlayan hareket, elbette küçük burjuvazinin ve “orta sınıf”ın bir kesmini de içine aldı, ancak emekçi katmanların azımsanmayacak katılımı ve hareketi diri tutan enerjisi belirleyici oldu. Henüz “devrim geliyorum” demese de Taksim’de duvarlara yazıldığı gibi kitlelere göz kırpmıştır. Buskoşunlarda,

hareketin genel politik düzeyi de dikkate alındığında kadınların kitlesel olarak demokratik taleplerini kuşanıp devrimci saflarda yürüdüğünü söylemek saf bir iyiniyet olabilir. Ancak şu da bir gerçektir ki, geline yerde demokratik hakları için alanları dolduran kitlelerin ve tabii ki bu kitlenin azımsanmayacak bir ağırlığını oluşturan kadınların devrim yolunda yürümesinin önündeki engel başta reformizm ve onun kadın sorunundaki yansıması olan ve günümüzde oynadığı uğursuz rolle feminizmdir.

Genel olarak çevre sorunu üzerinden ortaya çıkan ve politikleşerek ilerleyen hareketin önüne “Hükümet istifal!” talebi bir barikat gibi dikilmiştir. Elbette, yükseltilmesi gereken, kitlelerin özelemlerini ifade eden bir şiarıdır. Ancak özellikle reformist cenah ve düzenin muhalif seslerince hareketin devrimcileşmesinin önüne geçmek ve düzen sınırlarında tutmak için kullanılmaktadır. Kadınlar için de durum aynıdır. Kadına yönelik saldırgan politikalarıyla öfkeleri üzerine toplayan Tayyip Erdoğan ve partisi, kadınların ana hedefi durumuna getirilmiştir. Ve ‘80’lerde işgal ettikleri sahnede tekrar boy göstermek için kolları sıvayan feministler özellikle bu şıara dört elle sarılmışlardır.

Şimdi ise TKİP konferanslarından okuyalım:

“Her toplumsal ve siyasal sorun gibi kadın sorunu da, temelde toplumsal ilişkilerin köklü devrimci değişimine dayalı olarak çözülebilir bir sorun olsa bile, bu elbette onun mevcut toplumun sınırları içinde şu veya bu sınırlar içinde bir çözüme ulaştırılamayacağı anlamına gelmez. Sadece bu çözümün son derece kısmi ve iğreti, koşullara bağılı ve geçici olacağı, böyle olmaya da mahkum olduğu anlamına gelir. Köklü ve kalıcı çözüm için, mevcut toplumsal ilişkilerin köklü dönüşümü, yani bir toplumsal devrim, mutlak bir zorunluluktur.” (H. Firat, Kadın Sorunu Üzerine Konferanslar’dan...)

Evet, kitlelere döne döne anlatılması gereken de

işte bu zorunluluktur. Ve Gezi Direnişi bu zorunluluğu kavrayacak olanakları sunmaktadır bize. Reformizmi ve konumuz üzerinden ele alırsak feminizmi kendi silahlarıyla vurmak işten bile değildir. Her bir süreç karşısında kitlelerin taleplerini düzenle buluşturan bu uğursuz takımın ipliklerini tek tek pazara çıkarmak gerekmektedir. Kitleler yıllardır kendilerine sunduğumuz argümanları birkaç günde kendi deneyimleri ile test edebilmektedir. “Yandaş medya istemiyoruz!” şiarı bunun somut örneğidir. Aynı pratiğin kadın sorunu üzerinden de kendini ortaya koymasının önünde bir engel yoktur. Reformizmin ve feminizmin kör edici etkisine karşı kuşanacağımız sosyalizmin aydınlığıdır.

“Anamı da aldım geldim!”

Kitlesel ve militan ancak heterojen bir katman olarak kadınlar!

Ve son olarak karşı karşıya olduğumuz kadınlar toplamına değinmek gerekir. Gezi Direnişi boyunca kadınların sürecin her bir aşamasında sağladıkları katılım ve militanlık dünyanın dahi ilgisini çekmiş görünüyor. Kırmızı kadın, siyah kadın modelleri oluşurken katılımı özellikle genç kadınların oluşturduğu da gözlemlendi. Toplumun her bir kesiminden kadınlar alanlarda taleplerinin etrafında özgürleştiler. Harekete katılımın ağırlığını öğrencilerin, işsizlerin, ev kadınlarının oluşturduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Henüz basına anket sonuçları ve istatistikler yansımaya da hareketin tozu dumanı içerisinde dahi kendini belli eden bu faktör bizlere karşı karşıya olduğumuz kitlenin kaba bir tablosunu sunmaktadır.

Feminist ideolojinin öne sürdüğü üzere “kadınlar” olarak nitelediğimiz bir sınıf söz konusu değildir. Toplum sınıflara bölünmüştür ve bu sınıflara ait kadınlar vardır. Ve bu kadınların istemlerini, özelemlerini sınıfsal konumları belirler. Gezi Direnişi sürecince feminist ideolojinin temsilcilerinin boy göstererek kadınların cinsel ezilme ve kadın kimliğine yapılan saldırılara karşı birleştiğini dillendirmeleri işte yukarıda bahsettiğimiz uğursuz role küçük bir örnektir. Evet, öne çıkan talepler kadınlar açısından yanlış değildir ancak bunu kitle hareketin başı sonu olarak göstermek manipülasyondan başka bir şey de değildir.

Kitle hareketlerinin sabit bir gelişim çizgisi göstermesini beklemek, bu beklentiyle hareketin çıkış noktasını oluşturan öfke patlamasını genel talep ilan etmek ve ona indirgemek ancak reformizmin

karakterini yansıtır. Geline yerde Gezi Direnişi’nin süreci de bize bunu göstermektedir. Militan barikat çatışmaları artık yerini semtlerde süren forumlara bırakmıştır. Bu reformistlerin düzenin temsilcileriyle ağız birliği etmişcesine ilan ettikleri “son” değil, aslında yeni bir başlangıçtır. Örgütlenmenin, aşağıdan yukarıya uzanan bir ağız başlangıcıdır. Ve bu süreç içerisinde taşlar yerine oturacak ve saflar netleşecektir. Direnişin ilk günlerine rengini veremeyen işçi ve emekçiler bu süreçte talepleri devrimcileştirebilecektir.

İşte burada “kadınlar” değil, işçi kadınlar sahneye çıkacaktır. Semtlerinde kreş isteyecek, insanca bir yaşam dileyenlerdir. Yeni işsizlerin %80’inin kadınlar olduğu gerçeği ile alanları doldurup, gelecek isteyeceklerdir. Reformizmin korkusu budur. Kadınlar olarak tanımladıkları şekilsiz bir kitle yaratmak ve bu kitlenin en ileri talebini “hükümet istifa”ya indirgemek, reformistlerin şu an omuzladıkları görev budur. Bunu boşa çıkaracak olan ise komünistlerin ısrarla kitlelere devrimci politikayı ulaştırmaları, forumlarda, alanlarda kitlenin yüreğini avuçlarında tutabilmeleridir.

“Mücadele bitmedi, daha yeni başlıyor!” Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!

Kadın sorunu üzerinden ortaya koymaya çalıştığımız her bir olgu hareketin genel ve özgün sorunları içinde geçerlidir. İşçi kadınların mücadeleye çekilmesi ve örgütlenmesi sorunu genel olarak işçi sınıfının örgütlenmesi sorununa bağlıdır. Bu sebeple sınıfın sınıfsal kimliğinden kaynaklı sorunları ile toplumsal sorunların birlikte ele alınmasından bu bağlantının devrimci stratejinin hizmetinde uygulanmasına, kitlelerin süreçleri kendi deneyimleri ile sınamalarından, reformizmle bu sınama içerisinde hesaplaşmaya dek varan bir yelpazede yer alan bir dizi görev karşımızda durmaktadır.

Yazımızın başında da ifade ettiğimiz gibi, Gezi Direnişi muazzam dersler barındırıyor. Ve bu dersler sürecin sonunda yapılan değerlendirmelerle çözümlenemeyecek kadar acil ve hareket için hayati vurgular taşıyor. İşte bu sebeple komünistler olarak hareketin tüm sıcaklığı içerisinde bu dersleri süzmek ve harekete müdahalenin yol ve yöntemlerini tartışıp uygulayabilmek zorundayız. 25 yıllık birikimimiz bize marksist öğretinin yol gösterici bilimi doğrultusunda yararlanabileceğimiz zengin argüman sunmaktadır. Yeter ki, bizler, içinden geçtiğimiz tarihi günlerin sıcaklığı ile birikimimizi buluşturalım ve alanlarda kızıl bayrağı dalgalandıralım.

T. Tanya

“Tecavüz devlet politikasıdır!”

Bingöl’de yaşanan tecavüz ve faillerinin serbest bırakılmasını protesto etmek için İstanbul’da eylemler yapıldı.

Tecavüz davalarında yargının aldığı kararlar, kadınların 1 Temmuz’da yaptığı eylem ve açıklama ile protesto edildi. Yargının erkekleri koruyan tutumunun adaleti sağlamayacağı belirtilen açıklamada, tecavüz davaları ile ilgili talepler dile getirildi.

Kadıköy Altıyol’da buluşan farklı kurum üyesi kadınlar, “Devlet tecavüzçüyü aklama koruma yargıla” pankartı açıp, sloganlarla eyleme başladılar. Tepkilerin dile getirildiği dövizlerin de taşındığı eylemde, açıklama Kürtçe ve Türkçe okundu.

Açıklamada, E.A., N.Ç., H.İ.’ye tecavüz davalarında yaşanan süreçler aktararak, tecavüz davalarında zanlıların serbest bırakıldıklarına dikkat çekildi. Pozantı ve Antalya cezaevlerinde çocuklara yönelik tecavüzler, Kürt illerinde yaşanan sayısız korucu tecavüzleri de hatırlatılan açıklamada, tecavüzlerin savaş politikaları, militarizm ve tecavüzcü erkek egemen zihniyetin ürünü olduğu ifade edildi.

Geçmiş benzer birçok davada olduğu tecavüz edenlerin değil, tecavüze uğrayanların cezalandırıldığı belirtilerek, bu kararlarla yargının adalet ve güven vermediği ifade edildi. Devlet eliyle kadınlara ve çocuklara dönük olarak tecavüzün sistemleştirildiği vurgulanarak, bu duruma sessiz kalmayacağı, mücadeleye devam edileceği belirtilerek, davalara ilişkin talepler dile getirildi.

Açıklama, Denizli’de 16 yaşındaki H.İ.’ye tecavüz davasına bakan avukat, Berna Yüksekdağ’ın konuşma yapmasıyla sürdü. Yasal zorunluluk olmasına rağmen böyle kararlar verilmesinin, artık normalleşmiş bir tutum haline getirildiğine vurgu yapan Yüksekdağ, davayı sonuna kadar takip edeceklerini, taleplerinden vazgeçmeyeceklerini dile getirdi. Konuşmanın ardından sloganlarla Yoğurtçu Parkı’na kadar yürüyüş gerçekleştirilerek eylem bitirildi.

BDP Kadın Meclisi, Bingöl’de yaşanan tecavüz ve faillerinin serbest bırakılmasını protesto etmek için 28 Haziran’da basın açıklaması yaptı.

Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen kitle, “Taciz tecavüz zihniyetiyle yönetilen sisteme sessiz kalma” pankartı açtı. Milletvekili Sebahat Tuncel ve BDP yöneticilerinin katıldığı eylemde basın açıklamasını Hatice Sevipteğin okudu. Devlet tarafından kadına yönelik olarak, bir savaş suçu olan tecavüz yönteminin halen kullanıldığına dikkat çekilen açıklamada, E.A.’nın yaşadığı cinsel istismarın bu politikanın bir devamı olduğuna vurgu yapıldı. Sebahat Tuncel de bir konuşma yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yaygın ve dinamik çalışma, kitleesel ve nitelikli yaz kampı!

Yaz kampımız, bugün gençliğin en temel gündemi olan “gelecek ve özgürlük” eksenini üzerinden örgütlenmektedir. Buna bir de son dönemde patlak veren kitle hareketini eklemek yerinde olacaktır.

Ekim Gençliği olarak, Temmuz ayı içinde yaz kampı gerçekleştireceğimizi ilan etmiş bulunuyoruz. “Gelecek ve özgürlük” temasıyla gerçekleştirilecek yaz kampı, farklı üniversitelerden gençlerin bir araya geleceği, kolektif bir yaşam süreceği, birlikte üreteceği ve her açıdan daha da güçlenerek ayrılacağı bir etkinlik olacak.

Tüm bunların, başarılı bir ön hazırlığa dayalı, politik içeriği güçlü ve işlevini yerine getiren bir kamp gerçekleştirilebildiği koşullarda mümkün olacağı açıktır. Bunun içinse öncelikle kampın politik anlamı ve işlevi üzerine açıklık sağlamak gerekmektedir.

Hali hazırda böyle bir etkinlik örgütlemek açısından gerekli deneyimden yoksunuz ne yazık ki. Bunun ilk deneyimimiz olacağını söylemek yanlış olmaz. Bu açıdan düşünüldüğünde, kamp üzerine düşünebilmek, tüm açıklığı ile tartışabilmek ve nihayetinde tüm bu süreçlerden süzülen sonuçları etkili bir çalışma ile hayata geçirebilmek hayli önem taşımaktadır.

Bu önemden dolayı, burada kampın politik anlamına, çalışmamız açısından taşıdığı öneme ve ön hazırlıklarına dair belli ‘hatırlatmalarda’ bulunacağız.

Kamp politik bir etkinliktir!

İlk olarak, kampın politik bir etkinlik olduğunu hatırlatalım. Bunu özel olarak vurgulama ihtiyacı, yakın dönem gençlik hareketi deneyimlerinin bu açıdan öğrettiklerinden kaynaklanmaktadır. Bilindiği gibi, neredeyse tüm gençlik örgütlenmeleri yazları kamp düzenliyorlar. Kimi kitleesel, kimi daha dar, ancak her şeye rağmen çeşitli etkinliklerden oluşan bir programla hayata geçirilen kamplardır sözünü ettiklerimiz. Bunların önemli bir kısmı ise politik içerikten yoksun, deyim yerindeyse, çeşitli etkinliklerin yapıldığı bir “tatil” olarak örgütlenmektedir. Atölyeler, konserler vb. üzerinden yapılan kamp çağrılarında kamp alanının, sahilin ve denizin görüntülerinin eşlik etmesi dikkate değerdir.

Ancak, ne türden olursa olsun, siyasal bir öznenin yaptığı etkinlikler politik bir eksene oturtulamazsa, politik içeriği ve çerçevesi açık olarak tanımlanamazsa mücadele açısından bir anlam ifade etmezler. Üstelik, söz konusu etkinlik bir yaz kampıysa, işin bu kısmında boşluk bırakmak, etkinlik için apolitikleşme ve sıradanlaşma tehlikesi yaratmaktadır.

Yaz kampımız, bugün gençliğin en temel gündemi olan “gelecek ve özgürlük” eksenini üzerinden örgütlenmektedir. Buna bir de son dönemde patlak veren kitle hareketini eklemek yerinde olacaktır. Kampımızın güncel politik hattını bu temalar oluşturmaktadır. Kampımız, üniversitelerde artan ticari eğitime, diplomalı işsizliğe, ırkçı-gerici çetelerin saldırılarına, polis-ÖGB terörüne, soruşturma-ceza terörüne karşı örgütlenecek bir “gelecek ve özgürlük buluşması”, direnişi büyütme çağırısı olacaktır. Öte yandan, kapitalizmin yozlaştırma, bencilleştirme ve

bireyselleştirme saldırıları karşısında dayanışmanın ve kolektivizmin örgütlenmesi olacaktır. Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı gençliğin mücadelesini örgütlemenin, emperyalist-kapitalist sistem altında ezilen halklarla dayanışmayı yükseltmenin alanı olacaktır. Yanısıra, 31 Mayıs'ta başlayan kitle hareketinin büyütülmesi, direnişin güçlendirilmesi için tartışmaların yapılacağı kürsü olacaktır.

Her etkinlik gibi, yaz kampı da temelinde devrimci mücadeleye hizmet eden bir etkinliktir. Bu nedenle kamp çağırısı, esasta mücadele, taraflaşma ve devrimcileşme çağırısıdır. Dolayısıyla bir gencin kampa katılımını örgütlemek, gerçekte devrime katılımını örgütlemek, en azından bunun ilk adımlarını atmak demektir. Özcesi, kamp çağırısı aynı zamanda devrimci mücadeleye katılım çağırısıdır. Tam da bu nedenle mümkün olan en geniş kitle ile birlikte örgütlemek fazlasıyla önemlidir.

Kampı kazanmak gelecek dönemi kazanmaktır!

Yaz kampı hazırlıkları, sadece Temmuz ayında ayrılacak kısa bir kesiti değil, çalışmamızın gelecek dönemki seyrini de ilgilendirmektedir. Kamp çalışmasında sağlanacak bağışlar, etkinliklerin yapılmasını

güçlendirecek, hem de gelecek döneme anlamlı bir hazırlık olacaktır.

Uzun sayılabilecek bir dönemdir çalışma tarzı ve kitle çalışmasının sorunları üzerine yürütülen tartışmaların kamp hazırlıkları süresince gündeme alınması, her yerelde yapılacak hazırlıkların bu tartışmalar ışığında örgütlenmesi, her şeyden önce, bu tartışmalarda mesafe alınmasını da sağlayacaktır. Özellikle kitle hareketinin güncel tablosu bunu ayrıca zorunlu kılmaktadır. Geride kalan dönem boyunca aşılamayan sorunlar kamp hazırlıkları vesilesiyle kapsamlı bir müdahaleye konu edilecek, çözümü konusunda mesafe alınmış olacaktır. Yaratıcı ve inisiyatifli çalışmanın örgütlenebilmesinde deneyim oluşturacaktır. Hali hazırda var olduğumuz alanlarda çalışmamızın daha sağlam temellere oturmasına ve güçlenmesine hizmet edecektir. Bunun kendisi bile çalışmanın bugünü ve geleceği için oldukça anlamlı bir sonuç demektir.

Kamp hazırlıkları vesilesiyle çalışmada mesafe katetmek, var olduğumuz alanlarda güçlenip derinleşmek, yanı sıra yeni alanlara serpilme, gelecek döneme de bir hazırlık anlamına gelecektir. Tüm bu saydıklarımızın gerçekleştirilebilmesinin yolu ise yaygın ve dinamik bir çalışmayı örgütleyebilmekten geçmektedir.

Kamp çalışması direniş alanlarında güçlendi

Kamp hazırlıklarının böylesi önemli bir yerde durmasına rağmen kamp materyallerinin henüz sınırlı kullanılmış olması, kamp çağrısının yeterince yapılamamış olması, 'bugüne kadar kamp çalışmasına dair birşey yapılmadığı' anlamına gelmemektedir. Çünkü, yukarıda saydığımız gündemler üzerinden örgütlenecek bir kampın hazırlığı, yalnızca kampa çağrı yapan materyallerin kullanılması anlamına gelmemektedir. Çalışmayı böyle örgütlemek, yani yalnızca çağrıya sıkıştırmak, kampı kendi içinde daraltmak ve politik işlevini törpülemek olacaktır.

Oysa kampımız, gençliğin temel gündemleri üzerinden örgütlenen bir etkinliktir. Doğal olarak çalışmanın temeli de sözü edilen gündemlerin işlenmesi, süreçlere müdahalenin kendisidir. Taksim Direnişi gibi bir patlamaya müdahil olmak, direnişe devrimci müdahalede bulunmak, sözünü ettiğimiz çalışmadır esasında. Tam da bu nedenle direniş sürecinde kamp hazırlıkları askıya alınmış, genç komünistler tüm güç ve imkanlarıyla isyan barikatlarındaki yerlerini almışlardır.

Kamp çağrısını yükseltelim!

Kampımızın herşeyden önce politik bir etkinlik olduğunu belirttik. Bu demektir ki, tüm güç ve imkanlarımızla kamp çalışmasına yüklenecek, kamp çağrısını ve şiarlarını en yaygın biçimde yükselteceğiz.

Geriye kalan sınırlı zaman dilimi içerisinde çalışmanın bir dizi araçla yürütülmesi gerektiğini de belirtelim. Gerek merkezi gerekse yerel olarak hazırlanabilecek çeşitli araçlar bu süreçte devreye sokulabilmeli, etkin bir kullanıma konu edilebilmelidir. Afiş, bildiri, stand, sticker, TV ve radyo yayını vb. tüm araçlar bu dönemde kullanılabilir/kullanılacaktır.

Öte yandan, üniversitelerin kapanması ile birlikte çalışmanın ağırlığı kent merkezlerine kaymış bulunuyor. Gençliğin bulunduğu tüm çevreler kamp çağrısı ile kuşatılmalı, yine stand ya da benzeri araçlarla doğrudan bağ kurulabilecek bir çalışma hattı izlenebilmelidir. Yine Taksim Direnişi'nin merkezleri haline gelen parklara ve forumlara kamp çağrısı etkili bir şekilde taşınmalıdır.

Olduğu kadarıyla kampta örgütlenecek atölyelerin çalışmalarına başlamak, üretilenlerin kampa sunulması üzerinden yapılan planlama ile atölye çalışmalarını başlatmak hem kampa katılımı arttırılması hem de hazırlıkların kampın işlevine uygun olmasını sağlayacaktır.

Gelecek için güne yüklenelim!

Yaz kampı, tüm dönem boyunca yürütülen çalışmaya, özel olarak da 1 Mayıs'tan Taksim Direnişi'ne bahar-yaz sürecinde biriktirdiklerimize ayna tutacaktır. Kampın ne ölçüde başarıyla örgütlendiği, üzerine onca tartışma yürütülen çalışmada ne ölçüde mesafe alınmış olduğunu da tüm açıklığı ile gösterecektir.

Tüm çalışma alanlarımız bu bilinç ve sorumlulukla kamp çalışmasına yüklenmeli, nitelikli ve kitlesel bir yaz kampı örgütlenmesinde kendilerine düşen sorumluluğu yerine getirmek hedefiyle hareket etmelidirler.

Ekim Gençliği

Halk hareketinin ardından...

Sermaye devletinin dümenine oturan AKP iktidarının işçileri, emekçileri ve Kürt halkını hedef alan zulmü, halkın direniş duvarına çarptı. AKP gericiliği önünde hiçbir engel görmüyordu. Emekçilerin sağlık, eğitim barınma hakkının, çalışanların ücret, sosyal güvenlik, sendikal emeklilik haklarının tümünden gaspına yönelik politikalar yine halkın direngen duvarına tosladı.

Yaşanan bu halk isyanı çeşitli kesimlerce kendi bakış açılarıyla değerlendirildi değerlendirilmeye de devam ediliyor. Bu direniş 12 Eylül'den sonra bir ilkti. Günün koşullarında değişik şekilde kendiliğinden ortaya çıkan direniş, tüm baskılara karşı biriken öfkenin harlanmasıydı. Direnişin fitili ateşlenince hızlı şekilde ülke geneline yayıldı. Kapitalist sistemin savunucusu ve yandaş medyası görmezden geldi ise de iletişimde zorluk yaşanmadı. Cep telefonları ve sosyal medya iletişimde önemli yer tuttu. AKP şefi duvara toslamanın yarattığı şokla milliyetçi-şoven CHP'yi işaret etti. Faşist MHP'yi işaret edecek hali yoktu ya!

CHP daha direnişin nereye varacağını hesabını yapmadan hemen üstüne atladı, fırsat bu fırsat diyerek direniş üzerinden seçim hesapları yapmaya başladı. Kitle hareketi CHP'nin boyunu aşınca şaşırıp afalladılar, merkezi düzeyde geri durdular, tabanı, özellikle gençlik kesimi direnişe bazı yerlerde katıldı. CHP'nin yanı sıra milliyetçi-şoven İP de toplanma alanlarda 10. Yıl ve İstiklal Marşı söyletmeye çabaladılar. İP, kitlelerle yürüyüşlere katılmayıp toplanma yerlerinde ulusalcı ırkçı zehrini kustu.

Bu geniş katmanlı halk direnişi her yönüyle tartışmaya açıktır. TV de tartışmalara katılıp süreci değerlendirenlerin hemen hepsi yaşanan patlamanın nedenleri üzerinde hem fikirler. Son yıllarda artan otoriter baskı, sindirilmişlik, perde gerisinde kalan '90 kuşağı, okumuş ve işsiz kalmış üniversite gençliği, hayat tarzlarına müdahale vb.... İkinci kesim, buna bazı aydınlarda dahil, kent ve mekan ayaklanmalarının, yani artık direnişlerin ve isyanların temel ekseninin değiştiğini iddia etmektedir. Bu fikre göre direniş ve isyanlar ve dolayısıyla devrim artık "mekan, kimlik, ekoloji" ekseninde yürüyecek ve hareket edecek. Bu postmodern düşünceye göre işçi

sınıfı öncü rolünü yitirmiştir. Üçüncü kesimi ise EMEP, ÖDP, TKP, HDP gibi reformist-sol partiler oluşturuyor. Hatırlanacağı üzere direnişin en kritik günlerinde İstanbul bağımsız milletvekili Levent Tüzel Gezi Parkı'nda kalmanın bir anlamı yoktur, direniş diğer alanlara kaydırmalı demişti. ÖDP Genel Başkanı Alper Taş da benzer şeyler söyledi İMC televizyon kanalında aynı tartışma programında. Oysaki Gezi Parkı binlerce kişinin çalıştığı dev bir fabrikaya "Bu işyerinde grev var" pankartı asılmış gibiydi. Sanki Gezi Parkı'nda kalındığı zaman direnişin başka alanlara taşınamazmış yaklaşımı direnişten çark etmenin bahanesiydi. Bu çevrelerde cisimleşen ortak tutum buna tekabül ediyordu.

Gezi Parkı'nda bulunan halk, Gezi Parkı'nda kalınmalı kararı almıştı ve kararından taviz vermemişti, bu karar halk için önemliydi. Yapılan forumlarda "mecliste mi yoksa sokakta mı mücadele edilmeli" sorusuna halk sokağı gösteriyordu. Bu başkanlar için Gezi Parkı'nda kalmanın önemi olmasa da Tayyip Erdoğan için önemi vardı. Bu nedenle zorba bir şekilde Gezi Parkı'na saldırı emri verdi. Bu bayların direnişi hangi alana ne şekilde taşıdığı da merak konusu. Aslında bu "sosyalist" baylar için söylenecek çok şey var, bu kadarıyla yetinelim şimdilik.

Bu direnişte devrimciler açısından durum nedir? Bazı devrimci guruplar da gelişen olaylar karşısında şaşkınlık içindeydi. Hazırlıksız mı yakalandılar? Evet hazırlıksız yakalandılar. Bugün için kitlelerle buluşulmadığı için önderlik yapma konusunda da yetersiz kaldılar. Ama her devrimci, kitlelerin en ufak bir kıvılcımla belli olmayan bir anda ayaklandığını bilir, fakat zamanını tahmin edemez. Devrimci güçler şayet hayatın her alanında, başta işçi sınıfı olmak üzere sendikalarda ve diğer kitle örgütlerinde mevzilere sahip olsalardı harekete müdahalede ve öncülük etmede sıkıntı çekmezlerdi. Önemli bir başka sorun da halen kürsülerde söz hakkına sahip olunamamasıdır, kürsü tamamen reformist sendikaların hakimiyetindedir.

Günün görevi ve devrimci sorumluluğu kitlelere önderlik yapabilme yeteneklerine sahip olmak ve kitleselleşmektir.

Çiğli Güzeltepe'den bir emekçi

Direnış forumlarda güçleniyor!

Taksim Direnişı forumları her geçen gün yeni bir alanda yapılırken forumlar, refleks eylemlerin gerçekleştiği merkezler halini alıyor.

İstanbul

27 Haziran günü **Kurfalı**'da Yakacık Endüstri Meslek Lisesi'nin karşısında bulunan parkta toplanan kitle coşkulu ve direnişe olan inançlarını dile getiren konuşmalarla foruma başladı. Ardından bir çok emekçinin söz aldığı forumda vurgu polis şiddeti, Taksim şehitleri ve tutuklamalar oldu.

Kartal İşçi Kültür Evi adına yapılan konuşmada devletin, emekçilerin hak alma mücadelesine her zaman azgınca saldırdığı söylendi. İlgiyle dinlenip alkışlarla karşılanan konuşmadan sonra çocuklar da söz alarak tepkilerini dile getirdi. Etkinlik çocukların söylediği türkülerle geç saatlere kadar devam etti.

Kartal Meydan'da ise forum sonucu alınan karar doğrultusunda kurulan halk meclisinin toplantıları yapılıyor. Halk meclisi toplantıları sonucu çıkan karar çerçevesinde 26 Haziran'da çadırlar kurulmuştu. Müzik, kütüphane vb. gibi atölyelerin kararları forum kitlesine sunularak güçlendirme çağrısı yapılmıştı.

27 Haziran'da ise kurulan çadırın etrafında müzik atölyesi öğrencilerinin koro çalışması ile başladı. Devamında getirilen kitaplarla Çapılcu Kütüphanesi oluşturuldu. Saat 21.00'de ise forum koronun birkaç saatlik çalışması sonucu yapılan dinleti ile başladı. Büyük ilgi toplayan koronun ardından katılımcılar teker teker söz alarak düşüncelerini ifade ettiler. Kartal polislin foruma katılanlara dönük yaptığı baskı teşhir edilerek kınandı.

Sarıgazi'de Taksim Direnişı ile birlikte başlayan halk yürüyüşleri kararlılığını koruyarak devam ediyor. Her gün bir mahalleye yürüyüş gerçekleştiriliyor. Belli günlerde forumlar yapılıyor. Dayanışma çadırının önünde başlayan yürüyüşler coşkulu ve öfkeli geçiyor.

27 Haziran Perşembe akşamı tutuklama terörüne karşı eylem yapıldı. Tutuklanan ESP'lilerin aileleri sloganlarla ziyaret edildi.

26 Haziran'da Ethem Sarısülük'ün katilinin serbest bırakılması üzerine eylem Ethem'e atfen yapıldı. Pankartın önünde büyük boy Ethem Sarısülük'ün resimleri taşındı.

Konuşmada devletin katliamcı yüzünü şimdi de

Lice'de gösterdiği ve er geç katliamcı devletten hesap sorulacağı vurgusu yapıldı. Ardından Ethem Sarısülük'ün hayatını anlatan bir metin ile annesinin yazdığı metin okundu. "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganlarıyla eylem sona erdi.

Tuzla'nın Aydınli Mahallesi'nde düzenlenen forum için Aydınli merkezden İSMEK önüne yüründü. Parka gelindiğinde ise HDK temsilcisi Taksim Direnişı üzerine yaşanan güncel gelişmelerden bahsettikten sonra sözü emekçilere bıraktı.

Kadınların ve gençlerin ağırlığını oluşturduğu katılımcıların önemli bir kısmı düşüncelerini ve önerilerini parkta bulunanlara ifade etti.

Küçükçekmece'de 28 Haziran günü yapılan forumda Sivas'ta ve Taksim Direnişı'nde katledilenler için kısa bir anma programı yapıldı.

Anma programının ardından forum, Taksim Dayanışması toplantı bilgilendirmesi, Cennet, Atakent ve Bakırköy forumlarından aktarımlarla başladı. Ardından da bundan sonraki süreç ve atölyeler üzerine sözler alındı.

Esenyurt'ta forumlar 1 Temmuz'da devam etti. Forum başlamadan önce gündem başlıkları belirlendi. Emekçiler Sivas Katliamı ve 3. köprü projesi üzerine değerlendirme yaptılar.

Bursa

Heykel'de yapılan forumda alınan kararların nasıl hayata geçirilebileceği üzerine, 27 Haziran günü Baro Lokali'nde geniş katılımlı bir toplantı gerçekleştirildi. Toplantıda İstanbul'daki forumlara katılanlar deneyimlerini paylaşıırken, çeşitli öneriler sundular. Bu toplantıdan önce Ataevler ve Yıldırım'da yapılan forumların kısa bir aktarımı da yapıldı.

Toplantıda alınan kararlara göre; bundan sonra "Diren Bursa" ismiyle eylem ve etkinlikler sürdürülecek. Yürütme oluşturulurken Teleferik, Esenevler, Nilüfer, Hürriyet, Doğanbey gibi semtlerde forumlar örgütlenecek.

İzmir

Güzeltepe'deki forumların ikincisi 27 Haziran akşamı yapıldı. Forumlarda birçok mahalleli söz alarak önerilerde bulundular ve bu öneriler oylamaya sunuldu. Forumun sonunda bir sekreteryaya oluşturuldu.

Öte yandan, EVKA-2 ve Güzeltepe'nin yanında Harmandalı Mahallesi'nde de forumlar başlamış bulunuyor.

Buca'daki Çevik Bir Meydanı'nda süren forumların dördüncüsü 1 Temmuz'da gerçekleşti. Forum öncesinde Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu'nun "Umut" adlı oyunu sergilendi. Tiyatro gösteriminin ardından söz alan bir kişi saygı duruşu ve İstiklal Marşı'nın okunmasını önerdi ve kitle saygı duruşuna geçti. Söz alan bir öğrenci ise "devrimci" olduğunu ifade ederek itiraz etti. Bunun üzerine çoğunluğu İşçi Partisi taraftarı olan grup tarafından başlayan karşılıklı diyaloglar foruma eğerdenir. 5 Kitap Arakvı hıfıdevamıvilegi

tarafından yapılan konuşmada ise işçilerin vatani olmadığı, değerimizin insanlık onuru olduğu ve Gezi Direnişı'nin de insanlık onuruna sahip çıkmak demek olduğu hatırlatıldı. Forum bu vurguyla sürdürüldü. Yapılan bu son konuşmanın ardından forumun her pazartesi ve cuma günleri düzenlenmesine ve eylemsel süreçler örölmesine karar verildi.

28 Haziran günü **Meydan** Parkı'nda bir halk toplantısı gerçekleştirildi. Bu halk toplantısı öncesinde el ilanları çıkartılmış, mahalle halkı el ilanlarını birlikte dağıtarak halk toplantısına çağrı yapmıştı.

Emekçi kadınların inisiyatifinin öne çıktığı etkinlikte ilk olarak bağlama dinletisi sunuldu. Bir emekçi kadın tarafından sunulan dinletiden sonra konuşmalar yapıldı.

Adana

Adana'da Meydan Mahallesi'ndeki emekçiler "Taksime selam, direnişe devam!" şiarıyla başlattıkları çalışmalarına devam etti.

Ankara

Tuzlucaıyır'da Taksim Direnişı'nin soluğunu mahalleye taşımak için emekçiler yine alanlardaydı.

Tuzlucaıyır Meydanı'nda gerçekleştirilen forum esnasında 06 LFK 87 plakalı mavi renkli Tempra marka bir araç kitlenin üzerine sürdü. Bu saldırı sırasında birkaç kişi yaralandı. Müdahale edilen araç hızlı bir şekilde alandan uzaklaştı. Saldırı kürsüden teşhir edildi ve bu durumun devletin provokasyonu olduğu belirtildi.

Forumda BDSP'liler emekçilere yürüyüş çağrısında bulundu. Bu çağrıya karşılık veren yüzlerce Mamaklı ara sokaklarda öfkeli bir yürüyüş gerçekleştirdi. Bu saldırı Tuzlucaıyırli emekçilerin mücadele azmini körükledi ve emekçiler daha güçlü bir şekilde buluşmak üzere alandan ayrıldılar.

Forumlardan eylemlere...

Sivas Katliamı'nın yıldönümünde İstanbul sokakları onbinlerce insanın haykırışları ile doldu. Forumlardan eylemlere katılan onbinler, katliamın unutulmadığını haykırıp, hesap sorulacağı sözü verdi.

Kadıköy'de Altıyol'da buluşan kitlenin, önce Kadıköy Rıhtım'a oradan Yoğurtçu Parkı'na yaptığı yürüyüş saatlerce sürdü.

Kartal'da Kartallı Kazım Meydanı'nda buluşarak Meydan'a yüründü.

Sarıgazi'de de sokaklara çıkan kitle mahallenin farklı caddelerinde yürüyüş gerçekleştirerek, Festival Alanı'nda biraraya geldi.

Beşiktaş'ta ise Çarşı'da toplanılarak yürüyüş düzenlendi.

Küçükçekmece Dayanışması, 1 Temmuz Pazartesi akşamı Sivas şehitlerini anmak üzere Tepeüstü Meydan'da buluşup Hürriyet Caddesi sonuna kadar bir yürüyüş düzenledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Bursa-İzmir-Adana-Ankara

Ethem'in katili korunuyor!

Bilirkişi raporunun, tanık ifadelerinin ortaya çıktığı süreçte aklama operasyonu da son hız devam ediyordu. Tüm bilimsel veriler polis cinayetini belgelerken yargının tutuksuz yargılama ısrarı devam etti.

Ethem Sarısülük'ü katleden polisin davasında soruşturma süreci ilerledikçe bilinen gerçek araştırma sonuçlarına da yansıyor. Son olarak bilirkişi raporu da polis Ahmet Şahbaz'ın ifadelerini çürüterek yapılan infazı belgeledi.

Bilirkişi raporuna göre ne katil polisin idda ettiği gibi düşme var ne de bileğe gelen taş.

Bilirkişi heyeti, polisin ateş ettiği ana ait medya kuruluşlarından, MOBESE kameralarından ve çevredeki işyerlerinden alınan 28 görüntü kaydını inceledi. Bunlardan 3'ünde Sarısülük'ün vurulma anının görüntüsü yer aldı.

Raporla sabit: Kitlenin üstüne yürüdü!

Raporda bilirkişi polisin davranışlarını şöyle aktardı: *"Sıkışan polisler telefon kulübesinin üzerinden atlayarak diğer tarafa geçmeye çalıştı. Eylemciler, polisin attığı gazın etkisiyle geri çekildi. Polisler bu sırada sıkıştıkları yerden çıkarak başka bir yöne ilerledi. Sarısülük'ün de bulunduğu eylemciler, çekilen polislerin üzerine doğru ellerinde taşlar ile ilerledi. Bir polis memuru (Ahmet Şahbaz), kalabalıktan ayrılıp üzerlerine gelen eylemciyi uzaklaştırdı ve eylemcinin üzerine doğru yürümeye devam etti. Polis memuru yere düşen eylemciye tekme savurdu. O sırada eylemciler ellerindeki taşları atmaya hazırlandı. Polis silahını havaya doğrultarak ateş etti. Sarısülük polise taş attığı sırada polis ateş ediyordu. Polisin silahı ilk iki ateşlemesinde silahın namlusunun ucu havaya yönelikti. Ancak namlu çok hareketliydi. Son ateşleme öncesinde namlu bir an yere paralel oldu."*

Ahmet Şahbaz, göstericilerin kendisini yere düşürdüğünü ve yerde iken taş atmaya devam ettiklerini, linç edilme korkusu yaşadığını ileri sürmüştü. İncelenen görüntülerin hiçbirinde Ahmet Şahbaz'ın yere düştüğünden bahsedilmedi.

Ahmet Şahbaz, göstericilerin kendilerinin üzerine geldiğini ileri sürmüştü. Ancak atılan gaz bombası nedeniyle göstericiler ve polisler bulundukları yerden

geriye çekildi. Polisler geri çekilirken Ahmet Şahbaz onlarla birlikte gitmek yerine onlardan ayrılarak tek başına göstericilerin üzerine doğru ilerledi ve önce tekme savurup sonra ateş açtı.

Daha önce Başbakan Yardımcı Bülent Arınç tarafından "polis memuruna 37 taş geldiği" iddia edilmişti. Oysa bilirkişi raporuna göre, Ahmet Ş.'nin arkadaşlarından ayrılıp ileri fırlamasından ateş etmesine kadar kendisine "10'dan fazla" taş atıldı. Bunların kaçının isabet ettiği ise belli değil.

"Ethem'in vuruluşunu gözlerimle gördüm"

Ethem Sarısülük'ün öldürüldüğü sırada orada bulunan direnişçi, polis operasyonları sonrası tutuklanmıştı. Tutuklanan tanık Şahin İ. cezaevinden *Radikal*'e mektup yazarak şahitliğini kamuoyuna ulaştırdı.

Ethem Sarısülük'ün ölümüyle ilgili soruşturmada, ailenin gösterdiği tanıklar arasında olan ancak soruşturma kapsamında tutuklanan Şahin İ. cezaevinden gönderdiği mektupta "Ethem'in vuruluşunu gözlerimle gördüm. Biz kimseyi öldürmedik ama polis öldürdü. O polis şimdi dışarıda, biz içerideyiz" dedi.

Bilirkişi raporunun, tanık ifadelerinin ortaya çıktığı süreçte aklama operasyonu da son hız devam ediyordu. Tüm bilimsel veriler polis cinayetini belgelerken yargının tutuksuz yargılama ısrarı devam etti.

Ethem Sarısülük'ün katili polis Ahmet Şahbaz, soruşturmayı yürüten savcı Veli Dalgacı tarafından "meşru müdafaa sınırının aşılması suretiyle ölüme neden olma" suçundan tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilmişti. Ancak Ankara 13. Sulh Ceza Mahkemesi Hakimi Mustafa Aydın, Ahmet Şahbaz'ın ifadesini aldıktan sonra eylemin "meşru müdafaa" sınırları içinde kaldığı gerekçesiyle katil polisi serbest bırakmıştı. Sarısülük ailesinin avukatları Kazım Bayraktar ve Eylem Hakverdi, 27 Haziran günü karara savcılık aracılığıyla itiraz etmiş ve eylemin meşru müdafaa değil, kasten öldürme olduğunu kaydetmişti.

Yargıda değişen bir şey yok

Savcı Veli Dalgacı, itiraz dilekçesini kararı veren Ankara 13. Sulh Ceza'ya gönderdi. Ancak 13. Sulh Ceza Hakimi Mustafa Aydın'ın izinli olması nedeniyle yerine 14. Sulh Ceza Hakimi Deniz Gül baktı. Hakim Deniz Gül, yerine baktığı mahkemenin polisi serbest bırakma kararında hukuka aykırı bir durum olmadığı gerekçesiyle başvuruyu reddetti. Dosya şimdi üst mahkeme olan Ankara 8. Asliye Ceza Mahkemesi'ne gitti ve son karar bu mahkemeden verilecek. Fakat

Polis Ahmet Şahbaz'ın 'koruma kalkanı' sadece yargı kararları ve sermaye hükümeti sözcülerinin

savunmalarıyla değil aynı zamanda fiziki olarak güçlendiriliyor. Bilirkişi raporlarına, tanıklara rağmen tutuklanmayan ve hatta hakkında tutuklama da istenmeyecek olan katil polis Ahmet Şahbaz'a polis koruması da verildi.

Dinci-gerici sermaye iktidarı katillerini korumak için her türlü imkanı devreye sokacağını bir kez daha gösterdi.

Ethem için karanfiller Gezi Parkı'na...

Ethem Sarısülük'ün ailesi 3 Temmuz günü İstanbul'a gelerek direniş şehitleri için Gezi Parkı'na karanfil bırakıp, Berkin Elvan ve Mehmet Ayvalıtaş'ın ailesini ziyaret etti.

Ethem'in annesi ve abisi ilk olarak Berkin Elvan'ın kaldığı hastaneye gittiler. Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde hala yoğun bakımda olan Berkin Elvan'ı ziyaret eden Sarısülük ailesi Berkin'in yakınlarıyla görüşüp geçmiş olsun dileklerini iletiler.

Sarısülük ailesi saat 15.00 sularında Taksim Gezi Parkı'na geldi. Park hala polis ablukasında olduğu için parka giremedi. Aile parkın merdivenlerine direniş şehitlerinin fotoğraflarını ve kızıl karanfilleri bıraktılar. Anne Sayfı Sarısülük ve abisi Mustafa Sarısülük karanfil bıraktıktan sonra sessizce beklediler. Anne konuşma yapmak istemediğini belirtti. Abi Mustafa Sarısülük de bir sigara yakıp Ethem'in fotoğrafının önüne bıraktı. Sessizce bekledikten sonra aile direniş sürecinde şehit düşen Mehmet Ayvalıtaş'ın ailesine başsağlığı dilemek için alandan ayrıldı. Aileye Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nden ve İnsan Hakları Derneği'nden de eşlik edenler oldu.

Aile 1 Mayıs Mahallesi'nde oturan Mehmet Ayvalıtaş'ın ailesine gerçekleştirdiği ziyaretle acılarını paylaştıklarını ifade etti. Sayfı Sarısülük, ziyaret sırasında anne olarak dimdik duracağını ve hiçbir zaman boyun eğmeyeceğini ifade ederek "İnadına ağlamayacağım" dedi. Mustafa Sarısülük ise polisin cezalandırılması için mücadelelerini sürdüreceklerini dile getirdi. Ayvalıtaş ailesi de "Her türlü mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi.

Lice'den alınacak gülümüz var!

T. Kor

Çizdikleri yalan tablolarında tek eksik renk kırmızı yine kanımızla eklendi. Lakin kan kırmızısı kavgayı anımsatır. 19 yıl önceden bugüne devlet değişmezken direnen halk gerçeği de değişmedi.

“Tutuşmayan dal, kurşun yemeyen tütün salkımı kalmadı.

*Lice'nin fermanı ateşten kalemle yazılmıştı.
Önce gözleri düştü Lice'nin,
yanaklarına aktı gözbebekleri, etleri döküldü.
Ağıtlar yoruldu
yıkık damları dolaşmaktan.”*

Lice toprağı kanla sulandı. Devlete dair ne varsa bilinen, sıkılan kurşunların sesi altında konuşuldu. Patlamaların ışığının gölgesinde dinlendi. Ağızda postal altında yedirilen gübre ve toprak tadı arasında, bakıldı gökyüzüne.

Evet gökyüzü Lice'de de özgürlük kadar maviydi. 'Bati' ana haber bültenindeki televizyon karesine sıkışmış dar aç çekimlere inanırken Lice büyüdü gerçeğiyle. Dile kolay 30 küsur yıldır savaşın tam orta yerinde Lice. Lice yaşlı ama ylgın değil. Barışı kan ve direnişle kazanmaya yeminli. Yeniden yine kanlar içinde...

26 Ekim 93'de bir gazete manşeti yeminin tekrarlandığı bir günü anlattı. “150 genç kayıp” diyordu. Kayıp... 150 genç, 150 hane eksik kaldı. 3 gün 3 gece yakılıp yıkılan Lice'den geriye kalan, 150 genç kayıp. Medeni o Lice'nin bir evladı. Medeni doğmadan yaşandı bunlar fakat Medeni de bu kayıplarla büyüdü.

*“Başlar önüne düştü.
Sürgündüler, sel oldular,
Dicleye aktılar.
Düğün kınası kalmış tırnakta
Kendinden habersiz yatıyor
Sorsam sual etsem halını
Göze var söze yok erimiş”*

18 yaşında bir gencini uğurladı Lice. Halkının özgürlüğü için toprağı düşen binlerce Kürt gibi gittiği sonsuzluktan son kez güldü. Halkın üzerine ateş açanlar Medeni'nin göğsüne iki kurşun sıktı. İki kurşun onun madalyası oldu. Nice genci, evladımızı aramızdan alan işgal ordusunun son cinayeti...

Lice unutmadı. 'Bati'da halk, halkın üzerine ateş açılmasını algılamaya, anlamaya çalışırken Lice anımsadı evladını; Ceylan'ı. Zira karakolların ölüm demek olduğunu Ceylan Önkol'un annesi de haykırıyordu. Duymamıştı, 'bati' ve Ankara. Biz duymuştuk; sömürülen kardeşleri duymuştuk. 13 kurşun yiyen Uğur Kaymaz'larımız, 13 yaşında pres makinasına sıkışan Ahmet Yıldız'larımız... Biz hepsini duyduk, gördük ve isimlerini bilincimize kazıdık. Roboski'de söz verdik 34 Kürt kardeşimiz için, hep 15'inde kalacak Serhat Encü için, “unutursak kalbimiz kurusun!” diye...

*“Kuş konacak dam yok Lice'de
Yüreğim ne çok sevmiş seni
Of amansız ben bilmemişem
Kalk yürü taze muradsızım”*

Şimdi yine ölümün ardından gideni, ismini yazıp tarihin onurlu sayfalarına yürüyeceğiz. Lice için bir ses, bir ışık daha katabilmek adına. Zira Lice ne kadar yalnız kalırsa o kadar katleder devlet. Ne kadar yürüsek o

kadar durur devlet. Atılan her taş bir mermiyi namluda tutar.

*“Babam bir gecede kaybolmadı. Kaybedilene kadar çok şey yaşadı. Ev baskınlarını çok net hatırlıyorum, babam cezaevine girmeden önce her gece ev basılırdı. Niyeyse gündüz değil de gece yaparlardı baskınları. Annem bize ‘gözünüzü açmayın’ derdi. Biz yataktan çıkmazdık, üzerimizden atarlardı. Birilerini arıyoruz derlerdi ama kitapların aralarına bile bakarlardı.”***

Besna Tosun anlatıyor Lice'yi. Lice, gece karanlık çökünce evleri basan karakollardan gelenlerin işgalinde. Lice, çocukların karakoldan uzak durması gerektiğinin bilindiği diyor. Lice, amcası, babası, abisi, dağdaki çobanı devlet tarafından alınmışların ocağı.

Bugününde kan dökenlerin bugüne dek ne yaptığını anlatıyor Lice'den Besna Tosun. Babası Fehmi Tosun'un gözaltında kaybedilmesinden öncesini... Besna'nın babası Kayacık'taki gibi bir karakola götürülüp bir daha evine dönmedi. Lice'yi anlamak isteyen, “karakol yapımına neden insan karşı çıkar?” deme cüreti taşıyanlar Medeni'yi ona sorsun. Medeni yüzünü görmediği Besna'yı, Besna tanımadığı Medeni'yi size anlatsın. Onlar Lice'nin farklı köylerinde aynı kaderle büyüyen iki gencidir Kürdistan'ın. Onlar Lice'nin geleceğidir.

Yaşamayan bilmez, yakını devlet tarafından kaybedilenler için karakol düşmanın idir. Orada acı ve baskı dışında bize verilecek hiç bir şey bulunmaz, bunu biz biliriz. Bunun için o gün Medeni oradaydı. Besna'nın, halkının onyıllardır karakollarda tutsak edilip işkence gördüğünü bilerek büyüyen bir Kürt genci olarak oradaydı. “Artık karakol istemiyoruz” dedi ve bunu dediği için vuruldu. Medeni de Besna'nın duygularını paylaşanlardan; 19 yıl önce amcası Adnan Yıldırım polis tarafından gözaltında kaybedilmişti. 3 Haziran 1994 'te 3 Kürt işadamları kaçırıp katledenler 19 yıl sonra yeğenine de aynı sonu yaşattılar.

*“Çekip de yarayı düşmezsem
Nice ki bu canım sağ durmam
Dicle kavuşanda dağlara
O gün bir gül alırım koyunuma”**

Çizdikleri yalan tablolarında tek eksik renk kırmızı yine kanımızla eklendi. Lakin kan kırmızısı kavgayı anımsatır. 19 yıl önceden bugüne devlet değişmezken direnen halk gerçeği de değişmedi. Medeni'yi alırken içimizden İstanbul'dan Amed'e, Gazi'den Botan'a her yerde Medeni için, Medeni gibi çatışılmakta, her yerde direniş sloganları haykırılmakta.

Medeni kardeşim, yok işte susmadık ölümünde, durmadık bir an bile... Dağlarımız Dicle mavisikle buluşana dek palet kattığımız renk kırmızıdır, kan kırmızısı. Sana ve bize verilmiş sözümüz, Lice'den alınacak kızıl karanfil kokulu gülümüz var!

** “Yangınlar içinde vatanım - Grup Yorum”*

*** “Birinin Kaybedilmesiyle Başlıyor Her Şey”*

Başlıklı Beyza Kural'ın Cumartesi Çocukları

röportajında Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Sırtımdan vurdular”

Lice'ye bağlı Kayacık köyünde yeni karakol yapımı protestosu sırasında jandarma ateşiyle sol omzundan vurulan Ronida Pervane, “Sırtım karakola dönük haldeyken sırtımdan vuruldum. Karakoldan açılan ateşle vurulduğuma eminim” dedi.

Omzuna isabet eden iki kurşunla yaralanan 20 yaşındaki Ronida Pervane, *Radikal* gazetesine olay anını şöyle anlattı: “Basın açıklamasından sonra eylemcilerden bir grup yeni yapılan karakola girmeye çalıştı. Asker önce havaya ateş etti, sonra da eylemcilere ateş etti. Ben grubun en sonundayım. Sırtım karakola dönük haldeyken karakoldan açılan ateşle omzumdan vuruldum. Yetkililer eylemcilere sadece gaz bombasıyla müdahale edildiğini ve eylemcilerin birbirini vurduğunu iddia ediyorlar. Bu iddia asılsızdır. Çünkü olay anında sırtım karakola dönüktü ve arkamda hiç eylemci yoktu. Karakoldan açılan ateşle yaralandığıma eminim.”

Şu anda Ronida'nın durumunun iyi olduğunu belirten amcası Veysi Batmaz ise tepkisini, “Buradaki köylerin çoğunda su, yol, okul ve hastane yok. Ancak hemen hemen her köyde karakol var. Buna rağmen hala yeni karakol yapıyorlar. Bizim tepkimiz de bu noktada başlıyor” şeklinde dile getirdi.

“Her yer Lice, her yer direniş!”

28 Haziran günü, Lice’de karakol yapımına karşı eylem yapan kitlenin üzerine ateş açılması sonucunda 18 yaşındaki Medeni Yıldırım’ın hayatını kaybetmesi ve 10 kişinin ağır yaralanması, yapılan eylemlerle kınandı.

İstanbul

Saldırının yaşandığı akşam Taksim, Beşiktaş ve Kadıköy’de binlerce kişi sokağa çıktı. Taksim’de saldırıya karşı biraraya gelenler yaptıkları durma eylemiyle saldırıyı kınadı. Eylemde “Diren Lice, diren Amed, diren Taksim!”, “Katil devlet hesap verecek!” şiarlı Türkçe ve Kürtçe dövizler açıldı. Kadıköy’de toplanan binlerce kişi Lice’de yaşanan saldırıya karşı yürüyüş yaptı. Beşiktaş Abbasağa Parkı’nda forum için toplanan kitle de kartal heykeline yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş sonrasında kitle tekrardan Abbasağa Parkı’na dönerek foruma başladı.

29 Haziran’da KESK İstanbul Şubeler Platformu da saldırıyı kınamak için Galatasaray Lisesi’nden Taksim Meydanı’na yürüyüş yaptı. Meydana gelindiğinde basın açıklaması okunarak, yaşanan saldırı kınandı ve halkın karakol yapımına karşı çıkmasının haklılığı anlatıldı. Eylem atılan sloganlarla sona erdi.

29 Haziran’da saldırıya karşı BDP tarafından Gebze’de de eylem gerçekleştirildi. Sloganlarla meydana kadar yapılan yürüyüşün ardından Kürtçe ve Türkçe okunan açıklamada, “*AKP Hükümetinin bu işgalci, katliamcı, tecavüzcü, doğa düşmanı siyasetini bir an önce terk etmeye çağırıyoruz. Demokrasi AKP’ye teslim edilemez. Bu süreçte bütün demokratik kamuoyunu, sosyalist parti ve örgütleri, Kürdistan’ı bu aileyi ve yaralı arkadaşlarımızı, mücadeleyi sahiplenmeye çağırıyoruz*” denildi. Sonrasında oturma eylemi yapan kitle slogan ve alkışlarla dağıldı.

29 Haziran’da Taksim Dayanışması’nın çağrısıyla, Ethem Sarısülük’ü vuran polisin serbest bırakılması ve Lice’de yaşanan asker saldırısı protesto edildi. Taksim Meydanı’nda biraraya gelen on binlerce kişi, devlet terörüne olan öfkesini haykırırken, sorumluların cezalandırılmasını talep etti. Taksim Dayanışması eylemine HDK, Galatasaray Lisesi’nden yaptığı yürüyüşle katıldı. İstiklal Caddesi girişinde bir süre bekleyen kitleye, milletvekilleri Sebahat Tuncel, Levent Tüzel ve Sırrı Süreyya Önder birer konuşma yaptı. Sonrasında ise meydana Taksim Dayanışması adına basın açıklaması okunduktan sonra eylem sonlandırıldı. Fakat eyleme katılan kitle dağılmak yerine sloganlarla meydana beklemeye devam etti. Polis ise kitleyi dağıtmak için saldırarak 12 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar ertesi günlerde serbest bırakıldı.

30 Haziran günü Sarıgazi’de Demokrasi Caddesi Üçler Market önünde bir araya gelen kitle “Lice’de demokratik süreci bozmak isteyen katilleri kınıyoruz!” ozaliti açarak sloganlarla Demokrasi Caddesi girişine yürüdü. Burada BDP Sancaktepe İlçe Başkanı Engin Aras basın açıklamasını okudu. Açıklamada, Abdullah Öcalan’ın Newroz konuşması ile birlikte devlette müzakere sürecinin başladığı söylendi. Sonrasında Lice’de yaşanan demokratik eylemin devletin askerleri tarafından ateşle karşılandığı hatırlatılırken, devletin

aynı tutumu Gezi Parkı’nda da gösterdiği vurgulandı. Eyleme BDSP de katılarak destek verdi.

1 Temmuz’da BDP’nin çağrısı ile Esenyurt Köyiçi’nde toplanan kitle buradan Bağlarçeşme Mahallesi’ne meşaleli yürüyüş gerçekleştirildi. Bağlarçeşme’de Medeni Yıldırım ve 17 yıl önce şehit düşen Zilan’ın anısına saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından bir açıklama yapıldı. Yapılan açıklamada Lice’deki saldırıların nedeninin yapılmak istenen karakolların halk tarafından engellenmek istenmesi olduğuna dikkat çekildi. Ayrıca Zilan’ın anısına sahip çıkılarak, mücadele yaşamının örnek alınması gerektiği vurgulandı.

Eyleme BDSP’de flamalarla katılım sağladı. BDSP’liler “Kürdistan faşizme mezar olacak!”, “Her yer Lice, her yer Taksim!”, “Biji bratiya gelan!” sloganlarını atarak eyleme destek verdi.

Ankara

Batıkent’te 29 Haziran akşamı gerçekleştirilen yürüyüş Medeni Yıldırım’ı adandı. Saat 21.30’da Atlantis önünde buluşan kitle buradan Mesa’ya bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Aynı gün BDP Gençlik Meclisi’nin çağrısıyla Kurtuluş Metrosu önünde buluşarak, Ethem Sarısülük’ün vurulduğu yere yürümek isteyen devrimci, demokrat ve yurtsever kitleye Kolej Kavşağı’nda polis gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı. Çok sayıda plastik mermi kullanılan çatışma yaklaşık 2 saat sürdü.

30 Haziran günü ise BDP Ankara İl Örgütü Yüksel Caddesi’nde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, Lice’de yaşananların “barışla” alakasının olmadığı ve devletin samimi olmadığı vurgulandı. Ayrıca Gezi Parkı Direnişi’ne de değinilen açıklamada Gezi’de yaşananların yeni katliamların provası olduğu belirtildi. BDSP’nin de aralarında bulunduğu birçok kurumun destek verdiği eylemde “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Kürdistan faşizme mezar olacak!”, “Her yer Taksim, her yer direniş!”, “Medeni yoldaş ölümsüzdür!” sloganları atıldı.

İzmir

Lice saldırısını protesto etmek için, KESK’in yaptığı çağrıyla 1 Temmuz günü YKM önünde toplanan kitle sloganlarla eski Sümerbank önüne yürüdü. Sümerbank önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamayı KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü İsmail Akyol okudu. Akyol, Lice’deki saldırının AKP iktidarında her zaman olan saldırganlıklar olduğu vurgulayarak, “Silahların sustuğu, ölüm haberlerinin gelmediği bu dönemi heba etmemek için, bölgede yeni karakollar yapmayı durdurmalıdır” dedi. Basın metni okunduktan sonra yapılan ajitasyon konuşmaları ve sloganlar eylemle sonuçlandı. <https://rantey.org>

BDSP’li Ali Yılmaz’ın adresi netleşti

Sermaye devletin Taksim Direnişi’nin ardından Ankara’da devreye soktuğu operasyonların ilk dalgasında gözaltına alınan ve tutuklanarak Sincan F tipi Hapishanesi’ne götürülen BDSP’li Ali Yılmaz’ın adresi netleşti.

Mektup ve kart göndererek Yılmaz’ı zindanda da yalnız bırakmayacak yoldaşları ve dostları için adres:

Ankara 1 No’lu F Tipi Ceza İnfaz Kurumu
B2 Blok -05-63
Sincan / Ankara

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/27 * 5 Temmuz 2013
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

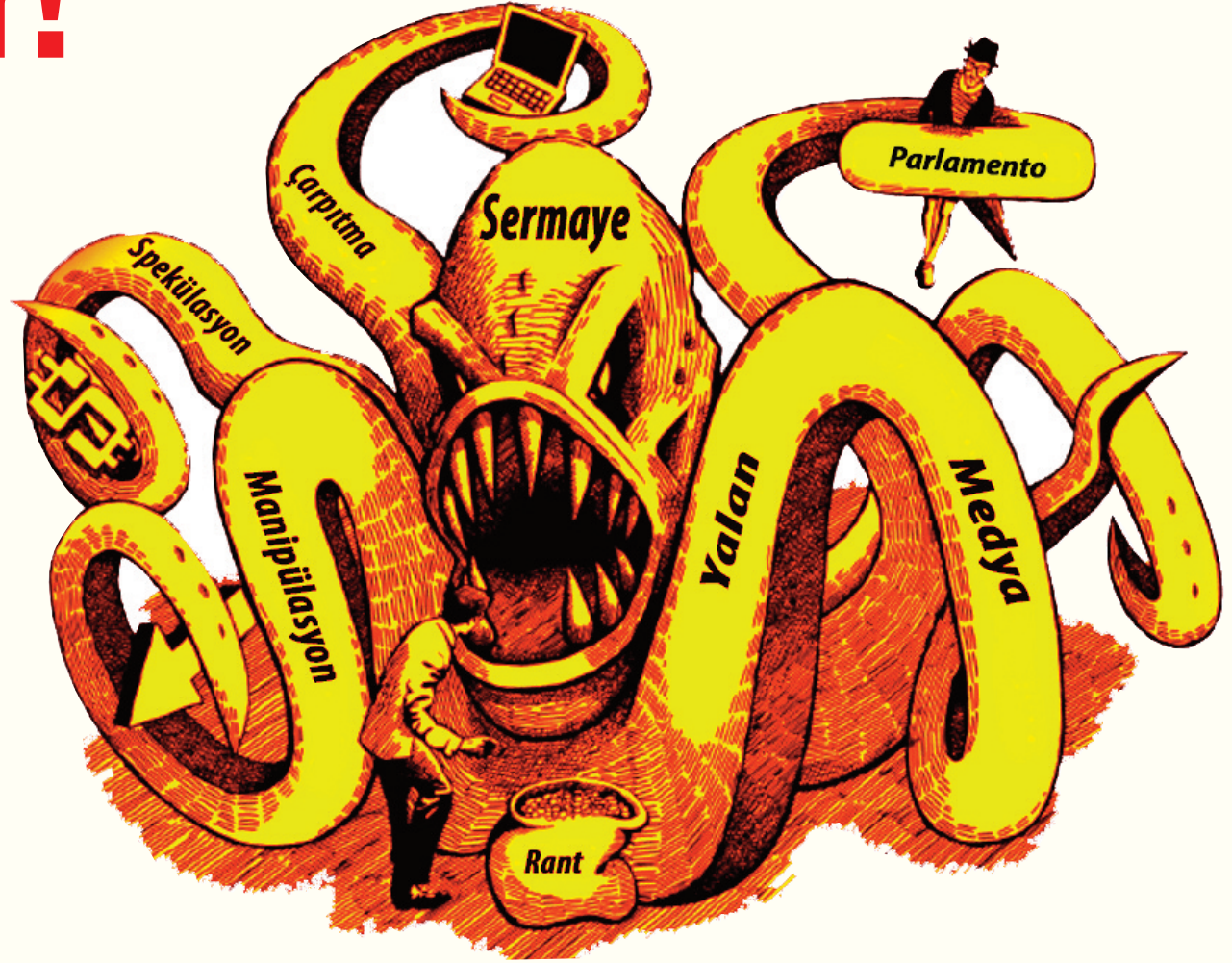
Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No:10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL
TEL: 0 (212) 654 94 18

Sermaye iktidarı yalana doymuyor!

Gücünü kapitalist düzen ve onun burjuva sınıf temelinden alan dinci-gericilik, yalan söyleyerek siyaset yapmayı kitleleri kontrol altında tutmanın bir yöntemi haline getirdi. Bugün AKP şefinden tüm hükümet yetkililerine ve burjuva medyanın satılık kalemşörlerine kadar sermaye düzeninin tüm uşakları tersinin kanıtlanmış olmasına bakmaksızın bir makine gibi yalan üretip, pazarlıyorlar. Düzen siyasetinin geçmişten bugüne sıklıkla sergilediği bu tutumu, egemen burjuva ideolojisinin gelenekselleşmiş düşünce ve davranış tarzının bir yansıması olarak görmek gerekiyor. Çünkü burjuva demokrasinin siyaset anlayışı yalan, aldatmaca, çarpıtma ve yanılsama ile emekçi kitleleri baskı ve denetim altında tutma anlayışına dayalıdır.

Sömürü, katliam, provokasyon üzerine kurulu olan sermaye iktidarının tarihi bu gerçekliği somut bir şekilde kanıtlıyor. Toplumu kışkırtarak manipülasyonlarla aldatmak, kontrgerilla yöntemlerle provokasyonlar örgütlemek, milliyetçi-gerici argümanlarla kitleleri uyuşturmak, yalanla kandırmak bu sayede sömürüyü katmerleştirmek burjuva devlet siyasetinin bir geleneğidir. Dersim katliamı, 6-7 Eylül olayları, 77 1 Mayıs, Maraş, Çorum katliamları, "1000 operasyonlar", Sivas, Gazi, 1996-2000 zindan direnişleri... Burjuva cumhuriyetin kanlı tarihindeki bu olaylar ve daha nice, bu geleneğin ne şekilde icra edildiğinin kanıtları ile dolu. Kitleleri yoksulluğa ve sefaletle karşı boyun eğdirmek için burjuva ideolojisinin ürünü olan düzen propagandası, dünden bugüne yalanın, karalamanın, iftiranın da içinde yer aldığı en iğrenç yöntemlerle hayata geçirilmiştir. Nazi Almanyası'nın propaganda bakanı Göbbels'in yöntemlerini aşan karanlık kanlı planlar sermaye sınıfı tarafından yıllardır uygulanmaktadır. Sermaye iktidarı etnik ve dini kutuplaşmaları derinleştirmeyi hedefleyerek MİT, TSK, Emniyet, MGK'nın içinde bulunduğu karargahlarında yalanlar üretmekte, ihtiyaç duyduğunda propaganda aygıtlarını harekete geçirmekte ve yalanlarını hızla tek merkezden yaymaktadır.

Sermaye devletinin sürekli olarak başvurduğu yalan ve aldatmacanın en zirvede olduğu dönemin AKP hükümetinin 11 yıllık iktidar dönemi olduğu söylenebilir. Toplumsal muhalefetin sahip olduğu genel kanının aksine bunun temel nedeni AKP hükümetinin dinci-gerici siyasal niteliği değildir. Bunun nedeni, dünden bugüne düzen siyasetini belirleyen Türk burjuva sınıfının emperyalizmle olan ilişkileri, dönemsel ihtiyaçlarına göre izlediği politikalar ve sınıf-

kitle hareketinin düzeyi olmuştur. Kapitalizmin yapısal bunalımı ve Türkiye'de burjuva gericiliğinin farklı eğilimleri arasındaki rejim krizi düzen siyasetinin son yıllarda izlediği politik yaklaşımları belirlemiş buna daha da kaba bir biçim vererek kızdırmıştır. Dinci partinin bugün yalana ve inkâra dayalı gerilimli siyasetini belirleyen emek-sermaye çelişkisi, artı-değer sömürüsü üzerinden büyüyen rantın bölüşümü kavgası ve işbirlikçi Türk sermayesinin emperyalizmle olan ilişkileridir.

Bu siyasal davranışın tarihsel ve sınıfsal bir arka planı vardır. Burjuvazinin artı-değer sömürüsüne dayalı iktisadi egemenliğinin siyasal ifadesi kapitalist devlet aygıtıdır. Sermaye iktidarı yapısal krizinin faturasını milyonlarca işçi ve emekçinin sırtına yükleyebilmek için burjuva egemenlik araçlarının tümünü devreye sokuyor. Ordu, polis, parlamento, düzen partileri, bürokratik aygıtları, medya, din ve tüm ideolojik aygıtlarıyla ile burjuvazi emek sömürüsüne dayalı iktidarını ayakta tutuyor.

Bilindiği gibi Türkiye'nin siyasal tarihi içerisinde toplumsal ilişkilerin mevcut seyri egemen ideolojinin öne çıkarttığı temel motifleri her dönem farklılaştırmıştır. İşte bu çevrede Türk burjuvazisinin stratejik ve dönemsel ihtiyaçları dinci-gerici ideolojinin siyasal yaşamdaki etkisini arttırdı. Hangi biçimi ya da burjuva ideolojisinin hangi aracını kullandığı burjuva devletin sınıfsal özünü ve işlevini değiştirmiyor. Dinsel gericilik sermaye iktidarı için örgütleniş aracıdır.

palazlandırıldı. Bugün burjuvazinin toplumsal yaşamdaki tahakkümü dinci-gerici ideoloji ile hüküm sürmektedir. Din burjuvazinin elinde kitleleri mücadeleden uzaklaştırmanın ve kötürümleştirmenin bir aracı olarak kullanılmaktadır. Dinci gerici ideoloji burjuva sınıfın hizmetinde bir taraftan kitlelerin kimliğini-zihinlerini sakatlayarak düzenin sömürü ve baskı politikalarına uyum göstermelerini kolaylaştırıyor.

Unutmamak gerekir ki; dinci-gerici parti bu çirkin siyaset biçimini burjuva sınıfın bir temsilcisi olarak sergilemektedir. Burjuvazi tüm iktidar aygıtları ile işçi sınıfı üzerindeki artı değer sömürüsüne dayalı iktisadi-siyasal baskısını şiddetlendirmenin hesabı içindedir. Taksim Direnişi ve en son Lice'deki devlet saldırısı üzerine sermaye iktidarının yazdığı senaryoların gerçek dışılığı kanıtlanmasına rağmen aynı siyaset tarzının izlenmesinin gerisinde bu dinamikler saklıdır.

Şoven / milliyetçi faşist propagandanın ve dinin politikanın dolaysız bir eklentisi haline getirilmesinin, yalan ve demagojiye sıklıkla başvurulmasının açığa çıkardığı bir gerçek var. Bu gerçek burjuva düzenin çürüyerek tüm düşünsel cephaneliğini tüketmiş olmasıdır. Dinin siyasetin dolaysız bir parçası haline getirilmiş olması, binlerce yıllık geleneklerin ve inançların kaldırıldıkları tozlu sandıklar arasından yeni kılıklar, ilişkiler biçiminde toplumsal yaşama hâkim kılınması, sermaye iktidarının gözünü kırpmadan yalan söylemesinin temel nedeni budur.